

எண்ணமும் எழுத்தும்

- » மொழி
- » அறிவு
- » சிந்தனை
- » ஆக்கம்

என்னமும் எழுத்தும்

அவெஸ்ரவன் பப்பிள்க்கேஷன்

92, மனிங்புரோஸ், விகாரூம்பு - 06

இலங்கை.

R. Pathmanabha Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

ENNAMUM ELLUTHUM

By

S. Chandrabose

First Edition

February 2011

Copyright : Mrs. Shanthaluxmy Chandrabose

Published By : Astan Publication
92, Maning Place, Colombo 06,
Sri Lanka.
Tel. : 011-2362590

Pages : 118

Price : Rs.400/-

சமர்பணம்

எங்கள் தந்தையையும்
எங்களையும் வளர்த்து
ஆளாக்கி அனைத்துச்
செல்வங்களும் எமக்களித்து
எம்மை வாழவைத்த
அன்பு அத்தை விசாலாட்சி ஜயம்பிள்ளை
மாமா கணபதி ஜயம்பிள்ளை ஆகியோருக்கு
இந்நால் சமர்ப்பணம்

என்னுரை

எனது நான்காவது நூலாக 'எண்ணமும் எழுத்தும்' என்னும் இந்நால் வெளிவருகின்றது. அவ்வுல்போது என்னால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள், குறுங்கதைகள், கவிதை என்பனவற்றை உள்ளடக்கிய பதிலாக இந்நால் வெளிவருகின்றது.

கண்டாவில் வெளிவரும் விளம்பரம், உதயன், சமநாடு, மழுக்கம் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் இலங்கையில் வெளியாகும் 'ஞானம்', 'ஜீவந்தி' ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் டென்மார்க்கில் வெளிவரும் 'இனி' என்னும் சஞ்சிகைகளிலும் பிரசுரமான ஆக்கங்களின் தொகுப்பே இந்நாலாகும். இப்பத்திரிகைகளுக்கும், சஞ்சிகைகளுக்கும் எமது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நாலுக்கு அனிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம் அவர்களுக்கும், அறிமுகவுரை வழங்கிய கலாநிதி திருநாவுக்கரசு கமலநாதன் அவர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகு.

இந்நாலை வண்ணமுற வடிவமைத்து பதிப்பித்து வெளியிடும் எமது நீண்டநாள் நண்பரும் அஸ்டன் பதிப்பக அதிபருமான திரு. லோகநாதன் அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். அட்டைப்படத்தை அழகுடன் அமைத்துத்தந்த செல்வன் நவீன் வர்ணன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

நான் அமைதியாக நூல் களை வாசிக் கவும், வாசித்தவற்றைப் பற்றி யோசிக்கவும், எழுதவும் ஏற்றதொரு குழலை என்றும் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கும் என் காதல் மனையாள் திருமதி. சாந்தலக்குமி அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள். இந்நாலை வெளியிடுவதற்கான நிதி உதவிசெய்த எமது பிள்ளைகள் திரு. பார்த்தீபன், திரு. அபிருபனுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

எஸ். சந்திரபோஸ்
709-20, வேட் அவெணியூ
பேராண்றோ, M6H 4H3
கண்டா
Tel. - 416-536-0424

- அணிந்துரை -

ஆசிரியராகவும், எழுத்தாளராகவும் பணியாற்றும் திரு.எஸ். சந்திரபோஸ் அவர்களின் இந்நாலுக்கு இவ்வணிந்துரையை வழங்குவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன். ஏற்கனவே தமிழ் கூறும் நல் லுலகம் இந்நாலாசிரியரின் தாழ்த் தப்டப்த தமிழர்களின் கல்விவளர்ச்சி (ஆய்வுக்கட்டுரை), “எம்.எலி. ஒரு சமூகவிடுதலைப்போராளி” (தொகுப்பு நால்), எண்ணக்கோலங்கள் (பல்கலைக்கதூம்ப) ஆகிய நூல்களை வாசித்துப் பயன்படந்ததோடு அவரையும் பாராட்டியுள்ளது.

தந்பொழுது அவர் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், வெவ்வேறு பிரசுரங்களுக்கு வழங்கிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஒரு சிறந்த நூலைத் தமிழ் மக்களின் வாசிப்புக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றார்.

இந்நாலில் பல “இலக்கியவித்தகர்கள் பற்றிய தமது எண்ணங்களை எழுத்தாக வடித்து நாலாக்கி அதற்கு “எண்ணமும் எழுத்தும்” என்ற பொருத்தமான ஒரு தலைப்பையும் வழங்கியுள்ளார். பாரதியின் கவித்துவம் பற்றித் தமது முதலாவது கட்டுரையாகத் தொடங்கி, வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் (குற்மகள்) எஸ்.பொ., கே. டானியல், பிரேமஜி, தென்னியான், பொமினிக் ஜீவா, என்.கே. ரகுநாதன், தென்னிவத்தை ஜோசப், என நாலாசிரியரின் களம் விரிந்து செல்கின்றது.

புதுயுகக் கவிஞரும் மகாகவியுமான பாரதியிடம் நாலாசிரியர் காணும் சிறப்பு அவனது பாடல்கள் மானிட விடுதலைக்கும், மானிடநல்வாழ்வுக்கும், மானிட உயர்வுக்கும் தெய்வம் துணையாக வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது என்பதாகும். பாரதமக்களுக்காக மட்டுமன்றி, உலகமக்களின் விடுதலைக்காகவும் பாடிய பாரதியின் மாண்பினை விளக்கும் நாலாசிரியர், இந்நாலில் இவர் தரிசிக்கும் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களும் மானிடநேயம்,

மாணிடவிடுதலை, சாதி அமைப்புக்கள் தகரவும், சமத்துவ நீதி ஒங்கவும், பெண்விடுதலை பெறவும் தமது எழுத்தோவியங்களில் பாடுபொருளாகக் கொண்டு படைத்துள்ளனர். நூலாசிரியர் தெரிவு செய்துள்ள இலக்கியவித்தகர்களிடையே சில ஒருமைப்பாடுகளைக் காணமுடியும். பாரதிமுதல் அனைவருமே தமது எழுத்துக்களின் ஊடாக ஒரு சமூகமாற்றத்தைக் காண விஷைந்தவர்கள். அனைவருமே மனித நேயப் பண்பினர். மனிதமேம்பாடு பற்றிய சிந்தனை, பின்தங்கிய மக்களின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான வீராவேசம் என்பன இவர்கள் அனைவரிடமும் காணப்படும் பொதுப்பண்புகளாகும்.

இத்தனைக்கும் அப்பால் எஸ்.பொ.வின் எழுத்துத்திறனையும், சிந்தனைத் திறனையும் நூலாசிரியரின் கட்டுரை நன்கு விளக்குகின்றது. வள்ளி நாயகி (குறமகள்) அவர்களின் எழுத்துப்பணியினையும் அவர் சிறப்பாக விளக்குகின்றார், பிரேமஜி. கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, தெணியான், என்.கே. ரகுநாதன், தெளிவுத்தை ஜோசப் ஆகியோர் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஆழ்விய பங்கும் பணியும் பற்றி விபரிக்கின்றார். ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி அறிய விரும்பும் இளம் தலைமுறையினருக்கு இந்நூல் சிறந்த வாசிப்புச்சாதனமாகும்.

இவற்றைவிட நூலாசிரியரின் சிறுகதை, கவிதை, வன்னிவளம் பற்றிய கட்டுரை என்பன நாலுக்கு அணி சேர்க்கின்றன.

பேராசிரியர்
சோ. சந்திரசேகரம்
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்
10-06-2011

பதிப்புரை

நாம் பெரும்பாலும் ஒவ்வொருவரையும் அவர்கள் எழுதிய நூல்கள், சொற்பொழிவுகள், மற்றும் செய்துள்ள பணிகள் மூலம் அறிகிறோம். இவ்வகையில் அறிமுகமான திரு. எஸ். சந்திரபோஸ் எனது நீண்ட கால நண்பர். ஆசிரியப் பணியில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற பின் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்த அவர் எழுதிய பல நூல்கள் சான்றாக அமைகின்றன.

அன்றாட வாழ்வில் ஒருவர் தனித்து சிந்தனை செய்யும் நேரம், உண்ணும் நேரம், பிரச்சினைகளை எதிர் கொள்ளும் விதம், எதிர்ப்புவரும் நேரத்தில் அவர்களின் பிரதிச் செயற்பாடுகள் என்பவை மூலம் உண்மை மனிதர்களை நாம் இனம் காண முடியும். இவ்வகையில் திரு. எஸ். சந்திரபோஸ் அவர்கள் எழுத்தாளர் மட்டுமன்றி பகுத்தறிவு சிந்தனையாளரும் ஆவார்.

எமது நிறுவனம் நீண்டகாலமாக மாணவர்களின் பரீட்சை வழிகாட்டிக்குரிய நூல்களையே வெளியிட்டு வந்துள்ளது. தற்பொழுது நாம் பொது வாசிப்புக்குரிய கலை, இலக்கியம், அரசியல், சமூக சிந்தனைகள் தொடர்பான நூல்களை வெளியிட எண்ணியுள்ளோம். அவ்வகையில் திரு. எஸ். சந்திரபோஸ் அவர்களின் “எண்ணமும் எழுத்தும்” என்னும் நூலை வாசர்களுக்கு தருவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகம் இந்நூலைப் படித்துப் பயனுறும் என நம்புகிறோம்.

T. லோகநாதன்
அன்றாள் பதிப்பகம்
கொழும்பு - 06.

21-10-2011

VI

பொருளாடக்கம்

1. மானுடம் பாடிய பாரதி.
2. பவளவிழா நாயகி திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்.
3. குறமகள் திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் சந்திப்பு.
4. எழுத்துப்போராளி எஸ்.பொ.
5. பிரேம்ஜி - இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூலவர்.
6. சமூக சமத்துவம் மலர் உழைத்து வந்த உதயதாரனை கே. டானியல்.
7. வாழ்நாள் சாதனையாளர் மல்லிகை டொமினிக் ஜீவா.
8. சமூக, அரசியல் பணியாக எழுத்தினை ஆளும் தெனியான்.
9. சமுத்தமிழ் இலக்கியத்தில் என்.கே. ரகுநாதன்.
10. மலையக தமிழ் இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம்.
11. மலைய இலக்கியச் செம்மல் தெளிவத்தை ஜோசப்.
12. பகுத்தறிவுப்பகலவன் செல்வா இலங்கையன்.
13. நெஞ்சைத் தொட்டதும் கூட்டதும்.
14. சாதிக்கொரு வீதியா இது சிவபிரான் வகுத்த நீதியா?
15. 2007 அமெரிக்க ஐனாதிபதித் தேர்தல்.
16. வன்னிவாழ்வும் வளமும்.
17. ஜூங்குறுங்கதைகள்.
18. மாறுகின்றபறமும் மாற அகமும் (சிறுகதை).
19. நிதர்சனம் (கவிதை).
20. வாசித்ததும் யோசித்ததும்.

மானுடம் பாடிய பாரதி

சுப்பிரமணிய பாரதீயார், மானுடன் என்று குறிப்பிடும் பொழுது, உயர்மனிதன், அப்பழக்கற்ற மனிதன், பண்பட்ட மனிதன், வாழ்வாங்கு வாழும் மனிதன், மானுடம் கைவந்த மனிதன் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றார். நாட்டுமேக்கள் நலம் பெற்று வாழுவதற்காகப் பாடல்கள் பாடிய பாரதியின் நெஞ்சம் நாட்டு விடுதலையை மட்டும் பாடியதுடன் அமையவில்லை. நாட்டுமேக்களின் நல்வாழ்வுக்கு இடையூறாக இருந்து வந்த பலவகைக் கொடுமைகளை எதிர்த்து அவர் நெஞ்சம் சாடியது.

“சாதிவேறு பாட்டைத் தாக்கிப்பாடினார்!
மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்து முழங்கினார்!
பெண் அடிமைக் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போரிட்டார்!
குழந்தைகளுக்கு ஊக்கமுட்டினார்!
உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்தார்!”

இவ்வாறு மானிட சமுதாய நன்மைக்காகப்’பாடினார் எனப் பேராசிரியர் மு. வரதராசன் அவர்கள், சாகித்திய பரிசு பெற்ற தனது நூலான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடுகின்றார்.

பாரதி பலவகையான பாடல்களை பாடினான். பாரதநாடு, தமிழ்நாடு, தமிழ்மொழி, சுதந்திரம், தேசிய இயக்கப்பாடல்கள், தேசியத்தலைவர்கள், பிறநாடுகள், தோத்திரப்பாடல்கள், ஞானப்பாடல்கள், நீதி, சமுகம், தனிப்பாடல்கள், சான்றோர், சுயசரிதை, வசனகவிதைகள் எனப்பாடினான். முப்பெரும் பாடல்கள் என கண்ணப்பட்டு, பாஞ்சலிசுபதும், குயிற்பாடல் என உயிர்பெற்று எழும் பல புதிய தமிழ்ப்பாடல்களைப் பாடினான். இந்த வகையில் நோக்கும் போது பாரதி பாடாத துறைகளே இல்லை என்று கூறுமளவிற்குப் பாரதிதாசன் கூறுவதுபோல,

“பைந்தமிழ்த்தேர்பாகன் அவனொரு
செந்தமிழ்த்தேனே, சிந்துக்குத்தந்தை!
குவிக்கும் கவிதைக்குயில்”

ஆயினும் பாடாத பாடல் உண்டென்றால் அது 'தாலாட்டுப் பாடலே' ஆகும். பாரதி நீதூயில் நீங்கப்பாடிவந்த நிலா! ஆகையினால் அடிமை, பிடிமைக்கு ஆப்பட்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்த பாரதமக்கள் மேலும் தூங்கவைக்கப்படாது, துள்ளியெழுப்பாடினான். துயில்நீங்கி, அடிமை இருள் அகற்றப்பாடினான்.

புல்லடி மைத்தொழில் பேணிப் - பண்டு
போயின நாட்களுக்கினிமனம் நானித்
தொல்லை இகழ்ச்சிகள்தீர் - இந்தத்
தொண்டு நிலைமையைத்தூவென்று தள்ளி
வந்தே மாதரம் என்போம் - எங்கள்
மாநிலத்தாயை வணங்குதும் என்போம்

என வீறுகொண்டு, தூங்கிக் கிடந்த பாரதத்தை துள்ளியெழுச்செய்தான்.

மனித தர்மமே நல்ல இலக்கியத்தின் அடிநாதம், கம்பன் எழுதிய மகாகவியத்தைப்பற்றிக் கூற வந்த கால்ரிடஜ் (Colerdige) என்னும் அழிஞர்

'கம்பன் கலைக் கோவிலில்
கவிதை நடனத்தில்
மானிட ஆர்வம் மலருக் காணலாம்'

எனக் கூறுகின்றார்.

கடவுளைப் பாடவந்த கம்பர் கூட சுடு இணையில்லாத மானிட சிகரத்தைத் தொட்டுக் காட்டுகின்றான்.

..... தேறினான், அமரர்க்கெல்லாம்
தேவராம் தேவர் அன்றே
மாறி இப்பிறப்பில் வந்தார்
மானிடராகி மன்னோ!
ஆயுகொள் சடிலத்தானும்
அயனும் என்றிவர்களாகி
வேறுள குழுவை எல்லாம்
மானுடம் வென்றதன்றோ!

எனக் கம்பர் தனது காவியத்தின் நடுநாயகப் பாத்திரமான இராமனால் மானிடத்தின் கொடுமுடியைக் காட்டுகின்றான். மனித மாண்பை விண்முட்டத் தூக்கிப் பிடிக்கின்றார்.

இதேபோன்றே பாரதியும் தெய்வம் சம்பந்தமான தோத்திரப்பாடல்கள் பல பாடியுள்ளதனால் பாரதியை ஆண்மீகக் கவிஞர்கள் என வாதிடுவோரும் உண்டு.

ஆண்மீகம் என்பது ஆண்மாவின் விடுதலை. ஆண்மாவைப் புனிதப்படுத்தும் போதனை. இது இறையியல் அருவருவக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்தது.

பாரதியார் தோத்திரப்பாடல்களைப் பாடிய போதிலும், அவை ஆண்மீகவிடுதலைப் பாடல்களாக அமையவில்லை. அப்பாடல்களும் மானிட விடுதலைக்கும், மானிட நல்வாழ்வுக்கும் மானிட உயர்வுக்கும் தெய்வம் துணையாக வேண்டும் என்றே விண்ணப்பங் செய்கின்றன.

காணி நிலம் வேண்டும் - பராசக்தி
 காணிநிலம் வேண்டும் - அங்கு ...
 மாடமாளிகைகள்
 கேளி, தென்னம் சோலை,
 நிலாவெளி, குயிலின் குரலோசை,
 தென்றல், பத்தினிப்பெண்

வேண்டும் என இலெளகீக வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவற்றைக் கேட்பதுடன்

'அம்மா! நின்றன்
 காவலுற வேணும் - என்தன்
 பாட்டுத்திறத்தாலே இவ்வையத்தைப்
 பாலிடத்திட வேண்டும்.'

என் மூலம் சாதாரண இலெளகீக வாழ்வுக் குரிய இறைபக்தனாகவே காட்சி தருகின்றாரே அன்றி ஆண்மீகவாதியாக அல்ல. அது மட்டுமன்றி,

ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி
அலையும் அறிவிலிகான் - பல்
லாயிரம்வேதம் அறிவொன்றே தெய்வம்
உண்டாமென்ற கேள்வோ!

என்றும்

செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
சேர்ந்திடலாமென்றே என்னியிருப்பார்
பித்தமனிதர் அவர் சொல்லும் சாத்திரம்
பேயுரையா மென்றிங்கு ஊதா சங்கம்!

எனப் பகுத்தறிவு வாதக் கருத்துக்களைத் தனது கவிதைகளில்
விதைத்துள்ளார்.

பொய்யோ? மெய்யோ? என உலகத்தை நோக்கி வினவும் பூரதி

'நிற்பதுவே, நடப்பதுவே, பறப்பதுவே -
நீங்களோல்லாம்
சொற்பனந்தானோ? பலதோற்ற
மயக்கங்களோ?
குற்பதுவே! கேட்பதுவே, கருதுவதே
நீங்களோல்லாம்
அற்பமாயைகளோ? உம்முள் ஆழ்ந்த
போருளில்லையோ?..

எனக்கேட்கும் பாரதி பாடலின் நிறைவாக

காண்பவெல்லாம் மறையுமென்றால்
வீண் படுபொய்யிலே - நித்தம்
விதிதொடர்ந்திடுமோ?
காண்பதுவே உறுதி கண்டோம்
காண்பதல்லால் உறுதியில்லை
காண்பது சக்தியாம் இந்தக் காட்சி நித்தியமாம்

என இயற்கைச் சக்தியையும், பொருள் முதல்வாதக் கருத்தினையும்
மானிடத்தின் மலர்வுக்கு முன்மொழிகின்றார்.

முப்பெரும் பாடல்களான கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், குயில் பாட்டுப் போன்றவையும் மானிட உறவுகளையும் மானிட விடுதலையையுமே வேண்டி நிற்கின்றான். கண்ணனை அமானிடப் பாத்திரமாக பாரதிப்படைக்காது, கண்ணனைத் தோழனாய், தாயாய், தந்தையாய், சேவகனாய், சீடனாய், சுற்குருவாய், குழந்தையாய், விளையாட்டுப் பிள்ளையாய், காதலனாய், காதலியாய் எனப் பல்வேறு மானிட உறவுகளில் வைத்துப் பாடி ஈற்றில் தெய்வமாகக் காண்கின்றார். மானிடவாழ்வு சிறுக்க தெய்வம் உதவவேண்டும் எனப் பாடுவதன் மூலம் மானிட நேயமே பாரதியின் உயிர் முச்சானது.

பாஞ்சாலி சபதம் பாடிய பாரதி தமது முன்னுரையில் “எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜுனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காலியம் ஒன்று தற்காலத்தில் செய்து தருவோன் தமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான்” எனக்கூறுவதன் மூலம் அவரே தமிழ் மொழிக்குப் புத்துயிர் தருகின்றார். வியாசர் பாடிய பாரதத்தின் ஒரு பகுதியைப் பாரதி பாட முனைந்ததே அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் பாரததேசம் இருந்தநிலையினையும் பாரத மக்கள் இருந்த நிலையினையும் பாரத மக்களுக்கு உணர்த்தி மக்களை வீறுகொண்டு எழுந்து வீரகதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபாட்ச செய்வதே ஆகும். துரியோதனன் சபையில் பாஞ்சாலி துச்சாதனால் துகில் உரிந்தமை பாரததேசத்தின் நிலையையும், அதனைப் பார்த்தும் வாழா இருந்த பாண்டவர் நிலையினையும் பாரததேச மக்களுக்கும் உவமித்துப் பாடியுள்ளார். இவை கூட மானிட விடுதலைக்கு முதன்மை கொடுத்துப் பாரதி பாடியுள்ளார் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

பாரதி தனித்துப் பாரததேசமக்களுக்காக மட்டும் பாடிய கவிஞர்கள் அல்ல. உலக மக்களின் விடுதலைக்காகவும் பாடினான். இத்தாலிநாட்டின் எழுச்சிக்கும், ஜூக்கியத்திற்கும் குரல் கொடுத்தான். பெல்ஜியத்தின் சுதந்திரத்திற்கு வாழ்த்துப் பாடினான், “ஆகாவென்றெழுந்துபார் யுகப்புரட்சி” என புதிய ரூஷ்யாவை வரவேற்றியுப் பாடினான். பிலீத்தீவினிலே கரும்புத் தோட்டத்திலே தொழிலாளர்படும் வேதனகைளுக்காக இரங்கிப் பாடிகூகின்றார். இவ்வாறு உலகளாவிய மானிட விடுதலைக்கு உரத்த குரல் கொடுத்த மகாகவியே பாரதியார் ஆகும்.

சமூக மாறுதல்களுக்கு ஏற்று வகையில் வணாந்து கொடுக்கும் தமிழ் மொழியின் ஆற்றல் பாரதியின் உணர்ச்சிப் பெருவள்ளத்திற்கு வடிகால் ஆகியது. இதுவே நாட்டுவிடுதலை, பெண்விடுதலை, சமுகத்தனைகளிலிருந்து விடுதலை முடநம்பிக்கைளிலிருந்து விடுதலை என்பவைகள், மனிதம் பாடிய பாரதிமூலம் தமிழ்க் கவிதையும் விடுதலை அடைந்து வீறுநடைபோடுகின்றது.

மனிதனுக்கான சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம், மொழி, கலை, இலக்கியம், பொருளாதாரம், அறிவியல் என்பனபோல் ஆன்மீகமும் மனிதம் உன்னதம் அடைவதற்கே ஆகும். ஆகவே பாரதி ஆன்மீகம் பற்றியும் தனது கவிதைகளில் தொட்டுச் சென்றிருக்கின்றார். அவை எல்லாம் மானிடத்தின் உயர்வுக்கும் மகிமைக்கும் சிறப்புக்குமே! ஆகவே பாரதியின் பாடல்களில் விஞ்சி நிற்பது மானிட நேயமே ஆகும்.

* * *

வவளவிழா நாயகி திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளுடன் நெருங்கி உறவு பாராட்டும் ‘குறமகள்’ என அழைக்கப்படும் திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களில் தனித்துவமானவர்.

புனைக்கதை, கவிதை, கட்டுரை, குறுநாவல், நாடகம், ஆய்வியல் எனப்பல்துறைகளிலும் தடம் பதித்தவர். பெண்ணடிமைத்தளை நீங்கப் பாடியும், பேசியும், எழுதியும் வந்ததுடன், பல சமூக அமைப்புகளுடன் இணைந்து செயலாற்றியும் வந்தார். இன்றும் செயல் வீராங்கனையாகத் திகழ்கின்றார்.

ஜூன் 09, 1933 ஆம் ஆண்டில் சின்னத்தம்பி செல்லமுத்து தம்பதியினருக்கு முத்த புதல்வியாகக் காங்கோசன்துறையில் பிறந்தார். ஆரம்பக்கல்வியை நடேஸ்வராக்கல்லூரியிலும், பின்னர் இளவாலை கண்ணியர்மடம் ஆங்கிலப் பாடசாலையிலும் கற்று (S.S.C) பரீட்சையில் சித்தி எய்திக் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்றுப் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியை ஆனார். பின்னர் 1955 இல் பாலபண்டிதப் பரீட்சையிலும் தேறினார். 1961 இல் இந்தியாவில் ஒரிசா மாகாணத்திலுள்ள உத்கல பல்கலைக்கழகத்தில் ‘B.A.’ பட்டம் பெற்றார். 1972 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வியியல் டிப்ளோமா பட்டமும் 1977 இல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாடக ‘டிப்ளோமா’ பட்டமும் பெற்றார். 1981 - 82 ஆம் ஆண்டுகளில் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் M.A. பட்டப் படிப்பை மேற்கொண்டு பரீட்சையில் சித்தி எய்தினார்.

1983 - இல் நாட்டில் சூழ்நிலையால் M.A. பட்டம் பெற்றுமுடியாமல் போனது. பட்டத்திற்குச் சமர்ப்பிக்க முடியாது போன, ‘யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண் கல்வி ஓர் ஆய்வு’ என்னும் ஆய்வு நூலை 2007 ல் கண்டாவிலும், கொழும்பிலும் வெளியிட்டார்.

நடேஸ் வராக்கல்லூரி, பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரி, சென். ஹென்றீஸ் கல்லூரி, இளவாலை, ஆகிய பாடசாலைகளில் ஆசிரியராகவும், அழுத்தம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை, பலாவி. ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலை, கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலை ஆகிய இடங்களில் விரிவுறை யாளராகவும் சிறந்த கல்விப் பணியாற்றினார். பாடசாலைகளிலும், பயிற்சிக்கலாசாலைகளிலும், பல கலைநிகழ்ச்சிகள், நாடகங்கள், நாட்டிய நாடகங்கள் போன்றவற்றை மாணவர்களைக் கொண்டு அரங்கேற்றிப் பலரின் பாராட்டுதல்களையும் பெற்றார்.

சிறுவயதிலிருந்தே வாசிக்கும் பழக்கம் கொண்ட இவர் இயல்பாகவே இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர். 1954 இல் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளில் நடைபெற்ற சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு பெற்றார். இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் இவரது இலக்கிய ஆவர்த்ததையும், படைப்பாற்றலையும் ஊக்குவித்தார். இக்காலத்தில் சன்மார்க்க சபை, அன்னை கல்தூரிபாய் நிலையம், காங்கேசன் துறை நலன்புரி மன்றம் போன்றவற்றில் இணைந்து சமூகத்தொண்டாற்றினார்.

மகாத்மாக்காந்தி, ச.வே.ரா. பெரியார் கருத்துக்களினாலும், பாரதி, திரு.வி.க., மு.வ. ஆகியோரின் இலக்கியங்களினாலும் கவரப் பட்டு, பெண்கல்வி, பெண் விடுதலை என்பவற்றை தமது படைப்புக்களுக்கு கருவாகக்கொண்டு சிறுகதைகள், கவிதைகளைப் படைத்தார். இவர் படைப்பிலக்கியத்தில் ஈடுபாட்ட காலத்தில் “பலரும் பெண்மையின் மேன்மை, தெய்வத்தன்மை, ஓய்வு, ஒழிவு இல்லாத குடும்பத்தின் விளக்கு என்ற வகையிலோ, சாதி, சமய, வர்க்க வேறுபாடுகள் பற்றிய புதிய சிந்தனைகள் கோட்பாடுகளுக்கிணங்கவே எழுதிவந்தார்களே தவிர, சகல மட்டங்களிலும் இருந்த பெண்களின் பிரச்சனைகள் பற்றி எழுதுவாரில்லாமல் இருந்ததென்னாம் “இதனால் ஆதங்கப்பட்டே குறமகள் தனது சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்பவற்றை ‘பெண்ணியத்தை’ மையமாகக் கொண்டு எழுதினார்.

இவரது படைப்புகளில் பன்னிரு சிறுகதைகளைக் கொண்ட ‘குறமகள் கதைகள்’ என்னும் நூலையாற். இலக்கிய வட்டம் 1989 இல் வெளியிட்டது. பின்னர் இந்நால் 2000 ஆம் ஆண்டில் ‘மித்திரா’ வெளியீடாகவும் வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து 2001 ஆம் ஆண்டில் ‘உள்ளக்கமலமடி’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி மித்திரா வெளியீடாக வெளிவந்தது.

சமுத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்களான இ. நாகராஜன், கணக செந்திநாதன், ச.வே., எஸ்.பொ. ஆகியோருடன் இணைந்து ‘மத்தாப்பு’ என்னும் குறுநாவலை எழுதினார். இந்நாவலின் நான்காம் அத்தியாயத்தை இவர் எழுதினார். இக்குறுநாவல் வீரகேசரி வார வெளியிட்டில் தொடராக வெளிவந்தது. இக்குறுநாவல் எஸ்.பொ. அவர்களால் நூல் வடிவில் வெயியிடப்பட்டது.

இதுபோன்றே ‘மாணிக்கம்’ பத்திரிகையில் பிரபல எழுத்தாளர்கள் பத்துப்பேருடன் இணைந்து ‘கடல் தாரகை’ என்ற நாவலை எழுதி இருக்கின்றார். இவரது திருமணத்தின் பின்னர் இவரது கணவர் திரு. இராமலிங்கம் அவர்கள் பல வழிகளிலும் இவரது இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்கும், பொது சேவைகளுக்கும் ஊக்கமளித்தார். அமராகிவிட்ட தமது கணவனுக்கு சமர்ப்பணமாக ‘இராமபாணம்’ என்னும் கட்டுரைத்தொகுதியை வெளியிட்டார். தாயக விடுதலையை வேண்டி, சுதந்திர தமிழீழத்திற்கு, ‘மாலை குடும்நாள்’ என்றோர் கவிதைத்தொகுதியையும் கண்டாவில் வெளியிட்டுள்ளார்.

பவளவிழாக்கண்டு இன்னமும் இளமைத்துழிப்புடன் எழுதிவரும் குறுமகள் பற்றி சிலர் கூறிய கருத்துக்கள் :

குறுமகள் கதைகளின் முதலாவது பதிப் பின் முன்னுரையின்போது சொங்கை ஆழியான....

“.... குறுமகள் திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்கள் சமுத்தின் முத்த பெண் எழுத்தாளர். சிறுகதைத்துறையில் தனக்கென ஓரிடத்தைப் பெற்றிருப்பவர். பெண்களின் சமூக விடுதலைக்கான கருத்துக்களைத் தம் சிறுகதைகளில் பொறிக்கும் போது, குடும்ப உறவின் பிணைப்பு அறாமல் வலுப்படும்படி சமூகப் பொறுப்புடனும் எழுதுபவர். இவரது சிறு கதைகள் விரக்தியின் வெளிப்பாடாய் அமையாது, நம்பிக்கை ஊட்டும் உணர்ச்சிச் சித்திரங்களாகவள்ளன. வாழ்க்கையை எப்படியாவது வாழ்ந்து முடித்து விடுவோம் என்ற ஏக்கத்துடன் இவரது கதாபாத்திரங்கள் உலாவருவதில்லை. இப்படித்தான் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடிப்போம் என்ற தமக்கென ஒரு கருத்து நெறியினை வகுத்துக்கொண்டு செயற்படும் கதாபாத்திரங்களையே இவரது சிறுகதைகளில் காணமுடியும். அதுதான் குறுமகள் என நான் கருதுகிறேன்....”

அடுத்ததாக மத்தாப்பு குறுநாவல் புற்றி வீரகேசரி ஞாயிறு வெளியீட்டு ஆசிரியர் திரு. லோகநாதன் அவர்கள்....

“.....நாலாவது வர்ணத்தில் கதையை தொடர்ந்து மூல்லைப் பற்று கிராமத் தைக் கடந்து ‘வெலிக் கடை’ சிறைச்சாலைக்கு நகர்த்துகிறார் குறமகள். துயரமும், வேதனையும், விரக்தியுடன் சிறையிலிருந்த மாரிமுத்து விடுதலையடைந்து கதிர்காமம் செல்கின்றான். அங்குதான் நிரபராதியாய் இருந்தும் சிறை செல்லக் காரணமாயிருந்தவனைச் சந்தித்து அவன் செயலை மன்னிக்கிறான். அக்காட்சி உருக்கமானது. பாத்திரப்பண்பும் உயர் கிறது. இவையாவற் றையும் இப்பெண் எழுத்தாளர் முழுக்கதை வளர்ச்சிக்குப் பாதகமேற்படாத வகையில் சித்தரித்திருக்கிறார். வாய்ப்புக் கிடைத்த இடத்தில் சமூகமே ஒரு பொதுநலவாதியைச் சமூக விரோதியாக்கிவிடும் என்னும் உண்மையை எடுத்துச் சொல்லத் தயங்கவில்லை. இவரது எழுத்தில், நடையில் அழகும், உணர்ச்சிப்பிடிப்பும், தனித்து நின்று பேசும் தன்மையும் பின்னிச் செல்கின்றன...”

அடுத்து ‘உள்ளகமலமடி’ சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் இந்திரா பார்த்தசாரதி.....

“.....குறமகள் என்னும் பெயரில் எழுதும் திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் என்கின்ற அற்புத எழுத்தாளரின் சிறுகதைகள் ‘உள்ளகமலமடி’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதும் வரை இவரது எழுத்துக் களை நான் படித்ததில்லை. படித்தபிறகுதான் இதுவரை எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த இழப்பை என்னால் உணரமுந்தது. தனிநபர், உலகம், குடும்பம், சமூகம், நாடு என்ற நான்கு வகை அமைப்புக்களுக்கிடையே உள்ள உறவு மிகவும் சிக்கலானது. இச்சிக்கல் தான் ஒரு நல்ல படைப்பாளியின் கருத்தோவியத்துக்குப் பின்புலமாகிறது.

‘குறமகள்’ எழுத்தில் ‘இச்சிக்கல்’ கலை நேர்த்தியுடன் வடிவச்சிக்கல் எதுவுமின்றி வெளிப்படுவது தான், நான் காணும் முதல்த் தரிசனம். அநீதியைக் கண்டு பொங்கும் போது கூட, அச்சீற்றத்தில் ஆழ்கடலின் அமைதி தெரிகின்றது. சினம், கலைவடிவம் கொள்ளும் போது, அதற்கு உருவாகிற புதுப்பிரமாணம், பிரச்சினைகளை அணுகும் போது, படைப்பாளி தன்னை இழந்து விடாமல் இருப்பது தான் அவன், அவள் கலையின் வெற்றி....”

அடுத்து குறமகள் கதைகள் இரண்டாம் பதிப்பில் தமது ‘முன்னிடல் எஸ்.பொ... “பிற்பகல் நிகழ்வுக்கு ஈழத்தின் முத்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரும், இன்னும் படைப்பிலக்கியப் பங்களிப்புச் செய்பவராய் வாழும் குறமகள் தலைமை தாங்கினார். ‘இனி ஒரு விதிசெய்வோம்’ என மகுடம் பெறும் என் புதிய நூல், கண்டாவில் அவர் தலைமையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளதை என் தமிழ் ஊழியத்திற்கு கௌரவம் சேர்பதாக அமைந்தது..... பெண்ணியம் மனிதனேயத்திற்குப் புதிய பொலிவும் அர்த்தமும் ஆழமும் பாக்கதல் வேண்டும். இதனைத் துல்லியமாக உணர்ந்தவர் குறமகள். “மனிதனேயம், மக்களின் தவறுகளை மறுபக்க நியாயம் பார்த்து மன்னிக்கச் செய்கிறது. ஆனால் அநீதிகள் இழைக்கப்படும் போது பொங்கி எழுந்து சாட வைக்கிறது.” என்று ஒளிவு மறைவின்றித் தனது நிலைப்பாட்டைப் பிரசித்தமாக்கியுள்ளார். சொன்னதைப் பொறுப்புணர்ச்சியடினும் நன்றாகவே வந்தனை செய்து கொண்டு எழுத்து ஊழியம் இயற்றும் குறமகளின் இந்தக் கதைகள் யாழிப்பாணத்துப் பெண்களின் பல்வகையான வாழ்க்கைக் கோலங்களை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றன...”

இவ்வாறு தமிழ் இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் எல்லோரும் பாராட்டும் குறமகளை நாழும் வாழ்த்தி மகிழ்வதுடன் இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்க வாழ்த்துகின்றோம்:

* * *

‘குறுமகள்’ திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் சந்திரப்பு : எஸ். சந்திரபோஸ்

ஸமத்துத் தமிழ்ப்படைப்பிலக்கியகார்களுள் ‘குறுமகள்’ திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்கள் முத்த பெண் எழுத்தாளர் களுள் முதன்மையானவர். 1933 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் ஒன்பதாம் திகதி சின்னத்தம்பி - செல்லமுத்து தம்பதிகளுக்குப் புதல்வியாக காங்கேசன் துறையில் பிறந்தார்.

அழும்பக்கல்வியை நடேஸ்வரா ஆழும்ப பள்ளியிலும், உயர்கல்வியை இளவைலை ‘கொண்டெவன்ட்’ கல்லூரியிலும் கற்று, ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலைபில் பயிற்சி பெற்று ஆசிரியையானார். ஆசிரிய பணிபுரிந்து கொண்டே இந்தியாவில் ஓரிசா மாநிலத்து ‘உத்கல்’ பல்கலைக்கழகத்தின் வெளிவாரி மாணவராகக் கல்விகற்றுப் பட்டதாரியானார். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்வியியலிலும், நாடக அரங்கவியலிலும் டிப்ளோமா படிப்பினை கற்றுக்கொண்டார். 1983 முதல் 1990 வரை அளுத்தம், கோப்பாய் ஆகிய இடங்களில் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகளில் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்தார். யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் முதுகலைமாணிக்குரிய கற்கைநெறியினை மேற்கொண்டு இருந்த காலத்தில் உள்ளாட்டு யுத்தம் காரணமாகப் புலம்பெயர்ந்து கண்டா நாட்டிற்கு 1991 ல் வந்து சேர்ந்தார். கடந்த ஐம்பது ஆண்டு காலமாக ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களுள் ஒருவராக விளங்கும் இவர் தாயகத்திலும், புலம் பெயர்ந்த நாட்டிலும் தொடர்ந்தும் படைப்பிலக்கியத்திலும், சமூக சேவையிலும் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், யாழ், இலக்கிய வட்டம், தெல்லிப்பளை கலை இலக்கியக் கழகம் போன்ற ஸமத்து இலக்கிய அமைப்புகளிலும் புலம் பெயர்ந்த கண்டா நாட்டில், “கண்டா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம், ‘தென் ஆசிய பெண்கள் மையம்’ போன்ற அமைப்புகளுடன் இணைந்து இலக்கியப் பணியும், ஆற்றிவருகின்றார். தாயகத்தில் பெண்கள் அமைப்புக்களிலும், தருமபுரம் கஸ்தூரிபாய் நிலையத்துடனும் இணைந்து பணிபுரிந்துள்ளார்.

ஆரம்ப காலங்களில் வகுக்கி, இராஜம் கிருஷ்ணன் போன்ற பெண் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை விரும்பி வாசித்த போதிலும், இவர்களைப் போன்ற இன்னும் சில பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளிலும் பெண்களது பிரச்சினைகளையும், பெண்களது சமூக விடுதலை பற்றிய புரிதல் இருந்த போதிலும் கூட அதற்கான தீர்வாக ஆணின் அங்பும், அரவணைப்பும், அனுதாபமுமே பரிகாரமாகக் கூறப்பட்ட போது, குறமகள் அவர்கள் அக்கருத்திலிருந்து மாறுபட்டு குடும்ப உறவின் பிணைப்பு அறாமலும், உறுதியான சமூகப் பொறுப்புதனும் எழுதினார். இவருடைய சிறுக்கதைகள் விருக்கியின் வெளிப்பாக அமைந்தன அல்ல. இவரது கதை மாந்தர்களாக வரும் பெண்கள் தமக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண தாமே தமக்கென ஒரு புதிய பாதையைத் தெரிவு செய்து வாழ்வினை நெறிதவறாது வாழ்வோம் என்ற நம்பிக்கையில் செயற்படும் பாத்திரங்களாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

இன்றும் புலம்பெயர்ந்து கண்டா நாட்டில் வசித்து வரும் இவர் கண்டாவில் வெளியாகும் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளிலும், வெளிப்பீடுகள், கருத்தரங்கம், பட்டிமன்றம் போன்ற இலக்கிய விழாக்களிலும் பங்குபற்றித் தமது அனுபவ முத்திரையைப் பதித்து வருகின்றார்.

இதுவரை வெளிவந்த அவரது நூல்கள்

1. குறமகள் கதைகள் - முதற்பதிப்பு - 1990,
இரண்டாம் பதிப்பு - 2000
2. உள்ளக்கமலமடி - சிறுக்கதை தொகுதி - 2001
3. இராமபாணம் - கட்டுரைத்தொகுதி - 2005
4. மாலை சூட்டும் நாள் - கவிதைத்தொகுதி - 2005
5. யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் பெண்கள்வி - 2005
6. கூதிர்காலக் குலாவல்கள் - இரு குழநாவல்கள் - 2010

நேர்காணல்

1. நீங்கள் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட உங்களுக்கு ஊக்கம் அளித்தவர்கள் யார்?
- குறமகள் :- நான் ஆறாம் வகுப்பில் படித்தபோது வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் சிறுவர்களுக்கான “பாலர் வட்டாரம்” என்ற பகுதியில் “பெண்களுக்கு ஆபரணங்கள் அவசியமா?” என்ற தலையாங்கத்தில் ஒரு கட்டுரை

எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தவர் எனது பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் திரு. கந்தையா வாத்தியார் ஆவர். அக்கட்டுரை பத்திரிகையில் வெளியானதுடன் பாராட்டினையும் பெற்றது. ஆயினும் எனது எழுத்துத்துறை ஈடுபாடு 1954 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே. சிறுகதை, கலிதை, கட்டுரை என எனது ஆக்கங்கள் வெளிவர ஆரம்பமானது. எனது தாயார் வாங்கி வாசித்த “தினமணிக்கத்திரி”, “ஆனந்தவிகடன்” “அமுதகரபி” என்பனவும் எனது வாசிப்புக்குக் கிடைத்தேபோது என்னுள் உறைந்த கிடந்த எழுத்தாக்கம் ஊற்றெடுத்தது. இதனை மேலும் ஊக்குவித்தவர்களாக எனது சித்தப்பா குருநாதப்பிள்ளை, தினகரன் ஆசிரிய குழுவில் இருந்த எனது அத்தான் முறையான அருளாம்பலம், இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் ஆகியோரை குறிப்பிடலாம்.

2. உங்களுக்கு முன்னோடியாக இருந்த பெண் எழுத்தாளர்கள் யார்?

சமூத் தில் எனக்கு முன் னோடியாக பெண் படைப்பிலக்கியவாதிகள் இருந்ததாக நான் அறியவில்லை. ஒரிடு பெண் எழுத்தாளர்கள் சமயம், அறநீதிக் கருத்துக்கள், காந்தீய சிற்தனைகள் சம்பந்தமாக எழுதினார்கள். தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களான ‘லக்கமி’ ‘ராஜீம் கிருஷ்ணன்’ போன்றோரின் எழுத்துக்களை வாசித்ததனால் ஏற்பட்ட ஸ்ரப்பும் என் எழுத்துக்களுக்கு முன்னோடியாக அமைந்திருக்கலாம்.

3. நீங்கள் சமூக சேவையில் ஈடுபடத் தூண்டுதலாக அமைந்த காரணிகள் எவை?

ங்கள் குடும்பத்தவர்கள், அயலவர்களுடன் நெருக்கமாக உறவாடி, உதவிகள் செய்ததனை நான் சிறுவயதிலேயே அவதானித்து வந்தேன். பின்னர் நான் ஆசிரியத் தொழிலுக்கு வந்தபொழுது பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அதனை எதிர்நோக்கும் மக்களுக்கு உதவவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு உதயமானது. இதற்கு உறுதுணையாக எமது பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த சனசமூகநிலையம், கலை இலக்கிய சங்கங்களும், சக ஆசிரியைகள் சிலரும் அமைந்தனர். குறிப்பிட்டுச் சொல்வதானால் திருமதி. வேதவல்லி கந்தையா அவர்களையும் குறிப்பிடலாம்.

4. உங்கள் ஆக்கங்கள் எந்த எந்தப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தன?

இலங்கையில் வீரகேசரி, தினகரன், ஈழகேசரி, தினபதி, தினக்குரல் போன்ற பத்திரிகைகளிலும், வரதரின் ஆண்டும், தேன்மொழி, மல்லிகை, வெற்றிமணி, மாணிக்கம் போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தன. தமிழ்நாட்டில் ஆண்டுவிகடன், ‘யுகமாயினி’ போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தன. கனடாவில் பெரும்பாலான தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்ததுள்ளதுடன் தொடர்ந்தும் எழுதிவருகின்றேன்.

5. ‘பெண்ணியம்’ பற்றிய உங்கள் பார்வை எத்தகையது?

‘பெண்ணியம் என்பது ஆரவாரமான கோழிமல்ல. பெண்களுக்கு எதிராக நடைபெறும் சகல அடக்கமுறைக்கும் எதிரான நியாயத்தின் குரலே பெண்ணியம், அடிப்படை மனித உரிமைகள் அனைத்தும் பெண்களுக்கு இருக்க வேண்டும். பெண் அடிமைக்கெதிரான கட்டுடைப்பு என்பது பெண்களுக்கு கட்டாக்காலித்தனத்தை வழங்குவதல்ல. பெண்ணியம் மனித நேயத்திற்குப் புதுப்பொலியும், அர்த்தமும், ஆழமும் பாய்ச்சுதல் வேண்டும்.

6. ஈழத் து தமிழ் எழுத் தாளர் களுடன் இணைந்து இலக்கியப்பங்களிப்புச் செய்திருக்கின்றிர்களா?

ஆழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களான இ. நாகராஜன், ச.வே., கனகசெந்திரநாதன், எஸ்.பொ. ஆகியோருடன் இணைந்து ‘மத்தாப்பு’ என்னும் குறுநாவலில் ஒரு அத்தியாமான மஞ்சள் வர்ணத்தை வைத்து எழுதினேன். இக்குறுநாவல், நான்கு தசாப்தத்திற்கு முன் வீரகேசரி வாரமலரின் தொடராக வந்தது. பின்னர் எழுத்தாளர்கள் சிலருடன் இணைந்து ‘கட்டல் தாரகை’ என்ற குறுநாவலில் ஒரு அத்தியாயத்தை எழுதியுள்ளேன்.

7. இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?

பல்வேறு இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றி நிறையவே வாசித்துள்ளேன். அமைப்பியல், அழகியல், மாக்ஸியம், புரோப்பிடலம், மானுடவியல், சமுதாயவியல், தத்துவம், நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம், வரலாற்றியல், அறிவியல் கோட்பாடு எனப் பல கோட்பாடுகள் இன்று இலக்கிய விற்பனைகளால் பேசப்படுகின்றது. ஆனால் நான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் ஒரு கருவைத் தெரிவு செய்து

அதனை அழுத்தாமல், நாகுக்காக கடைகளுக்குள் புகுத்தி விடுவதுண்டு. ஏற்ற மொழிநடையும் கவர்ச்சியான சொல் ஸாட் சியும் கையாளப்படும் போது அவை பாராட்டுக்குரியனவாகின. எந்தவொரு கோட்பாடும் தனித்து நின்று சுவைதரப் போதியது அல்ல. தனிக்கோட்பாடு படைப்புக்கு முழுமை தரமாட்டாது. காலத்திற்குக் காலம் உலகில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இலக்கியக் கோட்பாடுகளிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்வது இயற்கையே. திறனாய்வாளர்களே இவற்றை நுணுகி ஆராய்ந்து விளக்க வல்லவர்கள்.

8. சமகால ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப்போக்கு பற்றிய உங்கள் கருத்து?

சமுத்தின் களம் விரிந்து செல்கிறது. அனுபவங்கள் ஏராளம். ஏராளம் உலகத்தரம் வாய்ந்த உன்னத இலக்கியங்கள் படைக்குமளவிற்கு நிகழ் வுகள் எழுத்தாளனை அழைக்கின்றன. தாய் மன்னில் மட்டுமன்றிப் புலப்பெயர்வும் சமுத்தமிழர்க்குப் பரந்த அறிவினையும், புதிய அனுபவங்களையும் தருகின்றது. உலகத் தரம் வாய்ந்த எழுத்துக்களை அவை எழுதப்பட்ட மூல மொழியிலேயே வாசிக்கும் வல்லமையை புலம்பெயர்ந்த சமுத்து தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கு தந்துள்ளது.

நான் மலேசியா சென்றிருந்த சமயம் மலேசிய எழுத்தாளர் திரு. ஆதிகுமணன் அவர்களைக் கோலாம்பூரில் சந்தித்தேன். தான் இந்தியாவில் கலந்து கொண்ட ஏராளமான புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்கள் பங்கு பற்றிய மகாநாட்டில் இன்றைய நிலையில் சமுத்தமிழர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்கள் உச்சத்தைத் தொட்டிருக்கின்றன எனப் பலரும் மகாநாட்டில் பாராட்டுவதை நேரிலேயே கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்ததாகக் குறிப்பிட்டார்.

* * *

படைப்பிலக்ஷ்யம் போராளி எஸ். பொ.

எஸ்.பொ. எழுத அழற்சித்த காலம் முதல் இன்றுவரை அவர் ஒரு எழுத்துப் போராளியே ஆவார். “மனிதனுக்காகச் சித்தாந்தமேயன்றி, சித்தாந்தத்திற்காக மனிதன் என்பது மதியீனம் என்று போராடியவர். எழுத்தில் தீட்டு, தூய்மை என்று எதுவுமே இல்லை. சிந்தனையில் நேரமையும், சொல்லில் கூடமின்மையும் இருந்தால் போதும், அதுவே உன்னத எழுத்து என்று போராடியவர்” என எஸ்.பொவின் ஆண்மை என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு இந்திரா பார்த்தசாரதி வழங்கிய பாயிரத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். “தேவதைகள் செல்ல அஞ்சும் இடங்களுக்கெல்லாம் உல்லாச யாத்திரை போக எஸ்.பொ. தயங்குவதில்லை” என்று மேலும் இந்திரா பார்த்தசாரதி கூறுகின்றார். ஆனால் இவர் தேவதைகள் போவதற்கு அஞ்சுமிடங்களுக்கு மட்டுமேன்றிப் பேய்கள், பிசாககள் போக அஞ்சுமிடங்களைல்லாம் தமது எழுத்தின் ஆளுமையினால் பயணப்பட்டிருக்கின்றார்.

இவருக்கிருக்கும் அளவற்ற தன்னம்பிக்கையே இவர் படைப்பாற்றவின் அடிநாதம். சத்தியத்தினதும், தர்மத்தினதும் பரிபாலனமும், விடுதலைக்கான உத்தரவாதமும் எஸ்.பொ. வின் எழுத்தில் மானுஷிகத்தின் ஆதாரம்.

“1946 ம் ஆண்டு வீரகேசரியில் வெளிவந்த “மலர்கள்” என்ற கவிதையுடன் என் இலக்கியப் பயணம் தொடங்கியது. 1955 வரையில் கதைகள், கட்டுரைகள், ஓரங்க நாடகங்களை எழுதிய போதிலும் 1955ன் பின்னரே எனது எழுத்துக்கள் அங்கீகாரம் பெற்றன. மார்க்ஸிஜம் மனிதகுலத்தின் கடேற்றத்திற்கு, பொருளியல் விழுத்திக்கும் ஏற்ற ஒரே வழி என்ற நம்பிக்கையை வரித்த அதே காலத்தில்தான் என் தமிழ் ஊழியம் முனைப்புடன் துவங்கிற்று” என எஸ்.பொ குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழ்மொழியில் எத்தகைய புலமையோ அத்தகைய புலமை ஆங்கில மொழியிலும் உடையவர். வரலாறுப் பாடத்தை தனது

பட்டப் படிப்புக்கு முதன்மைப் பாடமாகக் கற்றுக்கொண்ட காரணத் தாலும், வரலாற்றை நுணுக்கி ஆராய்வதில் நுண்மாண் நுழைப்புலம் கொண்டவர். இலங்கை, இந்திய, உலக வரலாறுகளையும், உலக இலக்கியங்களையும், மாணிட சமூக வரலாறுகளையும் கற்றுத் தெளிந்தவர். இதனால் மனிதகுலம் சகல அடக்கமுறைகளிலிருந்தும் விடுபடவும் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் பெற்று வாழ மார்க்ஸிய சித்தாந்தமே சிறந்த மார்க்கம் என நம்பிக்கை கொண்டு இலங்கை பொதுவட்டமைக்கட்சியில் இணைந்து செயற்பட்டார். அக்காலத்திலேயே டொமினிக் ஜீவா, என.கே. இரகுநாதன், கே. டானியல், நீரவைப் பொன்னையன், இளங்கீரன், எச்.எம்.பி. முகைதீன், பிரேமஜி, த. இராஜகோபாலன் போன்றவர்களுடன் தோழமை கொண்டு சமூக, அரசியல், ஏழுத்துப் பணிகளை மேற்கொண்டார்.

1960 களின் பின்னர் சர்வதேச கம்யூனிஸ் முகாம்களில் ஏற்பட்ட பிளவு இலங்கையிலும் கம்யூனிஸ்டுகளிடையே பிளவுகள் தொன்றின. அதனைத் தொடர்ந்து கம்யூனிஸ்டுகளிடையே பேரினவாதச் சிந்தனைகள் எழுந்தன. இதனால் கட்சியை விட்டு ஒதுங்கிக்கொண்டார். கட்சி அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டாலும், “மார்க்ஸிஸ சித்தாந்தத்தில் எனக்கு இருக்கும் பிடிப்பு இமியும் தளர்ந்து விடவில்லை” என எஸ்.பொ. கூறுகின்றார். அக்காலத்தில் மார்க்ஸிஸ விததகர்கள் என்று பாவனை காட்டியவர்களாலும், தம்மை முற்போக்காளர்கள் என்று முத்திரை குத்திக் கொண்டவர்களாலும், பல்கலைக்கழக சில பண்டிதர்களாலும், அவர்களது அங்கீகாரத்திற்குக் காத்திருந்த அடிவருடிகளாலும், எஸ். பொ.வின் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு இருட்டிப்புச் செய்யும் முயற்சிகள் நடந்தன.

காற்று நிறைந்த ஒரு பந்தினை எவ்வளவுதான் முயன்று நீரில் ஆழத்திற்கு அமிழ்த்தினாலும் அப்பந்து வீறுகொண்டு நீர்மிட்டத்திற்குமேல் வருவது போன்று எஸ். பொ.வின் படைப்புக்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற எல்லைக்களைத் தாண்டி உலக இலக்கியத்தரத்தைத் தொட்டு நிற்கின்றது. இவரது இன்றைய வளர்ச்சிக்கு கட்டியம் கூறுவதுபோல் மு. தலையரிங்கம் அவர்கள் அன்றே தமது “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில்” பொன்னுத்துரை புதிய பரம்பரைக்குரிய ஒரு பெரிய ஏழுத்தாளர்கள்தான்... ஒரு ஆதர்ச எழுத்தாளர், நாடகம், உருவக்கதை, நாவல், கட்டுரை,

சிறுகதை போன்ற எல்லாத்துறைகளிலுமே தன் கைவரிசையைக் காட்டியவர். சாதாரண வாழ்க்கை விசயங்களையும் அவற்றிலுள்ள உண்மைகளையும் பற்றி அவருடைய அவதானம் மிகப் பிரதானமானது. அப்படிப்பட்ட கதைகளை அவர் எழுதும்போதுதான் உண்மையாக அவர் நன் உச்சங்களைக் காட்டுகின்றார். சாதாரண மக்களின் பேச்சுவழக்கைக் கையாள்வதிலும் அவருக்கு நிகர் அவராகவே இருக்கின்றார். ‘பங்கம்’ போன்ற கதைகள் பிரதேசப் பேச்சு வழக்கைக் கையாள்வதிலும் சமகால சமூக ஓட்டங்களைக் கலையோடு படம்பிடித்து நிரந்தரமாக்கி விடுவதிலும் நம் சமுத்து இலக்கிய உலகில் நிகரந்தவராக நிற்கின்றார். பொன்னுத்துரை உலக இலக்கியத்துறைத்தொடுவதற்கு ஒழிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு எழுத்தாளர்” என்று அன்று மு. தனையசிங்கம் அவர்கள் முன்மொழிந்ததனை இன்று அ. முத்துவினங்கம் அவர்கள் சமுத்து இலக்கியங்களுள் எஸ். பொ. வின் படைப்பு உலக இலக்கியத் தரம் வாய்ந்தது என்று வழிமொழிந்துள்ளார்.

எஸ். பொ. தமது சிறுகதைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள், விமர் சனங்கள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், காவியங்கள் என்பவற்றில் தமக்கெனச் சிறப்பான ஒர் இடத்தைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெற்றிருக்கின்றார். கரு, உரு, உத்தி, நடை, கற்பனை முதலியவற்றில் புதுமையும், புரட்சியும் கலந்து சிறுகதைகளும், குறுநாவல்களும் எழுதினார். கதைகளுக்குப் பெயர் வைப்பதிலும் அவர் புதுமையைக் கையாண்டார். ஒரு எழுத்திலும், இரண்டு எழுத்துக்களிலும் சுருக்கமாகப் பெயர் குட்டுவார். தீ, வீ, தேர், கணை, மறு, அவா, சபை, அணி, சிதை, வீடு, முள், வலை போன்ற சில அவர் கதைகளின் தலைப்பிடுதலுக்கு உதாரணங்கள். அவருடைய சிறுகதைகளுக்கு ஏற்ற விதமான நடையைக் கையாள்வார். அவருக்கு முன்னால் தமிழ்ச்சொற்கள் கைகட்டிச் சேவகம் செய்யும்.

கதைகள் நடைபெறும் களங்களுக்கு ஏற்பாடு பிரதேச வழக்குப் பேச்சுமொழியைப் கதை மாந்தர் பயன்படுத்தும் முறையில் எழுதும் வல்லமை பெற்றவர். யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்குத் தமிழில் பல படைப்புக்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் ‘பங்கம்’ என்ற சிறுகதை ‘சடங்கு’ நாவல், தமது இளமைக்கால சுயசரிதைப் பாணியில் அமைந்த ஒரு சமூகவியல், புவியியல், வரலாற்று ஆவணமான ‘நன்விடைதோய்தல்’ போன்றவற்றுள் யாழ்ப்பாணப்

பேச்சுவழக்குத் தமிழ் முழுமையாக ஆக்கிரமித்துள்ளது. எஸ். பொ. வின் கதை மாந்தர்கள் மட்டுமென்றி அவரே வட்டார வழக்கில்தான் உரையாடுகின்றார். '20 ஆம் நூற்றாண்டு அழம்பகால யாழ்ப்பாணப் பேச்சுமொழியை ஆராய்பவர்கள் இரண்டு பேரை முக்கியமாகப் படிக்க வேண்டும் என்று நான் பரிந்துரைப்பேன். ஒருவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, மற்றவர் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்களின் எழுத்துக்களில்தான் அப்பேச்சு வழக்கு அதன் உச்சத்தைத் தொட்டிருக்கின்றது' எனக் காலம் மே 2008 இதழில் வெளியான கட்டுரை ஒன்றில் எஸ். பொன்னுத்துரை 'யாழ்நிலத்துப் பாணன்' என்ற கட்டுரையில், 'இன்று பொய்யாய் பழங்குதையாய் மறைந்து போய்விட்ட ஒரு பண்பாட்டை நமக்குக் காட்டும் ஒரே இலக்கிய ஆவணம் எஸ். பொன்னுத்துரையின் எழுத்துக்களே' என ஜெயமோகன் குறிப்பிடுகின்றார்.

யாழ்ப்பாண வட்டாரப் பேச்சுவழக்கு மட்டுமென்றி மட்டக்களப்புத்தமிழ், மட்டக்களப்பில் வாழும் மூஸ்லீம்கள் பேசும் தமிழ், பஞ்சகியர் பேசும் தமிழ், பரம்பரையாக வாழுந்துவரும் சிங்களவர் பேசும் தமிழ், என அனைத்து மொழி வழக்குகளையும் பயன்படுத்தி "மட்டக்களப்பு மாப்பிள்ளை" என்னும் நாடகம் எஸ். பொ. வால் எழுதப்பட்டு இலங்கை வாணொலியில் "சானா" அவர்களால் தயாரிக்கப்பட்டுத் தொடர் நாடகமாகப் பல வாரங்கள் ஓலிபரப்பானது. இதனைவிடப் பல ஓரங்க நாடகங்கள், உரைச்சித்திரங்கள் என்பன எஸ். பொ.வால் எழுதப்பட்டு, இலங்கை வாணொலியில் ஓலிப்பரப்பாகின.

மேடை நாடகங்களாக முதல் முழுக்கம், வலை, முறுவல் என்னும் நாடகங்கள் இலங்கையில் மேடை ஏற்றப்பட்டன. இலங்கை வாணொலியில் "கலைக்கோலம்" என்னும் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் அடக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்றினையும் வாரா வாரம் தயாரித்துச் சிலகாலம் நடத்தி வந்தார்.

இவர் தமது கொள்கைகளில் உறுதியுடன் இருப்பதுடன், எவருடனும் சமரசம் செய்யாத சரணாகதியடையாத காரணத்தால் எந்த அணியிலும் நிலைத்திருப்பதில்லை. விட்டுக் கொடுப்புக்கள் இல்லாதபோதிலும் அனைவருடனும் நட்புடன் பழகுவதில் பின்னிற்பதில்லை.

தமிழ்நாட்டில் வெளியான சுபமங்களா இதழுக்கு அளித்த நேர்காணலில், “நீங்கள் தீவிரத்தை மேற்கொள்ளக் காரணம் உங்களை மறுதலித்த முற்போக்கு இயக்கம் என்கிறீர்கள். உங்களுக்கும் முற்போக்கு இயக்கத்திற்கும் என்ன பிரச்சனை? நந்போக்கு இலக்கியம் என்று இயக்கம் ஒன்றை ஏன் நீங்கள் ஆரம்பித்தீர்கள்? என்று வினவப்பட்டபோது அதற்கு அளித்த பதிலில் எஸ்.பொ. :-

“முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கும் எனக்கும் அதிகம் முரண்பாடு இருப்பதாகச் சொல்லாமுடியாது. இந்த முற்போக்குக் கோட்டத்தை ஒரு கட்டத்தில் தலைமையேற்று நடத்த வந்தர்வகள் தவறான பாதையில் இட்டுச் சென்றார்கள். அது எனக்குத் தெரிந்தது. அதனால் முரண்பட்டேன். அந்த முரண்பாட்டை முன்வைத்தபோது வைதீக மார்க்கிய விமரிசிகர்கள் அந்த இயக்கத்தின் தலைவர்கள் என்று தங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் படைப்பிலக்கியத்தில் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள், ஓரளவில் சொன்னால் படைப்பிலக்கியத்தில் முயன்று தோற்றவர்கள். எனவே, அவர்கள் உண்மையான படைப்பிலக்கியத்தின் வீரியத்தை தலைமைதாங்கி நடத்தலாமா? அடுத்து மார்க்கியம் வளர்க்கப்பட்ட ரஷ்யாவில் உள்ள எழுத்துக்கள்தான் எங்கள் மாதிரிகள் என்று சொல்லும்போது எங்கள் மண்ணிலிருந்தும், எங்களுடைய தேசச் சூழலில் இருந்தும் அந்நியப்படும் ஒரு வேலையை அவர்கள் செய்தார்கள். இவ்வாறு செய்து கொண்டு, இலக்கிய விமர்சனம் என்று சொன்னபோது அவர்கள் கூடுதலாக மேலை நாட்டு ஆங்கில விமர்சன அளவுகோல்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். சில பெயர்கள் வைத்துப் பூச்சாண்டி காட்டினார்கள். ஒன்று சோவியத்திலுள்ள யதார்த்தம் என்று சொல்லுகின்றார்கள். அதேசமயம் முதலாளித்துவ நாடுகளில் இருக்கக்கூடிய விமர்சனங்களை அளவுகோலாகக் கொண்டு வந்தார்கள். இவை அனைத்தும் கால ஓட்டத்தில் நிற்காது என்ற தெளிவு எனக்கு இருந்தது.

தமிழ்மொழியினதும், இனத்தினதும் தனித்துவமான சில விழுமியங்களும் சில மரபுகளும் இருக்கின்றன. தமிழ்ச் சொற்களை நான் உபயோகிக்கும்போது அந்தத் தமிழ் இனத்தின் அடையாளங்களைப் பேணும் பணியில் நான் சடுப்படிருக்கின்றேன். அந்த உண்மைகளை எல்லாம் இவர்கள் மறந்து விட்டார்கள். நம்முடைய மரபுகளின் தொடர்ச்சியாகவே இந்தப் புதுமைத்தன்மைகள் செய்யவேண்டும் என்று வலியுறுத்தினேன். “அதுவே நற்போக்கு” எனப்பதில் அளித்தார்.

சமுத்தில் அதிகம் புனைபெயர்களுள் மறைந்து நின்று இலக்கியப் பரிசோதனைகளை நடத்தினார். தேசாபிமானியில் “பொக்கன் கணபதி” என்ற பெயரில் ‘போகிற போக்கிலே’ என்ற பத்தியும், இளம்பிளையில் “கொண்டோடி சுப்பர்” என்ற பெயரில் அக்கால அரசியல், கலை இலக்கியங்கள் பற்றிய விடயங்களைக் கிண்டல், நகைச்சவையுடன் எழுதினார். “துரை சண்முகம்” என்ற புனைபெயரில் தினபதி பத்திரிகையில் ஞாயிறு வெளியீடான சிந்தாமணியில் எம்.ஐ.ஆர் வருகிறார் என்ற துப்பறியும் நாவலைத் தொடராக எழுதி முடித்தார். இவற்றைவிட “ராஜமித்திரா”, “ராஜபுத்திரா” போன்ற பல புனைபெயர்களில் புகுந்து எழுத்தில் சித்து விளையாட்டில் ஈடுபட்டார்.

1959 ல் பசி என்னும் தலைப்பில் வீரகேசரி வார வெளியீடில் மனிதனின் பல விதமான பசிகளான வயிற்றுப்பசி, உடற்பசி, பணப்பசி, பதவிப் பசி, பட்டங்களைப் பெறும் பசி என்பவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் எழுதினார்.

சிக்கலான இந்து, பெளத்த, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய சமய தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு முறையே அவா, வீடு, நியமம், இத்தா ஆகிய சிறுகதைகளை எழுதிய துணிச்சல் மிக்க படைப்பிலக்கியப் போராளி எஸ்.பொ. எஸ்.பொ. அங்கத்தச் சவையில் அரசு உயர்மட்டங்களில் இடம்பெறும் இலங்ச இலாவணியங்களை ‘பந்தநூல்’ எனப்படும் வினாக்குறியின் (?) தலைப்புடன் 1972ல் வெளியீடு செய்தார். இந்நால் ‘நாச்சாதார்க்கும் இனியர்’ உரையுடன் கூடியதாகப் பண்டைய நூற்பதிப்புப் பணிகளின் ஊடாக யாத்திரா செய்யும் பிரமிப்பினை ஏற்படுத்தும்.

எஸ்.பொ. சமுத்து இலக்கிய ஊழியத்தில் சகோதர எழுத்தாளர்களின் திறனை ஊக்குவித்தும், கௌரவித்தும் வந்துள்ளார். இதன் வெளிப்பாடாக சமுத்தின் முதன்முதல் கூட்டுமூயற்சியாக ‘மத்தாப்பு’ என்னும் குறுநாவலும், சதுரங்கம், காந்தீயக் கதைகள் என்னும் இரு தொகுப்பு நூலும் வெளிவந்தன.

‘மத்தாப்பு’ குறுநாவலை இ. நாகராஜன் இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன், சு.வே.சு. வேலுப்பிள்ளை), ‘குறமகள்’ (வள்ளிநாயக இராமலிங்கம்) ஆகிய நால்வருடன் இணைந்து எஸ்.பொ. இறுதி அத்தியாயத்தை எழுதி முடித்தார். வீரகேசரியில் ஆறு வாரங்கள் தொடராக வந்து பின்னர் இது நூலாக வெளிவந்தது.

சதுரங்கம் என்னும் குறுநவால் 1972 ல் ஆர். பாலகிருஷ்ணன், வ.அ. இராசரத்தினம், எம்.எ. ரவுந்மான், தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சாலை இளந்திரையன் ஆகியோருடன் இணைந்து எஸ்.பொ. எழுதி வெளியிட்டார்.

காந்தீய நூற்றாண்டை ஒட்டி 1969ல் ஆர் பாலகிருஷ்ணன், யாழ்ப்பாணம் தேவன், ராஜநாயகன், என்.எஸ்.எம். இராமையா, வ.அ.இராசரத்தினம், தெளிவத்தை ஜோசப், இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், கே.வி.நடராஜன், எம்.ஏ. ரவுந்மான், எஸ்.பொ. இணைந்து எழுதிய ‘காந்தீய கதைகள்’ தொகுப்பு நூலாக வெளிவந்தது.

மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும் ஈடுபட்டு செனகல் நாட்டின் சிறந்த எழுத்தாளரான ‘செம். பென் ஒஸ்மானுடைய’ நாவலின் தமிழாக்கம் 1999ல் ‘ஹால்’ என்ற நூலாக வெளிவந்தது.

‘கென்ய’ நாட்டின் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரான ‘கூகிவா தியாங்கோ’ எழுதிய நாவலை மொழிபெயர்த்து ‘தேம்பி அழாதே பாப்பா’ என்ற நூலாக 2001ல் வெளியிட்டார். அத்துடன் நெஜீரியா எழுத்தாளர் ‘சீரூ ஆசுக்ஸெபே’யின் ‘மக்களின் மனிதன்’ கிளி நாட்டு எழுத்தாளர் ‘கமராலேய்யின்’ ‘கறுப்புக்குழந்தை’, எகிப்துநாட்டு எழுத்தாளர் ‘நகிப்மஹர்.பூல்’ அவர்களின் ‘மிரமார்’, மொஸாம்பிக்கநாட்டு எழுத்தாளர் ‘மையாகெளாரேயின்’, ‘நித்திரையில் நடக்கும் நாடு’, தென்னுயிரிக்க ‘ஜே. எம். கேற்சி’யின் ‘மானக்கேடு’ ஆகிய நூல்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்து 2011ல் “மித்திரர்” வெளியிடாக தமிழ் இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்குத் தந்துள்ளார்.

எஸ்.பொ.வின் சிறுகதைகளில் ஒன்றான நிழல் ஏ.ஜே. கனகரெட்னா அவர்களால் SHADOW என்ற ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு SATURDAY REVIEW பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டது. ‘இனி’ என்னும் தலைப்பில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தாம் வைத்துள்ள இலக்கியக் கோட்பாடுகள் சம்பந்தமான அறிக்கைகள், கட்டுரைகள், சிந்தனைகள் மற்றும் செவ்விகள் போன்ற ஆவணமாக இந்நால் 2000 ம் ஆண்டில் கண்டாவில் வெளியிடப்பட்டது.

‘வரலாற்றில் வாழ்தல்’ என்ற தமது வரலாறு, தாம் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கும் இன்றைய காலகட்டம் வரை ஏற்பட்ட சமூக, அரசியல், கலை, இலக்கிய வரலாறுகள், இடப்பெயர்வு

எஸ். சந்திரபோஸ்/24

ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய ஆவணமாக இரண்டு பாகங்களாக 1924 பக்கங்களில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

எழுபத்தி ஐந்து வயதினைத் தாண்டியும் ‘மாயினி’ என்ற நாவலை எழுதி முடித்து வெளியிட்டதுடன் தமிழகத்தில் வெளியாகும் ‘யுகமாயினி’ என்ற மாதாந்த வெளியீடின் நிறுவக ஆசிரியராகவும் இருக்கின்றார்.

அவர் இன் மூலம் இளமைத் துடிப் புடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றனர். தமது சிறுகதைகளில் சிலவற்றை ஆங்கில மொழியில் மொழிமாற்றம் செய்யும் முயற்சியிலும், 19ம் நூற்றாண்டில் “வில் கீல்ம் ஜீகர்” ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ந்த ‘மகாவம்சம்’ என்ற நாலை ‘சிங்களர் கதை’ என்னும் நாலாக மொழிபெயர்த்துள்ளார். ‘மாயின்’ எனும் நாவலினையும் எழுதியுள்ளார்.

‘எழுத்தே என் தவம்’ என்ற வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எஸ்.பொ. உண்மையில் ஒரு படைப்பிலக்கியப் போராளியே ஆவார்.

* * *

பிரேம்ஜி - இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூலவர்

இலங்கைத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பாரிய பங்களிப்பினைச் செய்து வருகின்றது. இச்சங்கத்தின் மூலவர்களுள் முக்கிய இடம் வகிப்பவர் பிரேம்ஜி அவர்களாவார்.

யாழ். குடாநாட்டில் அச்சுவேலி என்னும் ஊரில் 17.11.1930 இல் நடாராஜா பவளம்மா தம்பதிகளின் மகனாகப் பிறந்தார் பிரேம்ஜி. இவருக்குப் பெற்றோர் குட்டிய பெயர் ஸ்ரீகத்திரகாம தேவஞானசுந்தரம். ஆயினும் இவர் அரசியல், இலக்கிய உலகில் பிரேம்ஜி, ஞான, ஞானசுந்தரம் எனப் பலவாறு அழைக்கப்பட்ட போதிலும், பிரேம்ஜி என்ற நாமமே நின்று நிலைத்துவிட்டது.

பிரேம்ஜி அவர்கள் தமது ஆரம்பக்கல்வியை அச்சுவேலி கிறிஸ்தவக்கல்லூரியிலும், சிரேஷ்ட பாடசாலைப் பத்திர வகுப்பை பரமேஸ்வராக்கல்லூரியிலும் கற்றார். தொடர்ந்து இலண்டன் சென்று மேற்படிப்பைத் தொடரும் படி பலரும் அறிவுரை கூறிய போதும் அவரது நாட்டம் சமூகசேவை, பத்திரிகைத் துறைகளில் சென்றது. 1947 இல் தமது மாணவ தோழர்களுடன் இணைந்து சுதந்திர இளைஞர் சங்கத்தை உருவாக்கினார். இச்சங்கம் சாதி ஒழிப்பு, பெண்விடுதலை, சமூகநீதி, பரிபூரணகதந்திரம் என்ற இலட்சியங்களைக் கொண்ட சங்கத்தின் யாப்பினை பிரேம்ஜி வடிவமைத்தார். இச்சங்கம் மூலம் சமூகவிழிப்புணர்வை இளைஞர்களுக்கு ஊட்டினார்.

இதே ஆண்டில் கொழும்பு, சென்ற இவர் பத்திரிகைத் துறையினைச் சேர்ந்த ஹரான் வீட்டில் நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் அவர்களைச் சந்தித்து உரையாடினார். அவரது தொடர்பால் தமிழகம் சென்று திரு. வி.க., வ.ரா., கவாமிநாதசுரமா ஆகியோரைச் சந்தித்து உரையாடி தமது மனதிலுதித்த சந்தேகங்கள் பலவற்றிற்குத் தீர்வுகண்டார். அத்துடன் நில்லாது ‘கன்னிமாரா

நூலகத்தில் இருந்து நல்ல பல நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நிறைவே வாசித்துப் பயன் அடைந்தார்.

மதபேதம், சாதிபேதம், பண்ணையடிமைத் தனம், பெண்ணடிமை, முடநம்பிக்கைகள் நிறைந்த சமூக அமைப்பைச் சுட்டெரித்து அவற்றின் சாம்பலின் மீது புதிய சமவுடமைச் சமுதாயம் நிர்மாணிக்க வேண்டும் என உறுதி பூண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர், ‘முன்னணி’ என்ற பெயரில் பத்திரிகை ஒன்றை வெளியிடத் தீர்மானித்தனர். குயிலன், கவிஞர் தமிழ்மொழி, பிரேமஜி ஆகியோரை ஆசிரியர் குழுவாகக் கொண்டு 1948 ஆண்டு ‘முன்னணி’ வெளிவந்தது.

இக்கால கட்டத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித்தலைவர்கள் தலைமறைவாக இருந்தே இயங்கினர். அத்தகைய தலைவர்களை அவர்கள் தலைமறைவாக வாழும் இடங்களுக்குச் சென்று தகவல்களை பெற்று வெளியிடும் பொறுப்பு இளைஞரான பிரேமஜிக்கு வழங்கப்பட்டது. அப்பொறுப்பை மிகத்திற்மப்படவும், புத்திசாதுரியத்துடனும் நிறைவேற்றிய பிரேமஜி அவர்கள் இப்பணி பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ‘இப்பணி அக்கால கட்டத்தில் மிக ஆயத்தான் பணியாக இருந்தபோதிலும் எனக்கு ஓர் அந்புத அனுபவமாகவும் அமைந்தது’ எனக் கூறுகின்றார்.

1949 இல் இலங்கை திரும்பிய பிரேமஜி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்ததுடன் அக்கட்சியின் பத்திரிகை ‘தேசாபிமானி’ ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்து தோழர்கள் கே. ராமநாதன், கே. கணேசன் ஆகியோருடன் பணியாற்றினார். சிற்று காலத்தின் பின்னர் தேசாபிமானிப் பத்திரிகையை வெளியிடுவதற்கு சிரமங்கள் எழுந்தபோது அப்பத்திரிகை ஆசிரியர் குழுவில் இருந்து வெளியேற நேர்ந்தது.

1951 இல் பத்திரிகை ஒன்று ஆரம்பிக்கும் நோக்கில் “பலவிற்றிகொட” என்னும் கட்சித்தோழருடன் சேர்ந்து ‘குரியர்’ அச்சக்தத்தை ஆரம்பித்தபோதும் அம்முயற்சி வெற்றியளிக்கவில்லை.

1953 இல் சுதந்திரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பிடத்திற்கு எஸ்.ஐ.வி. செல்வநாயகம் அவர்களால் தெரிவு செய்யப்பட, அப்பொழுது முத்த பத்திரிகையாளர் எஸ்.ஏ.சிவநாயகம் அவர்கள்

பிரதம் ஆசிரியராக இருந்தார். இந்தக்காலகட்டமே சுதந்திரன் பத்திரிகை உச்சக்காலகட்டம் என செங்கை ஆழியான் ‘சுதந்திரன் சிறுகதைகள்’ என்ற நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். பிரேம்ஜி சுதந்திரன் ஆசிரிய பீத்தில் பணிபுரிந்தவேணையில் செ. கணேசலிங்கத்தை எழுத்தாளர் அறிமுகம் என்ற பகுதியில் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் புகைப்படத்துடன் அறிமுகம் செய்யும் சந்தர்ப்பத்தினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்.

அக்காலத்தில் முற் போக்குச் சிந்தனை உடைய வ.அ. இராசரெத்தினம், அ.ந. கந்தசாமி, எஸ். பொன்னுத்துரை, சில்லையூர் செல்வராசன், கே. டானியல், எஸ். அகத்தியர், டொமினிக் ஜீவா, செ. கணேசலிங்கம், சோமகாந்தன் போன்ற பலருக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்து ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்தார். பிரேம்ஜி சுதந்திரனில் பணியாற்றி 1953 - 1956 காலப்பகுதியில் ஆண்டுக்கு நாற்பது சிறுகதைகள் பிரசரமாயின.

பிரேம்ஜி அவர்களும் நான்கு ஐந்து சிறுகதைகளையும், ஒரு குறுநாவலையும் எழுதியுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது. சுதந்திரனில் அவரது சிறுகதையான ‘வெளியேற்றப்படவன்’ என்ற சிறுகதை பிரசரமானது. ஆணால் இவர் தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. இதற்கான காரணத்தால் நீர்வைப் பொன்னையனின் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “ஒரு இலக்கியம்” உள்ளடக்கத்தில் எவ்வளவுதான் முற் போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தபோதிலும் கலை அழகும், கலை நயமும் இல்லை எனில் அது இலக்கியமாகாது”.

இந்தவகையில் தாம் எழுதிய சிறுகதைகள் ஓரளவு அரசியல் பிரச்சாரத்தன்மை கொண்டதாக அமைந்ததனை உணர்ந்து அவர்தமது. எழுத்தாற்றலை அரசியல், இலக்கியக்கட்டுரைத்துறைக்குத் திசைதிருப்பினார். பிரேம்ஜி அவர்கள் சுதந்திரனில் பணியாற்றியபோது ‘தேசபக்தன் கண்ணோட்டம்’ என்ற தொடரில் விறுவிறுப்பான கருத்துக்களை எழுதிவந்தார். பல இலக்கியக்கட்டுரைகளையும் எழுதி வந்தார். இவற்றில் ‘பாரதியும் பாரதிதாஸனும்’ தொடர் கட்டுரை இலக்கிய உலகில் மிகவும் சிலாகித்துப் பேசப்பட்டது. இவரது தேசப்பக்தன் கண்ணோட்டத் தொடர் குறித்து என். சோமகாந்தன் அவர்கள் குறிப்பிடும் போது ‘ஞான’ (பிரேம்ஜி)

என்பவரால் வாரா வாரம் எழுதப்பட்ட தேசபக்தன் கண்ணோட்டம் எத் தனி பொருத்தமான புதிய சொற்களையும், புதிய கருத்துக்களையும், புதிய நடையினையும் கொண்டதாக அமைந்தன என்கின்றார்.

சுதந்திரன் பத்திரிகையின் ஆசிரிய பீடத்தில் இருந்து கொண்டே கம்யூனிஸ் கட்சியின் அரசியல் பத்திரிகையான தேசாபிமானியிலும் ‘தேசபக்தன் கண்ணோட்டம்’ என்ற தொடரில் எழுதி வந்தார். இக்கட்டுரைகளையும் பிரேமஜியே எழுதி வருகின்றார் என்ற குற்றச்சாட்டு திருகோணமலையிலும், வவுனியாவிலும் நடைபெற்ற தமிழரகச் கட்சிக் கூட்டங்களில் முன்வைக்கப்பட்டது. அத்துடன் கம்யூனிஸ் எழுத்தாளர் கருக்கே சிறுகதைகள் எழுவதற்காகன களம் அமைத்துக் கொடுக்கின்றார். பிரேமஜி என்ற குற்றச்சாட்டும் தலைவர் எஸ்.ஜே.வி. முன்வைக்கப்பட்டது.

“சுதந்திரன் எவ்வு பத்திரிகை. அதில் யாரை வைத்திருக்க வேண்டும், யாரை வைத்திருக்கக் கூடாது என்பதனை நான்தான் தீர்மானிப்பேன். தமிழரகச்கட்சி தீர்மானிக்க முடியாது எனக் கூறியதுடன், இவற்றில் கம்யூனிஸ்ட்டுக்களுக்குத்தான் சிறுகதை களை எழுதுவதற்கு கூடிய சுந்தரப்பம் பிரேமஜி அளிக்கின்றார் என்ற குற்றச்சாட்டு எழுந்தபோது சிறுகதைகளை எழுதுவது யார்? என்பதனை விடுத்து எழுத்துத் தரமானதா என்று தான் பார்க்க வேண்டும்” என்றும் எஸ்.ஜே.வி. அவர்கள் தெரிவித்தாகவும் பிரேமஜி அவர்கள் கூறுகின்றார்.

எஸ்.ஜே.வி. அவர்கள் இவ்விதம் கூறியபோதிலும், கட்சியின் முன்னரித் தலைவர் சிலரின் அழுத்தங்களினாலும், பிரேமஜியே தேசாபிமானியிலும் தேசபக்தன் கண்ணோட்டம் என்ற தொடரை எழுதுகின்றார் என்பது நிருபணமானபோது, 1956 டிசம்பர் 31 ஆம் திகதி சுதந்திரன் பத்திரிகையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். எஸ்.ஜே.வி. அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட பதவி நீக்கக் கூடித்ததற்கு, பிரேமஜி, ‘நீங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதி அனுப்பிய கூடித்து கிடைத்தது. நன்றி. இனவாதத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தில் எனது பங்களிப்பைச் செலுத்த வாய்ப்பளித்தமைக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்’ எனத் தமிழில் பதில் எழுதியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். சுதந்திரன் பத்திரிகையின்

வேலையை விட்டு நீங்கும் நாள் அன்று அலுவலகம் வந்த எஸ்.ஜே.வி. அவர்கள் “பிரேம்ஜி நாங்கள் வேறுவேறு அரசியல் கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தாலும் என்றும் நல்ல நண்பர்களாக இருப்போம்” என்று கூறிப் பிரியாவிடை தந்தார் எனப் பிரேம்ஜி குறிப்பிடுகின்றார்.

பின்னர் தேசாபிமானி ஆசிரியர் பீடத்தில் இணைந்து பணியாற்றினார். 1946 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர்களான கே. இராமநாதன் கே. கணேஷ் போன்ற பத்துப்பேருடன் ஆரம்பித்தபோதிலும் இச்சங்கம் சிறப்பாக இயங்கமுடியாது நின்று போனது. இதுபற்றிப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், ‘அழுத்தில் தமிழ் இலக்கியம்’ பக்கம் 33 - இல் குறிப்பிடும் இடத்தில் மர்க்கீச அரசியல் இயக்கமே மக்களிடையே பெரிதும் விருத்தியடையாதிருந்த அந்த நாட்களில் இவ்வெழுத்தாளர் சங்கம், புத்திஜீவிகளின் முயற்சியாகவே நின்று போனமை ஆச்சரியம் தருவதன்று’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

எட்டு ஆண்டுகளுக்கு பின்பு 1954 ஜூன் 27 ஆம் திகதி மருதானை “வீரத்தினா கட்டிடத்தில்” இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மீன் அமைக்கப்பட்டது. இவு அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் பிரேம்ஜி சங்கத்தின் பொதுச்செயலாளராகத் தெரிவி செய்யப்பட்டார். அன்றுமதல் ஏற்றதாழ ஐந்து தசாப்தங்களாக தொடர்ந்து இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் பொதுச் செயலாளராகப் பதவி வகித்தார். பிரேம்ஜியின் சிறந்த ஆளுமைக்கு அவர் வகித்த பதவியே எடுத்துக்காட்டு. அவர் வகித்த பதவிக்கு எவரும் போட்டியிட விரும்பியது கிடையாது. அவர் என்றுமே தன்னை முதன்மைப்படுத்தியது கிடையாது. மற்றவர்களை உற்சாகப்படுத்தி ஊக்குவிப்பதிலும் சங்கத்தை அதன் நோக்கங்களுக்கு ஏற்ப கட்டுக்கோப்பாக வளர்ப்பதனையே தமது முழுநேரப் பணியாகக் கொண்டார்.

ஆழந்த சிந்தனை, புலமை, கனிவு, மனிதாபிமானம், திட்டம் வகுத்து செயலாற்றும் பாங்கு, கருத்து முரண்பாடுடையவர்களுடனும் இணைந்து அவர்களை வென்றெடுக்கும் கலை இவைபோன்ற பண்புகளைக் கொண்ட பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரன், சேகோதர

கலைஞர்களுடனும் எழுத்தாளர்களுடனும் பரஸ்பர நல்லவிமானத்தைப் பெற்றுள்ளார்' என கே.எஸ். சிவகுமாரன் குறிப்பிடுகின்றார். இக்காரணங்களினாலும் இவரது பதவிக்கு என்றுமே பேட்டி இருக்கவில்லை.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றமும், அதன் கொள்கை விளக்கமும் இலங்கையின் இலக்கிய உலகில் ஒரு சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன? இலக்கியத்தியல் ஏன் முற்போக்கு, பிற்போக்கு என்றிருக்க வேண்டும்? என்ற வினா எழுந்தது.

சமூகத்தில் முன்னேறும் சக்திகளை முற்போக்கு என்றும், அவைகளைத் தடுக்கும் சக்திகளைப் பிற்போக்கு என்றும் வரையறை கூறினார்கள் முற்போக்காளர்கள். 1954 ஆம் ஆண்டில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலட்சியங்கள், குறிக்கோள்கள், வேலைத் திட்டங்கள் அடங்கிய கைநூல் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. 'இக்கைநூலில் பிரேமஜியின் கருத்துக்கள் ஆழப்பதிநிதிருப்பதை நாம் உணரலாம்' என முகம்மது சமீம் குறிப்பிடுகின்றார். மு.போ.எ. சங்கத்தின் கைநூலில் 'மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களை, அதில் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பையும் பிரதிபலிக்கும் 'சமதரம் யதார்த்தவாதம்' என்று இலக்கிய தத்துவத்தை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது இறுதி இலட்சியமாக ஏற்றுக் கொள்கிறது. என்றாலும் இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களின் சகல பகுதிகளையும் பிரதிபலித்து நிரந்தர உலகசமாதானம், தேசிய விமோசனம், உண்மை ஜனநாகம், உயர்ந்த வாழ்க்கைத்தரம், சிறந்த கலாசாரம், நாட்டின் பொருளாதாரம் முன்னேற்றம், சமுதாய முன்னேற்றம் ஆகியவற்றிற்காக மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களைக் கருவூலமாகக் கொண்ட மக்கள் இலக்கியமே சங்கத்தின் உடனடி இலட்சியமாகும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த இலட்சியங்களை அடையும் நோக்கிலேயே பிரேமஜி அவர்கள் இ.மு. சங்கத்தை வழிநடத்திச் சென்றார்.

இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பற்றிப் பிரேமஜி கொண்டிருந்த நீர்க்கதரிசன நோக்கை, இற்றைக்கு நாற்பத்தி ஜந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக அவர் வகுத்தளித்த வேலைத் திட்டத்தின் ஜந்தாவது பகுதி தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

“இதில் மக்கள் நலனுக்காகவும், நாட்டின் நலனுக்காகவும், எழுத்தாளர்களின் மேம்பாட்டிற்காகவும் சிறந்த பல கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் தமிழ் இனத்தை இந்நாட்டின் தேசிய இனமாக அங்கீரிப்பது, அத்தோடு அவர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளுதல், இந்நாட்டிலுள்ள தேசிய இனங்களின் பிரதேசர்தியான சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்காக அவர்கள் நடத்தும் போராட்டங்களை ஆதரிப்பது”, போன்ற இலட்சியக் கொள்கைகள் கூறப்பட்டன.

இந்தக் கொள்கைகள் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தால் இலங்கை வாழ் சகல மக்களிடமும், அரசியல் வாதிகளிடமும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இக்கருத்தை அன்றைய இருதரப்பு அரசியல் வாதிகளும் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால் அழிவுகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இலங்கை முற்போக்கு இயக்கமானது அரசியல் அடிப்படையில் பெற்றுக்கொள்ள இயலாத வெற்றிகளை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெற்றுக்கொண்டது உண்மையே, ‘என எழுத்தாளர் தெணியான்’ குறிப்பிடுகின்றார். அத்துடன் கடந்த நால்லரத் தசாப்தகால இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, உண்மையில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வரலாறே என்றும் இதன் உந்துசக்தியும், மூலவரும் பிரேம்ஜி என்றும் மேலும் தெணியான் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிரேம்ஜி அவர்கள் 1958 முதல் 1972 வரை ‘சோவியத் செய்திகளும் நோக்குகளும்’ என்ற நாளாந்த செய்தி மடல் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார். அத்துடன் சோவியத்யூனியனால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட உலக சமாதான மகாநாட்டின் தமிழ்ப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பாகவும் இருந்தார். இக்காலப்பகுதியில் 1959 ஜூன் 20 ஆம் திகதி இவருடன் பணியாற்றிய கமலி பெண்டிக்ரா பெர்னான்டோ என்ற இந்திய வம்சாவழிக் கத்தோலிக் கபெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இத்திருமணம் பூட்சிகரத் திருமணமாக அக்காலத்தில் பேசப்பட்டது.

‘சோவியத்நாடு’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும், ‘சோவி லிசம் - தத்துவமும் நடைமுறையும் என்ற அரசியல் சித்தாந்த சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக 1978 முதல் 1989 வரையிலும், சக்தி பத்திரிகையின் அரசியல் விமர்சகராக 1980 முதல் 1989 வரை பணியாற்றினார்.

1971 முதல் 1975 வரை இலங்கைத் தமிழ் ஆலோசனைச் சபைச் செயலாளராகவும், 1973 இல் பத்திரிகைக் கமிட்டி சபைச் செயலாளராகவும், 1973 முதல் 1974 வரை இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினராகவும் சேவை ஆற்றினார்.

இயாத தமது உழைப்பால் பிறர் மகிழ்ச் சியாக இருப்பதைப் பார்த்துப் பூரிக்கும் இதயம் உடையவர் பிரேமஜி.

இலக்கியம் என்பது வெறும் அரசியல் ஆய்வுறிக்கையல்ல, மாராக அது அரசியல் உள்ளோட்டத்தையும், உள்ளடக்கும் அதே வேளையில், அது மனிதனின் மாணுடத்தின் ஓட்டுமொத்த உணர்வுகளை ஏக்கங்களை, எதிர்பார்ப்புக்களை, அபிலாசைகளை, நம்பிக்கைகளை தத்துப்பாக, கலாபூர்வமாகவும் சித்திரிக்கும் ஒரு கலைத்துவ வெளிப்பாடு என்ற கருத்தை தெரிவிப்பவர் பிரேமஜி. அத்துடன் மனித தரமழும் மானிட நேயமும் இன்றி எந்த இலட்சியமும், எந்தத் தத்துவமும், அதற்கான போராட்டங்களும் அவை எவ்வளவுதான் மகோன்னதமானவை, தூய்மையானவையாக இருந்தாலும் அர்த்தமற்றவையே என்ற கருத்தினை உடைய மகாசிந்தனையாளர் பிரேமஜி.

பிரேமஜி அவர்களால் பலகாலகட்டங்களில் எழுதப்பட்ட அரசியல், இலக்கிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக வெளிவரும் 'பிரேமஜி கட்டுரைகள்' என்னும் நால் வெளியீடு சிறப்பாக நடைபெற வாழ்த்துகின்றோம்.

* * *

சமூக சமத்துவம் மற்றும் வந்த உதயதாரகை கே. டானியல்

பேச்சு, எழுத்து, செயல் இம்முன்றையுமே சமூகநீதி. சமூக சமத்துவம், சுரண்டலற்ற ஆட்சிமுறை நம்தாயகத்தில் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற அற்பணிப்புடன் பயன்படுத்தியவர் தோழர் கே. டானியல்.

ஒரு பொதுவுடமைவாதி, சமூக சமத்துவப் போராளி, ஒரு இலக்கியவாதி என ஒன்றினைந்த பலதளங்களில் நின்று பணியாற்றிய தோழர்.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் டானியல் அவர்களுக்கென்று சிறப்பான ஓர் இடமுண்டு. இதனாற்றான் அவர் வாழ்ந்தகாலத்திலும், மறைந்து விட்ட பின்பும் அதிகம் விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகிப் பேசப்படும் ஒருவராகக் காணப்படுகின்றார்.

இலக்கியம் என்பது ‘காலத்தின் கண்ணாடி’ எனப்பல இலக்கிய விமர்சகர் கள் திறனாய்வாளர் கள் கூறுவார்கள். உள்ளதை உள்ளவாறு கூறிவிடுவது இலக்கியமாகிவிடுமா? அதுவேறும் ‘தகவல்’ ஆகிவிடாதா என எதிர்வாதம் புரிவோரும் உண்டு. ஆயினும் இலக்கியத்திற்கு ஒரு இலக்கு இருக்க வேண்டும். கருத்தாழழும் கலை அழகுதனும் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கச் செய்யவேண்டும் என்பதனை மறுப்போர் எவரும் இலர்.

தோழர் கே. டானியலைப் பொறுத்தவரை நம்மை ஓர் எழுத்தாளானாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காகவோ, தமது வித்துவத்தைப் பறைசாற்றவோ, வாசகரைக் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்க வைத்து திருப்திப்படுத்துவதற்காகவோ, வர்த்தை ஜாலம் புரிந்து வாசர்களை வசீகரிக்கவோ, விளங்காமல் எழுதித் தன்னை ஓர் எழுத்துலக ‘பிரமாவாகவோ’ காட்டிக்கொள்ள முயன்றவர் அல்லர்.

படைப்பாளிக்கு ஒரு சமூகப் பொறுப்புண்டு என்பதையும், படைப்புக்களுக்கு ஓர் இலக்கும், பயன்பாடும் உள்ளது. சமூகக் கட்டமைப்பு உள்ளது, என்பதனையும், உணர்ந்து, மாக்ஸி சிந்தனைகளை உள்வாங்கி எழுதியவர் கே. டானியல்.

ஒரு சமுதாய உண்மைகளை உள்ளது உள்ளபடியே எடுத்துக் காட்டுவது, அதன் நியாய அநீதிகளை வெளிக் கொண்டு வருவது, முரண்பாடுகள், சிக்கல்களைக் கணந்து சமூக மேம்பாட்டிற்கும், வளர்ச்சிக்கும் எடுத்துச் செல்வது, இதன்மூலம் சமூகமாற்றத்திற்கும், புதிய சமுதாயப் பேரருச்சிக்கும் வழி அமைக்க கருத்தாழ்த்துடனும், கலை அமுகுடனும் படைக்கப்படுவது ‘யதர்த்த இலக்கியமாகும்’. இந்த இலக்கணத்திற்கு அமைவாகவே கே. டானியலின் சிறுகதைகள், குறு நாவல்கள், நாவல்கள் அமைந்தனன.

தோழர் கே. டானியலுக்கு முன்பும், அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட கதை மாந்தர்களைக் கொண்ட படைப்புகள் நம்தாயகத்தில் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் அவை அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்களின் பரிதாபத்திற்குரிய இலக்கியங்களாகவே அமைந்தன.

ஆனால் டானியலின் படைப்புக்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு உரிமை மறுக்கப்பட்டோரின் உரிமைக்குரலாக மட்டுமென்றி விடுதலையை வென்று எடுக்க அநீதிகளை அழித்தொழிக்க, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை அமைப்பு ரீதியாக ஒன்றிணைத்துப் போராடி சமூகமாற்றத்தை ஏற்படுத்த வழிகாட்டுகின்றன.

கே. டானியலின் சிறுகதைகளோ, குறுநாவல்களோ, நாவல்களோ வெறும் கற்பனை நிகழ்வுகளையோ, கற்பனைப் பாத்திரங்களையோ, அல்லது அமானுஷ்யப்பாத்திரங்களையோ கொண்டு எழுதப்பட்டவையல்ல. தாய் மன்னில் வாழுந்த, வாழும் மன்னின் மைந்தர்களின் இன்பம், துன்பம், அவலம், அடக்குமுறை போன்ற வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை சித்திரிப்பதாகவே அமைந்துள்ளன.

இதனால் இவரது படைப்புக்கள் உயிர்த்துடிப்புள்ள மக்கள் இலக்கியமாக இன்றும் என்றும் நின்று நிலவும், இலக்கியமாக மட்டுமென்ற சமுத்தமிழ் மக்களின் ஒரு காலகட்டத்தின் சமூகவரலாற்று ஆவணமாகவும் திகழும்.

கே. டானியலின் ஆக்கங்களாக ‘டானியல் சிறுகதைகள்’, ‘போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்’, ‘பஞ்சமர்’, ‘கோவிந்தன்’, ‘அடிமைகள்’, ‘கானல்’, ‘பஞ்சகோணங்கள்’, ‘தண்ணீர்’, குறுநவால்களான ‘முருங்கையிலைக்கஞ்சி’, ‘மையக்குறி’, ‘இருளின் கதிர்கள்’ ஆகியவை வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

மக்களிடம் தாம் படித்தவற்றை மக்களிடம் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய டானியல், தான்பார்த்து அறிந்த, அனுபவித்த இன்பம் துன்பங்களையெல்லாம் தமது எழுத்துக்களில் பதிவு செய்ததன் மூலம் சமூகத்தில், இலக்கியத்தில் புரட்சிக்கன்னை மூட்டிவிட்டார்.

ஆழத்துதமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு ஒற்றுமையாக வாழாது மனிதர்களை, மனிதர்கள் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாவண்ணம் உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்பாகுபடுத்தி மிருககங்களை விடக் கேவலமாக மிலேசுசத்தமனாக நடத்தியதோடு, மனித உரிமைகளை மறுதலித்ததனாலும், அவற்றின் விளைவுகளை இன்றும் நாம் அனுபவிக்கின்றோம். இன்று பேரினவாத சிங்கள பெளத்த அரசுக்கு எதிராகப் போராட ஒட்டுமொத்த தமிழினமும் கிளர்ந்தெழுந்து போராட்டங்கள் நடத்தியதன் காரணங்களை நாம் நோக்கும்போது அதே காரணங்களோ ஆழத்தமிழர்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதிமக்கள் தமிழை அடக்கி ஒடுக்கி உரிமைகளை மறுத்த தமிழர்களில் பெரும்பான்மை சாதி வெறியர்களுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட போராட்டங்களுக்கும் காரணமாகிப், பொது இடங்களில் சமத்துவம், ஆலயவழிபாட்டுச் சுதந்திரம், கல்வியில் சமவாய்ப்பு, குடியிருப்புக்களும், குடியேற்றங்களும், பொதுநிற்நிலைகள், கிணறுகளில் நீர் பயன்பாட்டிற்குத் தடை, தொழிற் பெயர்ச்சிக்குத் தடை, பரம்பரை அடிமை குடிமைத்தொழில் செய்ய நிர்பந்தம், சமத்துவமாக ஆடை அணிகள் அணியத்தடை போன்றவை கருப்பொருளாக அமைந்தன.

இந்த அடக்குமுறைகளுக்கெதிராக இலக்கியப் போராளியாக மட்டும் நின்று விடாது, கே. டானியல் அவர்கள் அரசியல் போராளியாகவும் இயங்கினார். “தியாகங்களுக்கஞ்சாத, விட்டுக்கெடாதாக போராட்டம் ஒன்றே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்கக்கூடியது”. உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்கள் மட்டும் ஒன்றிணைந்து போராடுவதால் மட்டும் இப்போராட்டம் வெற்றியடைந்து விடமுடியாது. முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட

சமத்துவசமுதாயமாகத் தமிழ்ச் சமூகம் மாறவேண்டும் என்ற நல்லிதயம் கொண்ட சகல மக்களையும் ஒன்றிணைப்பதன் மூலமே எது போராட்டத்தை வெற்றிப்பாதையில் இட்டுச் செல்லமுடியும் என டானியல் முழுமையாக நம்பிக்கை வைத்துச் செயற்பட்டார்.

சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களில், சாத்வீகப் போராட்டங்கள் தீவிரவாதப் போராட்டங்களும், சமூகக் குறைபாடுகளை பெரிதும் கணாந்து பொது இடங்களில் சமத்துவம் ஏற்பட வழி வகுத்துள்ளன. ஆயினும் இன்னமும் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தில் பாராபட்சம் நிலவுகின்றது. இந்து மதவழிபாட்டுத் தலத்தில் இறைவன் சந்திதானத்திலேயே சாதியம் கட்டிக் காக்கப்படுகின்றது. இத்தனை இன்னால்களை அழிவுகளை ஈழத் தமிழினம் கண்டு புலம்பெயரந்து அகதி வாழ்வு நிலையிலும் மனமாற நிலையில் மௌலிகங்களாக வாழ்கின்றனர். காதல், மணவினை என்று வரும்போது சாதியமே மேலோங்கி நிற்கின்றது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வெளிவரும் தமிழ் ஊடகங்களில் சிலவற்றில்கூட மணமக்களின் தகுதியாக சாதியே முன்னிடப்படுத்தப்படுகின்றது. இந்த வியாதி தமிழ் மக்களை விட்டு என்று மறையுமோ?

இதில் இன்னுமோர் வேடிக்கை என்னவெனில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகள் ஒரு வெள்ளை இனத்தவரையோ, கறுத்த இனத்தவரையோ, அல்லது உலகிலுள்ள வேற்று இன், மத, மொழி பேசுபவர்களையோ காத்தித்துத் திருமணம் செய்வதை ஏற்றுக்கொண்டு பெருமை கொள்ளும் தமிழினம், சொந்தச் சோதர தமிழின பிள்ளைகளை தம்பிள்ளைகள் காதலிப்பதேயோ, திருமணம் செய்வதையோ ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் மட்மையை என்னவென்று சொல்வது!

இந்தக் கருவை மையமாககொண்டு டானியல் அவர்கள் ‘முருங்கையிலைக்கஞ்சி’ என்ற குறுநாவலைப் படைத்துள்ளார். அக்குறுநாவலில் உயர் சாதி வேளாளனாகக் காட்டப்பட்ட கதாநாயகன் கொழுப்பில் சிங்களப் பெண்ணைக் காதலித்து திருமணம் செய்தவனை ஏற்றுக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மகனையும் மருமகளையும் பார்க்கப் புறப்படும் தந்தை, கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம், புஞ்சுக்கொடியல், பனங்கட்டி, நல்லெண்ணெய், முருங்கைக்காய், இராசவள்ளிக் கிழங்கு சகிதம் கொழும்பு சென்று கொண்டாட மகிழ்ந்தார். சிங்கள மருமகள்

ஒரு அசம்பாவித்தில் இறந்து விட அவர் மகன் யாழ்ப்பானம் வந்து சேர்ந்து காங்கேசன் சீமெந்துத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் தன்னுடன் வேலை செய்த ஒரு தாழ்ந்த சாதி என்று தமிழ் சமூகம் கருதும் தமிழ்ப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டான் என அறிந்தவேளை அதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது, மகன் இறந்துவிட்டான் என இயுதிக்கடன் கழிக்கும் வகையில் முருங்கையிலைக்கஞ்சி காய்ச்சி, உரிமைக் கஞ்சி குடிக்கின்றார். இத்தகைய தந்தையரும், தாய்களும் இன்றும் இருக்கின்றார்கள் என்பதுதான் வேதனைக்குரிய விடயம், இதனை இனிவரும் இளம் சமுதாயம் மாற்றுவேண்டும்.

கே. டானியலின் சிறுகதைகளோ, குறு நாவல்களோ,
நாவல்களோ வெறும் கற்பனை நிகழ்வுகளையோ,
கற்பனைப் பாத்திரங்களையோ, அல்லது அமானுஷ்ய
பாத்திரங்களையோ கொண்டு எழுதப்பட்டதல்ல. தாய்
மண்ணில் வாழ்ந்த வாழும் மண்ணின் மைந்தர்களின்
இனபம், துனபம், அவலம் அடக்கு முறை போன்ற
வாழ்க்கைப் போராட்டங்களைச் சித்தரிப்பதாகவே
அமைந்துள்ளன.

கே. டானியல் சமூகமாற்றத்திற்காகவும், அடக்கி ஓடுக்கும்
முறைகளுக்கெதிராகவும், சாதியத்திற்காகவும் மட்டும் எழுதியவர்
அல்லர். நகர நிர்வாகம் நந்தை வேகத்தில் நகர்வதையும், ஆனால்
வர்க்கத்தின் அசுண்டையீங்கள், ஹழால்கள் என்பவற்றையும்
வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியதுடன். அவற்றைக் களைவதற்கான
பணிகளும் பங்கும் மக்களுக்கு உண்டு எனத் தமது எழுத்துக்களில்
பதிவுசெய்தார். இதனை வெளிக்கொணர்ந்த அவரது குறுநாவல்
“மையக்குறி” ஆகும்.

இதே போன்றதொரு படைப்பான கே. டானியலின் ‘இருளின் கதிர்’ என்ற குறுநாவல், சந்தர்ப்ப வசத்தால் பாவியல் தொழிலாளியான ஒரு பெண்ணின் கதை ஆகும். அவள் வாழ்வு சந்தன மல்லிகை வாடை என்றல்லவா அவளிடம் படையெடுத் த இளக்கஞும் பெரிசுகஞும் சொர்க்கப்புரி சுகம் அனுபவித்தன. ஆண்களால் அவள் அழிந்தாளா? அல்லது அவளை நாடிசீசென்ற அத்தனை ஆண்களுக்கும் அவள் வாழ்வு வடிகாலாக அமைந்து அழிந்ததா?

தன் வயிற்றுக்காக, தன்னை நம்பிய வயிற்றுக்காக சுயம்கொன்று பிழைக் கொண்டிய எதர்த்துநிலை வாழ்வு அவள் வாழ்வு’ இதனைப் படைம் பிடித்துக்காட்டும் டானியல் “ஒரு காலத்தில்யாழ்ப்பான எல்லையோடு வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் ஒருத்தியின் கதை இது-

சமுகத்தில் சாக்கடையாகக் கருதப்பட்ட அவளின் இருள் மயமான வாழ்வுக்கு நடுவே இருந்து தோன்றிய நெஞ்சக் கதிர்களை முதன்மைப்படுத்துவதே இந்தக்கருவுலமாகும். படித்துப்பாருங்கள். முடிவில் அந்தக்கதிர்கள் உங்கள் நெஞ்சங்களையும் ஊடுருவில்லை என்றால் அதற்குப் பொறுப்பாளி அந்தப் பெண் அல்ல. நான் தான். எனது பேனாதான். அந்தச் சித்திரிப்பின் தவறுதான்” என்று கூறுகின்றார். இக்கூற்று அம்மாபெரும் எழுத்தாளனின் தன்னடக்கத்தைக் காட்டியுள்ளது.

இம்முன்று குறுநாவல்களையும் ஒரே தொகுப்பாகத் தொகுத்து வராவொல்லை வெளியீடு-4 ஆக 1984 ல் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களும் அவர் மனைவி கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்களும் வெளியீட்டு வைத்தனர். இந்த வெளியீட்டுடன் மட்டும் பேராசிரியர் குடும்பம் நின்று விடவில்லை. ஜப்பானிய பல்கலைக்கழகத்திலும் கே. டானியலின் படைப்புக்களை மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதிலும், ஆய்வுக் குட்படுத்துவதிலும் பெரிதும் முன்னிற்று உழைத்தனர்.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் கே. டானியல் பற்றிக் குறிப்பிடமிடுத்து “சமுகத்தின் அடிநிலையில் இருந்து மேல்நோக்கிப் பார்த்தார். அதனால் மேலே இருந்தவர்களிடம் மற்றவர்கள் காணாதவற்றையும், கண்டு தமது படைப்புக்களில் காட்ட விரும்பாததையும் அவர் தமது இலக்கியங்களில் ஒழிவு மறைவின்றிச் சொல்லியிருப்பதுதான் கடுமையான விமர்சனங்களை இவர் எதிர்நோக்கக் காரணம்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

எழுத்தாளர் தெணியான் அவர்கள் கே. டானியல் அவர்களின் எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறிய இடத்தில், “பாலியல் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளை டானியல் அவர்கள் ஒரு பக்கப் பார்வையோடு, அல்லது வஞ்சம் நீர்க்கும் நோக்கில் அணுகி இருக்கிறார் என்பதும் அவர்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளில் ஒன்று. டானியல் அவர்கள் மற்றையும் எழுத்தாளர்கள் மறைத்த பல விடயங்களைத் தமது படைப்பக்கள் மூலம் கொண்டு வந்த ஒருவர். பொய்மையின்றி வாழ்வின் பல கோணங்களை இலக்கியங்களில் சித்திரித்துக் காட்டியவர். பாலியல் என்பது மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்று. இந்த அடிப்படைத் தேவைகள் எவ்வாறு நிறைவு செய்யப்பட்டன என்பதையே அவரது படைப்புக்கள் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றன.

டானியலின் படைப்புக்களில் “உயர் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக்கீற்கொள்ளும் ஆண்கள் தாழ்த்தப்பட்டசாதி என அவர்களே குறிப்பிடும் பெண்களைத் தமது பாலியல் இச்சைகளுக்கு ஆட்படுத்தினர் எனச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இது பற்றி எந்தப்பிரச்சினையும் எழவில்லை. ஆணால் உயர் ஜாதிபெண்கள் தாழ்ந்த சாதி எனக் குறிப்பிடும் கட்டமான வாலிபர்களைத் தமது பாலியல் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தினார்கள்”, எனத்தமது நாவலில் சித்திரிப்பதே சிலருக்கு உறுத்தலை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

பாலியல் என்று வரும்போது அது இனம், ஜாதி, மதம், மொழி, வயது அனைத்தையும் கடந்தாகவும், இன்று ஆன், பெண் என்ற வேறுபாடுகளையும் கடந்து திருப்தி கொள்ளும் உற்வாகவும் உள்ளது. சாதியத்தடிப்பும், ஆணாதிக்க மனோபாவமுமே இவ்வாறு டானியலின் படைப்புக்கள் மேல் குற்றம் சாட்டப்படுகின்றது” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

கே. டானியல் ‘பஞ்சகோணங்கள்’ நாவலின் முன்னுரையில், “என்னுடைய பஞ்சமர் நாவல் வரிசையில் ஐந்தாவது படைப்பாக இந்த ‘பஞ்சகோணங்கள்’ பிறந்திருக்கின்றது.

1972 ம் ஆண்டில் பஞ்சமர் முதல் தொகுதி வெளிவந்தபோது ‘டானியலின் இலக்கியப் பணியல் இது ஒரு தற்கொலை முயற்சி’ என மெத்தப்படித்தவர்கள் பலர் விமர்சனம் செய்தனர். ஆணால் பின்தள்ளப்பட்ட மக்களும், வஞ்சிக்கப்பட்ட மக்களும், நிதானமான புத்திஜீவிகளும் வரவேற்றனர்” என்று குறிப்பிடும் அவர் மேலும் அம்முன்னுரையில் ‘என்மீது பழகிமத்தும் இலக்கியகாரர்களை நான் ஒன்று கேட்டேயாக வேண்டும். ‘இலங்கையில் உள்ள தமிழர் கோரிக்கைகளுக்கும், இங்கு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரச்சினைகளுக்கும் இருக்கும், ஒட்டுவு பற்றிய கணிப்பை எந்த அளவு கோலைக் கொண்டு முடிவெடுத்திருக்கிறீர்கள்? என்பதுதான். நிலம்பறிக்கப்படுகிறது, உயர்கல்வி வசதிகள் மறுக்கப்படுகிறது, தமிழர் உயர் பதவிகள் ஒழிக்கப்படுகின்றன, அடக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்படுகின்றது; தமிழன் தீண்டத்தகாதவன் ஆக்கப்படுகிறான் என்பவை இங்கள் வார்களின் கூக்குரலாகும் அரசின் மிலேச்சத்தனத்தை எதிர்த்து அதற்காகவே நாட்டுப் பிரிவினை கோரப்பட்டது. இங்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும், உயர் சாதியினர் எனத்தமக்குத் தாமே முத்திரை குத்திக் கொண்டவர்களால் இதே ஜந்து மிலேச்சத்தனங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒடுக்கப்பட்ட தொழிலாளர், விவசாய மக்களின் விழவுக்காகவும், தாழ்த்தப்பட்டு உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்களின் ஜனநாயக உரிமைப் போராட்டத்திலும், தமிழ்மக்களின் பிரதேச சுய ஆட்சிக்காகவும் இலங்கைக் கம்யூனிஸ் கட்சியின் யாழ்க்களையின் அதன் ஆரம்ப காலம் முதல் இணைந்து வர்க்க பேதமற்ற வகுப்புவாதமற்ற சமத்ரம் இலங்கையை உருவாக்க இலங்கை வாழ்ச்சல இனமக்களுடனும் இணைந்து தன் வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்து வந்தார். ஆயினும் உலக அரசியல் ஒழுங்கு மாற்றங்களாலும், கம்யூனிச முகாம்களில் ஏற்பட்ட சித்தாந்த முரண்பாடுகளாலும் இலங்கையிலும் கம்யூனிஸ்டுகள் மத்தியில் பிளவுகள் ஏற்பட்டன. அந்த நிலையிலும் மாக்களிய சித்தாந்தத் தில் இருந்து இம்மியும் வழுவாது டானியல் தொடர்ந்தும் தம்மை அப்போராட்ட வாழ்வுக்கே அர்ப்பணித்தார். உள்ளாட்டிலும் குறுகிய அரசியல் இலாபத்திற்காக சிங்களக் கட்சிகளும், தமிழ்க் கட்சிகளும் இனவாத அரசியலைத் தொண்டிப் பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுமயன்றபோது இடது சாரிகளும் தடம் புரண்டனர். ஆனால் பாராளுமன்றப் பாதையைப் பறம்தள்ளி பூர்த்திகரப் போராட்டங்கள் மூலம் மாக்களிய கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்தி மக்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்த முடியும் எனத்தமது இறுதி முசுகவரை தான் கொண்ட இலட்சித்திற்காக, சமூக சமத்துவம் மலர் உழைத்து வந்த உதயதாரரைக் கே. டானியல் ஆவார்.

* * *

வாழ்நாள் சாதனையாளர் மல்லிகை டொமினிக் ஜீவா

சமுத்துச் சிறுக்கதை இலக்கியம், இலக்கியச்சஞ்சிகை வெளியீடு, மல்லிகைப்பந்தல் இலக்கியக் கருத்தரங்குகள், நூல்வெளியீடு எனப்பல இலக்கியத்தளங்களில் நின்று கடந்த ஆறுத்தாலைப்பந்தங்களுக்கு மேலாக சமுத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பங்கினையும், பணியினையும் நல்கிவரும் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் உண்மையிலேயே வாழ்நாள் சாதனையாளர் ஆவார்.

27.06.1927 இல் யாழ்ந்திரல் பிறந்த இவர் முறைசார் கல்வியை முழுமையாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத சமூகநிலை, குடும்பநிலை காரணங்களால் பண்ணிரெண்டு வயதினிலேயே சாதாரண தொழிலாளியாக வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடங்கிய இவர் வாழ்நாள் சாதனையாளராக சமுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் வாழ்கின்றார் என்றால், அவரிடம் காணப்படும் இடைவிடாத அறிவித்தேடல், அயராத உண்ஹப்பு, தன்நும்பிக்கை, முற்போக்குச் சிந்தனைகள், மாற்றுக்கருத்தாளர்களையும் மதிக்கும் மனிதாபினம் ஆகியவற்றுடன் தான் வாழ்ந்து வரும் சமூகத்தில் இரண்டறக்கலந்த வாழ்வும், தாம்பார்த்தும், கேட்டும், வாசித்தும், அறிந்தும், அனுபவித்தும் ஆராய்ந்தும் பெற்ற அனுபவக்கல்வியே அவரின் சாதனைகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாகும்.

சமுத்து இலக்கியத் துறையில் ஒரு காலத் தீல் செல்வாக்குளவர்களும், பண்டிதர்களும், பல்கலைக்கழகப் பிரமுகர்களும் தான் ஈடுபடமுடியும் என்ற நிலையை மாற்றி அமைத்தவர்களின் வரிசையில் டொமினிக்ஜீவா அவர்களுக்கும் முதன்மை இடம் உண்டு.

தமிழை ஒரு சாமனியன் என்றே இன்றுவரை அழைத்துக் கொள்ளும் டொமினிக்ஜீவா அவர்கள் பெரும் படிப்பு படிக்காதவராக இருக்கலாம்! ஆனால் அவரது பட்டநிலை கூர்மையானது. அந்தப்படிக்காத மேதையைச் சுற்றி படித்த மேதைகள் கூட்டத்தினர் சுற்றிச்சுழல்கின்றனர். டொமினிக்ஜீவாவின் மல்லிகை இதழில்

வெளிவந்த தூண்டில் என்ற கேள்விபதில் பகுதிக்கு ஒருவர் “நீங்கள் படித்த பல்கலைக்கழகம் எது?” என ஒரு கேள்வியினைக் கேட்டிருந்தார். அதற்கு ஜீவா அவர்கள் அளித்த பதில்

“இக்கேள்விக்கான உட்தொளிக்கிண்டல் எனக்குப் புரிகின்றது. அந். கந்தசாமியிடம் இடதுசாரிக் கருத்துக்களை முதன் முதலில் பாடம் கேட்டவன், ராஜகோபாலன் மாஸ்ரிடம் எழுதக்கற்றுக்கொண்டவன், மு. காரத்தி கேசனால் அரசியல் கற்பிக்கப்பட்டவன். இராமசாமி ஜயரிடம் பண்புகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் அறிந்து கொண்டவன், பூபாலசிங்கத்திடம் புத்தகம் படித்தவன், பொன் கந்தையாவிடம் அகக்கண்களை ஞானக்கண்களாகப் பெற்று உயர்ந்தவன். வைத்திலிங்கத்திடம் ஆழமாகவும், அமைதியாகவும் இருக்கப் பாடம் படித்தவன். எம்.எஸி. சுப்பிரமணியத்திடம் மக்கள் தொண்டு என்றால் என்ன என்பதை அறிந்து வைத்திருப்பவன். ஐ.ஆர். அரியரத்தினத்திடம் ஆங்கில நவீன் இலக்கிய அறிவுக்கு அர்த்தம் கேட்பவன். கே. டானியலிடம் தோழமைக்குரிய அர்த்தத்தை அறிந்து கொண்டவன். பிரேமஜியிடம் இலக்கிய இயக்கத்தில் எப்படி வேலை செய்வது எனப் பயிற்சி பெற்றவன் நான், இவர்கள் எல்லாம் எந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் கூட்டாகப் பாடம் நடத்தினார்களோ அந்தப்பல்கலைக் கழகத்தில்தான் நான் படித்தவன் இன்றும் படித்துக் கொண்டிருப்பவன்.

இந்தக் கேள்விக்கான பதிலினை பற்றி டொமினிக்ஜீவா அவர்களின் மொழியில் கூறுவதானால் “இப்படி ஒரு பதிலை வேறு எந்தக் கொம்பானாலும் கூறமுடியாது” நினைத்திருந்தால் இந்தக்கேள்வியை அவர்தூண்டில் பகுதியில் “இடம் பெறாது தவிர்த்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை. துணிவடன் பதில் கூறினார். அவரது இலக்கிய நேரமையும், எத்தகைய எதிர்ப்பினையும் ஒருமத்துடன் சந்திக்கும் ஆளுமையும்தான் அவரை வாழ்நாள் சாதனையாளராக உயர்த்தியது.

ஆரம்ப காலத்தில் ச.வே.ரா. பெரியார், சி.என். அண்ணாத்துரை ஆகிய தீராவிடக் கழகத்தினரின் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட இவர் 1948 இல் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த ப. ஜீவானந்தம் அவர்கள் இலங்கை வந்திருந்தபோது, ஏற்பட்ட தொடர்பினால் அவருடைய ஆளுமைக்கு

ஆட்பட்டு, பொதுவுடமைக் கருத்துக்களை வாசிக்கத் தொடங்கினார். மார்க்ஸிம் கார்க்கி, அப்பாஸ், புதுமைப்பித்தன், விந்தன், காண்டேகர், சிதம்பர ரகுநாதன் ஆகியோரின் எழுத்துக்களை விரும்பிப் படித்தார். மாக்ஸிச் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டார்.

இக்கால கட்டத்தில்தான் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் யாழ்களை ஆரம்பகட்டத்தில் இயக்கத் தொடங்கி இருந்தது. தோழர் மு. கார்த்திகேசன் செயலாளராகவும், தோழர் கன் அ. வைத்திலிங்கம், ஐ.ஆர். அரியரத்தினம், எம்.எஸி. சுப்பிரமணியம், இராமசாமி ஜயர், வி.ஏ. கந்தசாமி, டாக்டர். சீனிவாசகம், ஆர்.ஆர். பூபாலசிங்கம், எஸ். மகாலிங்கம், கே. ஜனகன், பெடிலர் காதர், குலவீரசிங்கம், ராஜகோபாலன் ஆகிய ஆரம்பகால உறுப்பினர்களுடன், இளம் தோழர்களாக இளங்கரேன். கே. டானியல், பொன்னிக்ஜீவா, எஸ்.பொன்னுத்துரை, அரசடி இராசைசயா, நீர் வைப் பொன் னன்யன் ஆகியோரும் இணைந்துகொண்டனர்.

“தோழர் மு. கார்த்திகேசன் அவர்களுடன் ஏற்பட்ட தோழமை உறவே, என்னைப்போன்ற பல இலக்கியப்படைப்பாளிகளை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தந்தன். அதுமட்டுமின்றி அவரது சிந்தனைகளால் பண்புத்தப்படாத முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இல்லை என்றே சொல்லிவிடலாம்” என பொனினிக்ஜீவா குறிப்பிடுகின்றார்.

கே. டானியல், எஸ். பொன்னுத்துரை ஆகியோருடன் தோழமை பூண்ட பொனிக்ஜீவா எழுத ஆரம்பித்தபோது ‘புரட்சிமோகன்’ என்ற புனை பெயரிலும், கே. டானியல் ‘புரட்சிதான்’ என்றும் எஸ். பொன்னுத்துரை ‘புரட்சிப்பித்தன்’ என்றும் புனைபெயர்களில் எழுதினார்கள். ஆயினும் இப்புனைபெயர்கள் இவர்களுக்கு நீண்டகாலம் நிலைக்கவில்லை. சொந்தப் பெயர்களிலேயே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் சாதனைகள் படைத்தனர்.

1950 களிலிருந்து 1960 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்த பொனிக்ஜீவாவின் சிறுகதைகள் ஈழத்துச்சிறுகதை உலகிற்கு புதிய பரிமாணத்தைத் தந்தன. சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி போன்ற இலங்கைப் பத்திரிகைகளும், தாமரை, சரஸ்வதி போன்ற இந்திய இலக்கிய சஞ்சிகைகளும் இவரது கதைகளுக்குக்களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. இதனால் பொனிக்ஜீவா இலங்கை

வாசகர் கஞக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ்நாட்டு வாசகர் கள், படைப்பாளிகளிடமும் அறிமுகமானார். “கலை இலக்கிய பரிவர்த்தனை என்பது ஒரு வழிப்பாதை அல்ல” என்ற கொள்கையுடைய ஜீவர், ஈழத்து இலக்கியத்தை தமிழ்நாட்டிற்கும் அறிமுகப்படுத்திய கலை இலக்கியப் பாலமாக அமைந்து சாதனைப்படைத்தார்.

தமிழகத்துக் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையான சரஸ்வதி இதழின் வெளிப்போக டொமினிக்ஜீவாவின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்டு வைத்த சரஸ்வதி இதழ் ஆசிரியர் வ. விஜயபாஸ்கரனால் தமது முன்னுரையில் “ஆழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கியம் தென் இந்திய தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கக் கூடாது. அவ் இலக்கியங்கள் ஈழத்து மக்கள் வாழ்க்கையினைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைய வேண்டும்” அந்த வகையில் டொமினிக்ஜீவாவின் சிறுகதைகள் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளன எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1960 இல் வெளியிடப்பட்ட ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ 1961 இல் இலங்கையின் மிகப்பெரிய விருதாயும், பணப்பரிசாயும் கருதப்பட்ட சாகித்திய மண்டல பரிசினைப் பெற்றது. ஈழத்தின் முதல் நவீன புனை கதை இலக்கியத்திற்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்ற முதல்வன் என்ற பெருமைக்குரிய சாதனையாளர் ஜீவா. அத்துடன் அமையாது, இச்சிறுகதைத்தொகுதி மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு மாணவர்களுக்குப் பாட நூலாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுச் சாதனை படைத்தது.

இலங்கையில் எல்லா இனத்தவர்களும் ‘சுயநிரணயம்’ எனப்பட்ட தர்ம நியாயமான உரிமைகளைப்பெற்று ஜூக்கிய இலங்கையில் வாழ வேண்டும் என எப்பொழுதும் உரிமைக்குரல் எழுப்பிவருபவர் ஜீவா. தமிழ், சிங்கள முஸ்லீம் ஏனைய இனத்தவர் உட்பட தொழிலாளர், விவசாயிகள் மற்றும் முற்போக்குப்புத்தி ஜீவிகள் மத்தியில் இலக்கியப் பாலமாகத் திகழ்வாற் டொமினிக் ஜீவா. ஜீவாவின் சிறுகதைகள் சிங்கள மொழியில் மாற்றம் செய்யப்பட்டு சிங்கள வாசர்களையும், படைப்பாளிகளையும் சென்றுடைந்துள்ளது. அதுபோன்ற மார்டின் விக்கிரமசிங்கா முதல் பிரியந்த சுஜித் அத்தநாயக்க வரை பல படைப்பாளிகளின் கதைகளை பல இருமொழி இலக்கிய வல்லுநர்கள் மூலம் தமிழில் மொழி மாற்றம் செய்து மல்லிகை இதழ்களில் வெளியிட்டுள்ளார். அத்துடன் அமையாது மல்லிகையில் வெளியான இருபத்தி ஐந்து

சிங்களச்சிறுக்கதைகளை செங்கை ஆழியான் அவர்கள் தொகுத்து வழங்க அந்நாலை மல்லிகைப் பந்தலின் வெளியீடாக வெளியிட்டுச் சாதனை படைத்துள்ளார்.

டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுக்கதைகள் சிங்களத்தில் மட்டுமன்றி ஏ.ஜே. கனகரட்னா அவர்களால் ஒர் இரு கதைகள் ஆங்கிலத்திலும், ரஷ்யமொழியில் ‘விதானிபூர்ணிகா’ என்பவராலும், செக் மொழியில் ‘காமில்சவலபில்’ என்பவராலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனின் கதைகள் சிங்களம், ஆங்கிலம், ரஷ்யத்தில் செக் மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சாதனை டொமினிக்ஜீவாவுக்கே உண்டு.

1966 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 15 ஆம் திகதி மல்லிகை என்னும் சஞ்சிகையின் முதல் இதழ் டொமினிக்ஜீவாவினால் தமது உழைப்பையும், தன் நம்பிக்கையையும் மூலதனமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இலட்சியப் பிடிப்பும், கொள்கை உறுதியும், சோதனை முயற்சிகளில் ஈடுபாடும், புதுமைகளை வரவேற்று வளர்ப்பதில் உற்சாகமும், புதிய திறமைகளைக் கண்டு ஊக்கமளிக்கும் போக்கும், மாற்றுக்கருத்தாளர்களின் திறமைகளை மதித்து அவர்கள் ஆக்கங்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுக்கும் மனிதாபிமானம் கொண்ட மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக்ஜீவா ஜனவரி 2010 இல் 45 ஆம் ஆண்டும் மலரை வெளியிட்டு ஈழத்துக்கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை வெளியிட்டில் ஒரு அசர சாதனை படைத்துள்ளார். 45 வது ஆண்டு மலரின் ஆசிரியத்தலையங்கத்தில்.... “கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள். இன்னும் நாலே நாலு ஆண்டுகள் முடியட்டும்! ஜம்பதாவது ஆண்டு மலர் தயாராகவிடும்! உங்களது கரங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்!” என்று டொமினிக்ஜீவா குறிப்பிடுகின்றார். என்னே அவரின் திடசித்தம். உணவால் மட்டும் வாழ்வரல்ல டொமினிக்ஜீவா உள்ளத்தால் வாழ்வார்! உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி இருப்பதனால் அவர் வாக்கினிலும் ஒளி உண்டு. அவர் என்னம், அவர்கை வண்ணத்தில் ஜம்பதாவது ஆண்டு மலர் மலரும், மணம் வீசும்.

பத்திரிகை தர்மம் என்பதனை கடந்த நாற்பத்தி ஜந்து ஆண்டுகளாக கடைப்பிடித்து வருபவர்ஜீவா. ஒரு சமயம் ‘மாத்ருபுமி’ மலையாள வார இதழின் ஆசிரியராக இருந்த எம்.டி. வாசதேவன் “நீங்கள் ஏன் உங்க பத்திரிகையில் அதிகமாக எழுதுவதில்லை?”

என ஜீவா அவர்களிடம் கேட்டபோது, “ஒரு பத்திரிகை வெளியிடுவதையே எனது மேலான இலக்கியச்சேவையாகக் கருதுகின்றேன்” என்பதில் அளித்துள்ளார்.

யாழ்குடாநாட்டில் முதல் முதல் வெளியான மல்லிகை இன்று இலங்கையின் தேசிய பத்திரிகையாக, உலகத்தமிழர்களின் சர்வதேச பத்திரிகையாகத் திகழ்கின்ற என்றால் அது டொமினிக்ஜீவாவின் அயராத உழைப்பும், அகன்ற இலக்கிய நெஞ்சும் அனைவரையும் அரவணைத்துப்போகும் பண்புகளுமே காரணமாகும். ஜீவாவுடனும், மல்லிகை இதழுடனும் கருத்து ரீதியாக ஒத்துப்போக முடியாதவர்களின் ஆக்கங்களுக்குக்கூட களம் அமைத்துக்கொடுத்ததோடு அமையாது. மல்லிகையின் இதழ்களின் அட்டைப்படங்களாகவும் பிரசரித்துக் கொள்வித்தார். 1986 ம் ஆண்டில் ‘அட்டைப்பட ஓவியங்கள்’ என்ற பெயரில் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகக் கொண்டு வந்தார். இவை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது என்னுடன் ஒத்துப்போகாதபோதும், “அவர்கள் மதிக்கத்தக்கவர்கள் போற்றிப் பாராட்டக் கூடியவர்கள். சாதனையாளர்கள் கணிசமான முறையில் ஈழத்து மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்துத் தகவல்கள் தந்தவர்கள் செழுமையுடியவர்கள்”. எனக்குறிப்பிடும் அவர்கள் ‘சிறியன சிந்தியாதவணாக’ உயர்ந்து சாதனையாளராகத் திகழ்கின்றார்.

இதே போன்று ஈழத்து இலக்கியம், நாடகம், கூத்து, இசை நடனம், ஓவியம், சிற்பம் ஆகிய கலை வளர்ச்சிக்கு தொண்டாற்றிய படைப்பாளர்கள், கலைஞர்களையும் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களையும் உள்ளடக்கி “மல்லிகை முகங்கள்” என்னும் நூலையும் ‘மல்லிகைப்பந்தல்’ வெளியீடாக எமக்கும், எதிர்காலச்சந்திக்கும் தந்துள்ளார்.

பிறரைக் கொரவிக்கும் டொமினிக் ஜீவாவின் புகைப்படத்தை, 1958 ல் தமிழக இலக்கிய சஞ்சிகையான ‘சரஸ்வதியும்’, 1968 ல் ‘தாமரை’ கலை இலக்கிய இதழும் அட்டைப்படமாக வெளியிட்டுக் கொள்வித்தன. ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் வெளியான பல கலை இலக்கிய ஏடுகள், ஜனரஞ்சனப்பத்திரிகைகள் டொமினிக்ஜீவாவைப் பேட்டி கண்டு பிரசரித்தன. எழுத்தாளராக மாத்திரமன்றி, தர்ம ஆவேசம் கொண்ட பேச்சாளராக மானிடவிமோசன ஆற்றவலராக, கொண்ட கொள்கையில் பற்றுறுதியாளராக, இனங்களுக்கான சுயநிர்ணய உரிமையுடன்

கூடிய ஜக்கிய இலங்கைக்குள் சமதர்ம ஆட்சி ஏற்படவேண்டும் என்ற கொள்கையில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாளராக வாழ்ந்து வருகின்றார்.

அறுபது ஆண்டுகள் எழுத்தாளராக, நாற்பத்தி ஜந்து ஆண்டுகள் பத்திரிகை ஆசிரியராக, இருபத்தி எட்டு ஆண்டுகள் ‘மல்லிகை பந்தல்’ பிரசரம் மூலம் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நால் வெளியீட்டாளராக, அடிக்கடி இந்தியாவுக்கும், 1987ல் சோவியத்யூனியனுக்கும், 2000 ஆம் ஆண்டில் ஜரோப்பிய நாடுகளுக்கும் கலை, இலக்கியத் தொதுவனாகச் சென்றும் வந்தார்.

இலக்கியம் சமூகத்தின் கண்ணாடி வரலாற்றின் பிரதிபலிப்பு, ஆன்மாவின் வெளிப்பாடு, மனச்சாட்சியின்குரல், என்ற வரையறுப்புக்களின் ஒட்டுமொத்தமான உருவமான ஜீவா, ஈழத்திற்குகெனத் தனித்துவமான இலக்கிய பாரம்பரியத்தை உருவாக்கி, அதனைப் பேணிப்பாதுகாத்து வளாம் பேறச் செய்வதில் மல்லிகை ஜீவா வாழ்நாள் சாதனையாளராகத் திகழ்கின்றார்.

“ஆயிரம் கைகள் மறைத்தாலும் ஆதவன் மறைவதில்லை, ஆணையிட்டு யார் தடுத்தாடும் அலைகடல் ஓய்வதில்லை...” என்ற ‘கவிஞர் முத்துக்கூத்தன்’ வரிகளுக்கமைய “ஸழத்தின் இலக்கியக்குரலாக” சாதனையாளர் பொமினிக்ஜீவாவின் குரல் தமிழ் இலக்கியத்தில் என்றும் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

* * *

சமூக, அரசியல் பணியாக எழுத்தீனை ஆளும் தெணியான்

‘இலக்கியத்தை வெறும்புவனவாக, சொல் வித்தையாக நான் கருதவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை தனிமனித அனுபவத்தையும் சமூக அனுபவத்தையும் பிரத்து நோக்கமுடியாது. படைப்பாளி சமூகவேர்களை அறுத்துக்கொண்டு புனைவு என்னும் விதையுள் புதையுண்டு போகக்கூடாது. ஒரு படைப்பு, வாழ்க்கையைப் பற்றிய மனித அனுபவத்தின் அர்த்தம் பற்றிய நமது புரிதலை வளப்படுத்துவதாக அமைய வேண்டும். இத்தகைய படைப்புக்களே நமக்குத் தேவை. அவையே நல்ல படைப்புக்கள் என்பேன்’ எனப்பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.‘..மான் அவர்களின் கூற்றுக்கமனவாக எழுத்தாளர் தெணியானின் படைப்புக்கள் திகழ்கின்றன என்றால் அவை மிகையாகாது.

தெணியானின் படைப்புக்களாக இதுவரை

1. விடிவைநோக்கி - (நாவல்) வீரகேசரி வெளியீடு
2. கழகுகள் - (நாவல்) - நர்மதாவெளியீடு - 1981
3. சொத்து - சிறுகதைகள் - என்.சி.பி.எச். வெளியீடு-1984
4. பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள் - நாவல் முரசௌலி வெளியீடு - 1989
5. மரக்கொக்கு - நாவல் - நான்காவது பரிமாணம் - கண்டா - வெளியீடு - 1989
6. மாத்துவேட்டி - சிறுகதைகள் - மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடு - 1996
7. காத்திருப்பு - நாவல் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு - 1999
8. கானலில்மன் - நாவல் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு - 1999
9. பணையின் நிழல் - (நாவல்)
10. சிதைவுகள் (குறுநாவல்கள் இரண்டு) கொழும்பு மிராபதிப்பக வெளியீடு
11. “ஓடுக்கப்பட்டவர்கள்” (சிறுகதைத்தொகுதி) - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு மே - 2010

என்பன நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைவிட இன்னும் பல படைப்புக்கள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளின் வெளிவந்துள்ளன.

தெணியானின் ஆக்கங்கள் அனைத்தும் வாசிக்கும் வாய்ப்பு இதுவரை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் “பொற்சியையில் வாழும் புனிதர் கள்”, பனையின் நிழல், கானலில்மான், சிதைவுகள் போன்ற நாவல்கள், குறுநாவல்கள், “ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்” சிறுக்கதைத்தொகுதி ஆகியன வாசிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன்.

தெணியானின் ஆக்கங்கள் சமூகப் பிரக்ஞையோடு, இலக்கியச் சுவையோடும் சிறந்த கலைப்படைப்பாக விளங்குகின்றன. பனையின் நிழல் என்னும் நாவலுக்கு முன்னுரை வழங்கும் தெணியான் அவர்கள், ‘பொருள் இல்லாதவர்களுக்கு இனிய வாழ்வில்லை. மனிதன் நிச்சயம்’ தேடிக்கொள்ள வேண்டியது பொருள். ஆனால் பொருள் மாத்திரம்தான் வாழ்வென்றில்லை. பொருள் சம்பாதிப்பது ஒன்றினையே வாழ்வின் குறிக்கேர்ணாகக் கொண்டு இளம் மனைவியரைப்பிற்ந்து, தனித்திருந்து தவிக்கவிட்டு பல கணவன்மார் இன்று வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று விடுகின்றார்கள். இவர்களது குடும்பங்களின் மத்தியில் உருவாகும் பிரிவுத்துயர், ஏக்கம், மன்போராட்டம், சந்தேகம், நெருக்கு வாரம், மனதிறுக்கம் என்பன பெரும்பாலும் தவிர்க்க இயலாது காலப்போக்கில் விரக்தி தோன்றுகின்றன.

இத் தகைய வாழ்வின் சீரழிவினைச் சித்தரிக்கும் சமூத்து நாவல் அல்லது குறுநாவல் இதற்குமுன் இன்னொன்று வெளிவரவில்லை. இதுவே முதற்படைப்பு என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

‘கிராமத்தில் பிறந்து கிராமத்திலேயே தொழில்புரிந்து கிராம மன்னேனாடு புரண்டு வாழ்வு நடத்திக்கொண்டிருக்கும் தெணியான் படைப்புக்களில் கிராமப்பகுதிக்கே உரித்தான அம்சங்கள் எல்லாம் பரவிக் கிடக்கும். கிராமப்பழங்கினிதனின் இருதயத்தையே தமது படைப்புக்கள் மூலம் சமூத்துவாசனைக்கும், தமிழகத்து வாசனைக்கும் தந்துள்ள தெணியான் அவர்கள் “அமைதி நிறைந்த கிராமத்து மன்னிலேயே, காலத்தின் கோலத்தால் கால் ஊன்றிப் பார்க்கும் வேணோர் வாழ்வின் சீரழிவினை ‘பனையிழல்’ என்ற நாவலுக்கூடாக தொட்டுக்காட்ட முற்படுகின்றார்” என சமுத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் கே. டானியல் இந்நாவலுக்கு வழங்கிய மதிப்புரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

எந்த நிமிலுமே நிரந்தரமானதோ, நிஜமானதோ அல்ல. பணையின் நிமில் கணத்திற்கு கணம் மாறக்கூடியது. நிரந்தரமற்ற நிமிலை நிஜம் என நம்பிய மன்மதராஜன் என்ற கதை நாயகனையும், அருந்ததி, பார்வதி ஆச்சி, வாத்தியார், வாத்தியார்மகன் மானேகரன் என்னும் கதை மாந்தர்களையும் சுற்றிச் சுற்றி நிரந்தரமற்ற பணைநிமில் நகர்கின்றது.

அரபு நாடுகளுக்கு மனைவியை வீட்டுவேலைக்காரியாக அனுப்பிவிட்டு இங்கு காத்திருக்கும் கணவன் அவர்கிடம் எதை எதிர்பார்க்கின்றான்? பணத்தை மாத்திரம் தானே!, இதே போன்று மனைவியைத் தாய்நாட்டில் தவிக்கவிட்டு பணம் சம்பாதிக்க வெளிநாடுபோகும் கணவனும் பணத்தைத்தவிர வேறு எதனை எதிர்பார்க்கலாம்? என பணைநிமில் நாவல்மூலம் தெணியான் சமூகத்தை நோக்கிக் கேள்விக் கணன் எழுப்புகின்றார்.

அடுத்து இவரது நாவலான ‘பொற்சியறையில் வாடும் புனிதர்கள்’ என்னும் நாவலை நோக்கின், இந்நாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் புரோகித வாழ்க்கையே மேற்கொண்டுள்ள பிராமணகுடும்பங்களின் தாழ்நிலையினையும், பிரச்சினைகளையும், சோகங்களையும் சித்தரிக்கின்றது.

இந்நாவலுக்கு அறிமுக உரை எழுதிய பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்கள் இந்த நாவலை வாசிக்க விரும்பும் வாசகன் முதலில் யாழ்ப்பாணத்தின் சமூகவியல் தெரிந்திருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். யாழ்ப்பாணச் சமூகவியல் பற்றி 25.06.1962 ம் ஆண்டு வெளிவந்த ‘Sunday Observer’ பத்திரிகையில் ‘Social Structure of Jaffna’ என்ற தலைப்பில் கட்டுரை எழுதிய பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள் “மரபுவழி இந்து முறையில் பிராமணர் மனிதரில் முதன்மையானோர் எனக்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் வேளாளரே அதிவலிமையுடையோர். அவர்களே நிலவுடமையானர்கள். அதனாற் தவிர்க்க இயலாதவாறு முழுச்சுழக இயக்கமுறைமையையும் தமது கட்டுப்பாட்டிற் கொண்டுள்ளனர்”, எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதுபோன்ற ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் 2ம் பதிப்பு - பக்கம் 2007ல், பிராமணர்கள் யாழ்ப்பாணச் சாதியமைப்பில் அதிகார

மேன்மையுடையவர்களாக இருக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டின் சமூக அமைப்புக்கு யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியமைப்புக்குமுள்ள முக்கிய வேறுபாடு இதுவாகும். தமிழ்நாட்டைப் போன்று பிராமணர் நிலச் சொந்தக்காரர்களாக விளங்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்துப் பிராமணர் பெரும்பாலும் புரோகித வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தமை இதற்குக் காரணம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அத்தகைய ஒரு பிராமணக் குடும்பத்தில் ஏற்படும் இன்னல்கள் பற்றிய சித்தரிப்பாகவே இந்நாவல் அமைந்துள்ளது. வர்ணாச்சிரம வரன் முறையில் முதற்படியிலிருந்து பிராமணர்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவுடைமையாளராக விளங்கும் வெள்ளாருடைய மேலாண்மைக்குக் கட்டுப்பட்டே வாழவேண்டி இருந்தது. இன்று இந்த நிலைகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றது என்பதனை எவரும் மறுக்கமுடியாது.

மாற்றத் திற்குட்படாத ஒரு பிராமண குடும்பத்தின் இன்னல்கள் பற்றிய சித்தரிப்பாக அமையும் இந்நாவலின் ஈற்றில் இக்குடும்பத்தை மாற்றத்தை நோக்கி நடைபயில் தெணியான வைக்கின்றார்.

ஆண்டு முழுவதும் தினசரி நேரம் தவறாமல் பூசை செய்தல், அர்ச்சகர் குடும்ப மடைப்பள்ளி வேலைகளைச் சீரமதானம் போல் செய்தல், பூசகருக்குத் தொழில் பாதுகாப்பு இன்மை, நிச்சயமற்ற பற்றாக்குறை வருமானம், ஆலயப்பரிபாலகர்களின் வசைமொழிகள், வசிப்பதற்கு வசதியான வீடு இல்லாமை என இக்கதையில் சொல்லப்படும் அர்ச்சகர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளை மனங்கொள்ளும்போது இந்தச் சீர்கெட்ட சமுதாய அபைபின்மீது எனக்குச் சீற்றுமதான் வருகின்றது என இந்நாவலை வாசித்த வாசகள் ஒருவன் ஆதங்கப்பட்டு, தெணியான் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதம் மூலம், வாசகர்களிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும், நாவலின் வெற்றியினையும் நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இந்நாவலைப்பற்றி கே. டானியல் குறிப்பிடும்போது “இந்த நூலாசிரியர் திரு. தெணியான் அவர்கள் ஒரு நடுநிலைமை இலக்கிய காரணல்ல என்பதனை இந்த நாலினைப் படிக்கும்போது நீங்கள் உணர்வீர்கள், வர்க்கம் சார்ந்த ஒருவனாக நாவலில் உலவி வரும்

பாத்திரங்களோடு, நகக்கப்படும் வர்க்கப் பாத்திரங்களின் பங்காளனாக இவர் நிற்பதை நீங்கள் தரிசிப்பீர்கள். நகரத்திலும், நகரம் சார்ந்த பகுதிகளிலும் காணமுடியாத வாழ்க்கை முறையே இவரால் சித்திரிக்கப்படும் கிராமப்புறங்களில் நீங்கள் காணப்பீர்கள். நிலவுடமைச் சமூக அமைப்பிலிருந்து விடுபட முடியாமல் மனச்சிக்கல்களுக்குட்பட்டு, பாரம்பரிய பெருமைகளை மட்டும் இறுகப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்களையும் பழைய சம்பிரதாய எல்லைக்கோட்டுக்குள்ளேயே சுற்றிச்சுற்றி வந்தமையால் புதிய வாழ்க்கையோடு ஒட்டிப்போக முடியாமல் தவிப்பவர்களையும் இவரது நாவலில் நீங்கள் சந்திப்பீர்கள்” எனக் கூறுகின்றார்.

அடுத்து ‘கானலில் மான்’ என்னும் நாவலை நோக்கின், இந்நாவல் பூபாலசிங்கம் புத்தகச்சாலை வெளியீடாக 2002 ம் ஆண்டு அதன் அதிபர் திரு. பூ. ஸ்ரீதரசிங் அவர்களால் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. திரு. பூ. ஸ்ரீதரசிங் தனது வெளியீட்டு உரையில் ‘சமுத்தமிழினத்தினத்தின் விழுமியங்களாய் இனம் காணப்பட்ட பல நல்ல விடயங்கள் இன்றைய போர்ச்சுமூலால் சிதைவுற்று, நலிவெறும் இவ்வேளையில் அவ்வயர் விழுமியங்களைப் பதிவு செய்வது சமுத்தமிழர் வாழ்வை இனம் காட்ட நம் மன்னில் ஊறிய ஆக்க கர்த்தாக்களில் ஒருவரான திரு. தெணியான் அவர்களின் சிறந்த ஒரு ஆக்கமான “கானலின்மான்” என்னும் நாவலை மன்னின் மைந்தர் களுக்குப் படைக்கின்றேன்” எனப்பெருமித்ததுடன் கூறுகின்றார்.

கானல் நீரினை நிலைம் என மான் எண்ணித்தவிப்பது போல் உண்மை அன்புக்காக ஏங்கித்தவிக்கும் கதாபாத்திரத்தை முதன் மையாகக் கொண்டு எழுதப் பட்டது இந் நாவல், நேசிக்கப்படாதவன் பரிதாபத்திற்குரியவன். அந்தப் பரிதாபத்திற்குரிய இயலாத் குடும்ப உறவுகளுக்குள் கிடந்து அவஸ்த்தைப் படுகின்றார்களே! அப்படி அவஸ்த்தைப்படும் இளம்குடும்பத்தர முத்துவிங்கம் மாஸ்டர் என்னும் கதை நாயகனின் நனவிடை தோய்தலாக ‘கானலில்மான்’ என்னும் கதை நகர்கின்றது.

முத்துவிங்கம் பலாவி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஆசிரிய மாணவனாக இருந்த காலத்தில், சக ஆசிரியமாணவர்கள் தம்மை ஒத்த இளைஞராக முத்துவிங்கம் இருந்தபோதிலும் அவரது உருவ அமைப்பினாலும், பண்பட்ட செயல்களாலும் தம்மை விட

முத்தவர் எனக் கணித்து அன்னியப்பட்டனர். இவர் அவர்களுடன் ஒட்டுப்பாட விரும்பியபோதெல்லாம் அவர்கள் விட்டே பிரிந்தனர். ஆண் ஆசிரிய மாணவர்கள் மட்டுமன்றிப் பெண் ஆசிரிய மாணவிகளும் அவ்வாறே இவரிலிருந்து அன்னியப்பட்டனர். இவ்வாறே ‘அட்டமிட்டி’ தமிழ் மகாவித்தியாலத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்திலும் அன்புக்கும், நட்புக்கும், காதலுக்கும் ஏங்கிய போதிலும் அவை அனைத்தும் கானல் நீரே ஆகிற்று. இறுதியில் நிருமணம் கூட அவருக்குத் திருப்பதியைத் தராத நிலையில் கானலில் மானாக முத்துவிங்கம் பரிதவிக்கின்றார். இது போன்று எம் சமூகத்தில் நாம் காணும் நிஜமனிதர்களைப் பாத்திரமாகப் படைத்து நல்லதோர் நாவலைத் தெணியான் அவர்கள் எமக்குத் தந்துள்ளார்.

அடுத்து ‘சிதைவுகள்’ என்னும் தலைப்பில் இரண்டு குறுநாவல்களைப் கொண்ட நாலாக கொழுப்பு மீராப் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக 2003 ஆம் ஆண்டில் வெளியானது. ‘சிதைகள்’ ‘பரம்பரைஅகதிகள்’ என்ற இரு குறுநாவல்களைக் கொண்டது இந்நால்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, குபமங்களாக இலக்கிய சஞ்சிகை இணைந்து நடத்திய சமுத்துக்குறுநாவல் போட்டியில் 1995ல் பரிசு பெற்ற குறுநாவல் சிதைவுகள். பின்னர் தனகரன் வாரமஞ்சரியில் 1998ல் தொடராகவும் வெளிவந்தது.

‘பரம்பரை அதிகதிகள்’ 1985 ஈழநாடு வார இதழில் தொடராக வெளிவந்தது. தொடராக வெளிவந்த காலத்தில் பலரது பாராட்டுக்களை பெற்றதோடு மாத்திரமல்லாது, வேறு சிலருக்கு முகச்சுழிப்பையும் ஏற்படுத்தியது. பொய்ம்மை, போலித்தனம் என்பன இல்லாத யாற்பெணச் சமுதாயத்தின் உண்மை நிலையினை இக்குறுநாவல் சிதைவித்ததானால் உண்மை கூட்டது. இதனால் முகச்சுழிப்பு ஏற்பட்டது. இதுவே குறுநாவலின் வெற்றியாகியது.

தெணியானின் ‘சிதைகவுகள்’ என்ற மௌகுடத்தில் வெளிவந்த குறுநாவல்கள் கொண்ட நாலுக்கு மதிப்புரை வழங்கிய டொமினிக்ஜீவை “தெணியானுக்கென்ற ஒரு தனித்துவப்பாரவை உண்டு. ஆரம்ப காலந்தொட்டே அதன் வழிகாட்டுதல் வழியே தொடர்ந்து நடைபோட்டு வருபவரான இவரிடம் தடம் புரஞ்சு மனப்பான்மை சிறிதளவும் கிடையாது” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதே போன்று சிதைவுகள், ‘பரம்பரை அகதிகள்’ என்ற இருக்கு நாவல்களையும் உள்ளடக்கிய நாலைப்பற்றி பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் “தெணியான் பிரதானமாக ஒரு நாவலாசிரியரே, தெணியானுடைய ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் சாதியமைப்பின் கொடுரங்களுக்கான கருத்துறிலை ஆஸ்நிலைப் பின் புலங்களை விபரிப்பதாகும். இவரது நாவல்களில் ஒரு அகண்ட பார்வை வீச்க உண்டு. ஸ்ரீலங்கா அரசின் இனக்குழுமப் பயங்கர வாதத்தை எதிர்த்து எழுதி யோர் பட்டியலில் தெணியானுக்குக் கெளரவமான ஒர் இடமுண்டு” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இரண்டு குறுநாவல்களும் அகதிகளாக்கப்பட்டு அலையும் மக்களின் அவலங்களைக் கூறுகின்றன. இக்கூற்றுக்களுக்கு தெணியான் அவர்களே கண்கண்ட சாட்சியுமாகின்றார்.

“பரம்பரை அகதி” குடிஇருப்பதற்கு ஒரு குழிலிலந்தானும் சொந்தமாக இல்லாத நிலையில் யாழிப்பாணத்து உயர் ஜாதி எனக் கூறிக்கொள்ளும் நிலவுடைமையாளர் களால் குடியெழுப்பித்துரத்தப்பட்டபோது, அகதிகளாகிக் காலங்காலமாக இடம் பெயர்ந்து திரிந்த ஒடுக்கப்பட்ட அடிநிலை மக்களின் கண்ணீர்க்கதை.

இது வடமாட்சியின் மேற்கில் நடந்த உண்மைச் சம்பவத்தைச் சித்தரிக்கின்றது.

“குந்தி இருப்பதற்கும் இடமில்லாது இடம் பெயர்ந்து அகதிகளாக அலைந்து திரிந்த ஒடுக்கப்பட்ட குடும்பம் ஒன்றிற்குச் சிறிய நிலத்துண்டொன்றைப் பெற்றுக்கொடுப்பதில் நான் முனைந்து நிற்று பெற்ற அனுபவத்தின் வெளிப்பாடே பரம்பரை அகதிகள்” என்ற குறுநாவலாகும் என ஆசிரியர் தெணியான் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘சிதைவுகள் குறுநாவல் 1991 அக்டோபர் மாதம் 16 ம் நாள் வடமாட்சி மண்ணை விட்டு ஒட்டுமொத்தமாக வடமாட்சி மக்கள் அனைவரும் உடனடியாக வெளியேறவேண்டும் என்பது இலங்கை வானோவி இரவு 9 மணிச் செய்தியில் ஸ்ரீலங்கா அரசினால் அறிவிக்கப்படுகின்றது.

இரவோடு இரவாகச் சொந்தமண்ணைவிட்டு அகதிகளாக வடமராட்சிமக்கள் இடம் பெயர்ந்து தென்மராட்சி, வலிகாமம் நோக்கிச் சென்று பட்ட துங்பங்கள் துயரங்களைச் ‘சிதைவுகள்’ குறுநாவல் சித்தரிக்கின்றது.

அந்த அவலங்களைத் தமது குடும்பத்தவர்களுடன் சேர்ந்து அனுபவித்ததன் பிரசுவமாகவே இக்குறுநாவல் அமைகின்றது எனத் தமது முன்னுரையில் தெணியான் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

எழுத்தாளர் தெணியான் அவர்களுக்கு, தம் வாழ்நாளில் கலை இலக்கியப் பண்பாட்டுத்துறைக்குப் பெரும் பங்களிப்புப்பற்றிய ஆழங்கமைக்கான விருதினை, வடகிழக்கு மாகாணக் கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்ச வழங்கிக் கெளாரவித்துள்ளது.

1994 ல் நான்காவது பரிமாணம் (கன்டா) ஆசிரியர் திரு. க. நவம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட மரக்கொக்கு என்னும் தெணியாளின் நாவல், இலங்கை அரசின் வடகிழக்குமாகாண அமைச்ச வழங்கிய இலக்கியப் பரிசினையும், இலக்கியப் பேரவையின் பரிசினையும் பெற்றுக்கொண்டது.

1999 ல் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடாக வந்த தெணியாளின் ‘காத்திருப்பு’ என்னும் நாவல் வடகிழக்கு மாகாண அமைச்சின் பரிசினைப்பெற்றது.

தொகுத்து நோக்குமிடத்து தெணியான் அவர்கள் மானுட நேயம் கொண்ட மனிதன், நல்லாசிரியர். சமூகத்தில் புரையோடிப்போயிள்ள அடிமைத்தனங்கள் ஆதிக்க சக்திகளுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கிய ஒரு போராளி தனிமனித சுதந்திரம், சமூகசமத்துவம், பொருளாதாரம் சுதந்திரம், இன், மத நல்லினைக்கம், மானுட நேயம் என்ற கருத்துக்களை அடிநாதமாகக் கொண்டே தன் படைப்புக்களை எமக்களித்தார்.

எழுத்தினை ஓர் இலக்கியப் பணியாக அன்றி ஒரு சமூகப்பணியாகவும், அரசியற் பணியாகவும் கொண்டு இலக்கியம் படைப்பவர் தெணியான் என்றால் அது மிகையாகாது.

அழக்கமிழ் இலக்கியத்தில் என். கே. ரகுநாதன்

1951 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கிய என்.கே. ரகுநாதன் பல சிறுகதைகளை ஈழத்துப் பத்திரிகைகளான, ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன், தாயகம், சிரித்திரன் ஆகியவற்றிலும், தமிழகப் பத்திரிகையாகளான, தாமரை, சரஸ்வதி, பொன்னி, இலக்கியப்பாலம் ஆகியவற்றிலும் எழுதியுள்ளார்.

என்.கே. ரகுநாதன் அவர்களின் பதினொரு சிறுகதைகள் அடங்கிய “நிலவிலே பேசுவோம்” என்னும் முதற்சிறுகதைத் தொகுதி 1962 ல் சென்னை பாரிநிலைய வெளியீடாகவும், பன்னிரு சிறுகதைகள் அடங்கிய ‘தசமங்கலம்’ இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக 1996 ல் ஜெயசக்தி பிரசரம், தெகிவலை - வெளியீடாகவும் வந்தன.

என்.கே. யின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘நிலவிலே பேசுவோம்’ என்ற சிறுகதைகள் அடங்கிய நூலிற்கு குறிப்புரை எழுதிய கதாசிரியர், “சமூத்து இலக்கியசரித்திரத்தின் பொற்காலம் என்று சம்பந்தப் பட்டவர்களால் வர்ணிக்கப்படும் மறுமலர்ச்சிக்கால கட்டத்துக்குப் பின்னர், இலக்கியச் சந்தையில் பெருமளவிற்கூடி ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் பாராட்ட ரசிகளும், வழிகாட்ட விமர்சகளும் இல்லாத குழநிலையில் மனத்தில் இலக்கியத்தைப் பற்றிய எதுவித வரையறையின்றி எனது சின்னஞ்சிறு கிராமத்திலிருந்து நான் சிறுகதைகளை எழுத ஆரம்பித்தேன்”. எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இக்குறிப்புரையினை போலித்தனமற்ற எழுத்தாளன் ஒருவனின் சத்தியவாசகமாகக் கொள்ளலாம்.

1962 ல் என்.கே. யின் முதற்சிறுகதைத் தொகுதியான ‘நிலவிலே பேசுவோம்’ என்ற நாலுக்கு வழங்கிய முன்னுரையில், முற்போக்கு இலக்கியத்தைக் கட்டிவளர்த்த பழம் பெரும் எழுத்தாளர், அ.ந. கந்தசாமி அவர்கள், “ஸ்ரூபாட்டில் சமீபகாலமாகத் தேசிய இலக்கியம் என்ற கோட்டும் எழுப்பபட்டு,

எமது எழுத்தாளர்கள் இந்நாட்டுச்சூழலைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளை எழுதவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படுகின்றது. இக்கோவீம் எழுவதற்கு முன்னாலே, விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில எழுத்தாளர்கள் தாமாகவே முன்வந்து எழுதினர். ரகுநாதன் கதைகளில் அன்று தொட்டு இன்றுவரை அந்த அமிசம் தலை தூக்கிநிற்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தியநாட்டின் ஜனாதிபதியாக இருந்த டாக்டர் அப்துல்கலாம், இந்திய இளைஞர்களைப் பார்த்துக் ‘கனவு காணுங்கள் என்றார்’. கனவு என்றும் நடவாதது என்று சிலர் அர்த்தம் கொள்வர். ஆனால் ‘கனவுகளை விட யதார்த்தமானது வேறு ஒன்றுமில்லை என்று உளவியல் அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். ஒரு மனிதனின் உண்மையான உருவத்தை அவன் காணும் கனவுபோல் வேற்றான்றும் காட்டமாட்டாது என்பது நவீன உளவியல் முடிவு, எனவே இத்தகைய கனவு பற்றி டாக்டர் அப்துல்கலாம் கூறுவதற்கு நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமுன்பே அந் கந்தசாமி அவர்கள், ‘தினம் தினம் நனவாகிக் கொண்டுவரும் மனிதகுலத்தின் இப்பெரும் கனவுதான் ரகுநாதன் கண்ட கனவும்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவர் மேலும் “ரகுநாதன் கதைகளிலே ஒரு கனவு ஊடுருவிக் கிடக்கிறது. “இனபேதம், சாதிபேதம், மதபேதம், வர்க்கபேதமற்ற ஓர் உலகத்தைப் பற்றிய கனவுதான் அது.

உலகத்தின் சிறந்த சிந்தனையாளர் சகலரும் கண்ட அந்தப் பூங்கனவு தான் ரகுநாதன் உள்ளத்திலும் வியாபித்துக் கிடப்பதை நாம் கண்கிறோம். அந்தக் கனவுக்கே தம்கலையை அர்ப்பணித்திருக்கின்றார். அவரது அழகியதமிழ் நடை இக்கனவுகளை நன்கு படம் பிடித்து காட்டுகின்றது.”

கலை இலக்கிய வடிவம் மக்களுக்குப் பயன்தரக்கூடியதாகவும், ஒரு காலகட்ட நிகழ்வுகளைப் பிரதிபலித்துக் காட்டக்கூடிய சம்பவங்களைக் கொண்டதாகவும், அச்சம்பவங்களினால் சமூகநீதிக்கும், மானிடநேயத்திற்கும் அச்சக்ருத்தல்களாக இருக்கும் தடைகளை நீக்குவதற்கு வாசகர்களை அணிதிரட்டுப்பெவ்யாக அமையவேண்டும். இத்தகைய இலக்கியப் படைப்புக்கள் தான் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய சிரஞ்சீவி இலக்கயமாகத் திகழும். இதற்கு அமைவாக என்.கே. ரகுநாதனின் பல சிறுகதைகள், சமுதாய பிரக்களுடைன் எழுதப்பட்ட முற்போக்குக்

கதைகளாகவே உள்ளன. தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களையும், வாழ்ந்த மனிதர்களையும் வைத்தே தமது கதைகளைப் புனைந்திருக்கின்றார். அனேகமாக இவரது சிறுகதைகள், தீண்டான்மை ஒழிப்பு, இன ஜக்கியம், வேலை இல்லாத திண்டாட்டம், தொழிலாளர் ஒன்றுமை, போலிச்சமூக சீர்த்திருத்தவாடிகளின் நடத்தை போன்ற சமூகப்பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டே எழுதியுள்ளார்.

‘நிலவிலே பேசுவோம்’ என்ற சிறுகதை முதலில் ‘வெளியேறிலவு’ என்ற பெயரில் எழுதப்பட்டு பின்பெயர் மாற்றம் பெற்றது. ஈழத்தில் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதைகளுள் இதுவும் ஒன்று எனச் செங்கை ஆழியான் க. குணராசா குறிப்பிடுகின்றார். அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் சீவனோபாயத் தொழிலாக இருந்த கள்ளிறக்கும் தொழிலால் அவர்கள் பொருளாதார முன்னேற்றம் கண்டுவருவதை பொறுக்கமுடியாத சில மேல்தட்டுச் சமூகசீர்த்திருத்தச் செம்மல்கள், ஜாதி ஒடுக்குமுறையைத் தக்கவைத்து தொடர்ந்தும் அம்மக்களை அடிமை, குடிமைகளாக வைத்துக் கொள்ள மதுழூபி என்னும் கோட்சித்தை காந்திய முலாம் பூசி முன்வைத்தனர். ஆணால் அதேபோலிகள் காந்தியத்தின் தீண்டாமை ஒழிப்பெயா, மருந்துக்கடைகளில், மருந்து என்ற போர்வைக்குள் ‘பிரண்டி’, ‘விஸ்கி’ போன்ற மதுபானங்கள் விற்பதனைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. இந்தக்கொடுமைகளை புத்தம்புதிய கண்ணோட்டத்துடன், கலை அழகுடன், சோகம் ததும்பும் ஒரு நையாண்டி நடையில் சிறுகதையாகச் சித்தரித்துள்ளார்.

‘நிலவிலே பேசுவோம்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 23.02.1964 ல் தினகரன் பத்திரிகையில், எஸ்.ஜே. என்பவர் எழுதிய விழர்சனத்தில் நிலவிலே பேசுவோம் என்ற சிறுகதை சமூகப்பிரக்கஞ்சுயுள்ள சிறுஷ்டி இலக்கியத்திற்கு உதாரணமாக அமைந்துள்ளது போல் அத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் “நானும் நாங்களும்” என்னும் சிறுகதை தேசிய இலக்கியத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. ஒரு சிங்களப்பெண்ணுடன் அவள் மகளும், மகனும், ஒரு தமிழ் வாலிபனும் ஆகிய நான்கு கதாபாத்திரங்களைக் கொண்ட “நானும் நாங்களும்” என்ற சிறுகதை யாழ் செல்லும் இரயில் பெட்டிக்குள் ஆரம்பித்து அதற்குள்ளேயே முடிவடைகின்றது. இக்கதை இலங்கையில் இனக்கலவரம் ஆரம்பித்த காலத்தில் நடைபெற்றதாக ஆசிரியர் எழுதியுள்ளது, கதையின் தரத்தை மேலும் உயர்த்தியுள்ளது. இலங்கையில் பொதுவாக தமிழன் மறக்கமுடியாத ஒரு சரித்திர நிகழ்வு இக்கதையில் இழையோடிச் செல்கிறது.

மற்றும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கனவு, சொத்து, காரியதரிசி, கண்கள் முதலிய சிறுக்கதைகள் எம்.மைச் சிந்திக்கவைக்கும் தன்மை வாய்ந்தவையாக அமைந்துள்ளது எனவும், எஸ்.ஜேஜ். குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘யுவசக்தி’ ஜனவரி 1964 இதழில் ‘நிலவிலே பேசுவோம்’ சிறுக்கதைத் தொகுதிபற்றிய ஒரு விமர்சனம் ‘கண்ணம்மா’ என்பவரால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

“கதைகளின் உள்ளடக்கத்தை - கருவை எழுத்துக்கொண்டாலும் அவர் அக்காலத்தில் ‘புரட்சி’ தான் செய்துள்ளார் என்று கூறுதல்வேண்டும். எழுத்தாளர்கள் ‘புளைட்’ என்ற கதைக் கருவுலங்களைத் தேடி தாம் இருக்கும் குழநிலைகளை விட்டு எங்கெல்லாமோ கற்பனாயாத்திரை செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் ரகுநாதன் தனக்கு முன்னால் உள்ள நிதர்சனப் பிரச்சினைகளை கதைப்பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றார். இத்தொகுப்பில் உள்ள ‘நிலவிலே பேசுவோம்’, இலட்சியமெந்தப்படி ஆகிய கதைகள் மதுஞிப்பு - தீண்டாமை பற்றியவை, ‘கதவுகள்’, தீண்டாமை பற்றியது, ‘சொத்து’, ‘சாம்ராட்’, ‘கண்கள்’, காவியத்தில் மது அருந்தி’ ஆகிய நான்கு கதைகளும் காதலுடன் தொடர்புடையன. ‘காரியதரிசி’ கூட்டுறவுசங்க மௌனஜரின் ஊழலை தொட்டுக் காட்டுகின்றது. “கனவு” எமது நாட்டில் உழைத்து வாழ்ந்த இந்திய தொழிலாளியை கள்ளத்தோணி என நாடுகடத்திய கதை. ‘கொள்ளி’ வறுமையினால் மதமாந்திரம் செய்யந்திருப்பதிக்கப்படும் ஏழைமாணவன் வாழ்வை விஸ்தரிக்கும் கதை. ‘நாலும் நாங்களும்’ சிங்கள தமிழ் “ஒற்றுமை பற்றிப் பேசுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும் பொழுது “ரகுநாதன் சமூகப்பிரக்கைஞ் கொண்ட தேசிய இலக்கியத்தைப் படைத்திருக்கின்றார்” என்று முன்னுரையில் அநு. கந்தசாமி கூறியுள்ளதை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இக்கதைகளின் இன்னுமொருசிறப்பு ரகுநாதன் கையாண்டுள்ள நடை. ஆற்றுப்பெருக்கு போல் தங்குதலையின்றி ஓடுகுன்றது.” எனத் தமது விமர்சனத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

அடுத்து 1996 செப்டம்பரில் ஜெயசக்திபிரசுரத்தினால் பதிப்பிக்கப்பட்டு 26.01.1997 ல் “தசமங்கலம் சிறுக்கதைத்தொகுதி இராமகிருஷ்ண மிசன் மண்டபத்தில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சிக்கு கொழும்புப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் எஸ். சந்திரசேகரன் தலைமை தாங்க நீர்வை பொன்னையன், வ. இராசையா, ஏ.தேவகெளரி திக்குவலை கமால், அ. ஜெயரத்தினம்,

பேராசிரியர் க. சிவத்தம்பி, பிரேம்ஜி ஞர்ஷங்தரம், முகமது சமீம், தெளிவத்தைஜோசப், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் ஆகியோர் உரையாற்றி வெளியிட்டுவைத்தனர். இந்நாலுக்கு 1997 ஆம் ஆண்டுக்கான இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு வழங்கப்பட்டது.

இந்த சிறுக்கைத்த தொகுதியின் முன்னுரையில் “நான் எனது பணங்கூடல் சிராமத்திலிருந்து வெளியுலகுக்குவந்து, எனது ஆசிரியப் பணியோடு, அரசியல், சமுதாயப் பணிகளுக்கூடாக வாழ்வின் பல்வேறு கோலங்களை முகம் கொண்டு, நிதானப்பிசிகின்றி எழுதிய பன்னிருசிறுக்கைத்தகள் இத்தொகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. எனது முதலாவது சிறுக்கைத்த தொகுதியான “நிலவிலே பேசுவோம்” என்பதற்கு எழுதிய குறிப்புரையில் வழிகாட்ட விமர்சகன் இல்லையே” என்று ஆதங்கப்பட்ட நான், எழுத்தாளப் பிரமாக்கள், விமர்சனப்பெருமக்களோடு நிறையப் பழகி அதன் வெளிப்பாடாகவும் கதைகள் புனைந்துள்ளேன். இலக்கியத்தைப் பற்றி வரையறையற்ற நிலையில் நான் கதைகள் எழுதியதாக முதல் நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தாலும்; ஆழமான சமுதாயப் பார்வையுடனேயே என் இளமைக்காலப் படைப்புக்களும் இருந்ததைப் பின் நாளில் உணரமுடிந்தது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தொகுதியில் முதலாவது கதையான ‘தசமங்கலம்’ ஒரு ஆசிரியர், தான் மாணவனாக இருந்தகாலத்தில் தான் படித்த பாடசாலையில் எல்லா மாணவரிற்கும் சிறந்தமுறையில் கல்வி கற்பித்த தனது அபிமான ஆசிரியரின் மரணச்செய்தி அறிந்து துக்கம் விசாரிக்க அவர் வீடு செல்கையில் அவ் ஆசிரியரின் சேவையை நினைவுக்கரவுதாக அமைந்த கதை. ‘ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டிவளர்வதால் தன்பிள்ளை தானே வளரும்’ என்ற முதுமொழிக்கு அமைவாக தன்னைக் கற்பித்த ஆசிரியரின் பத்துப்பிள்ளைகளும் கல்வியில் உயர்ந்து வாழ்வில் சகல செல்வங்களும் பெற்று மங்களாகரமான வாழ்வதனால் ஆசிரியர் தன் வீட்டிற்குத் ‘தசமங்கலம்’ என்ற பெயரினை வைத்ததாகக் கதை கூறுகின்றது.

‘நமது பரம்பரை’, ‘கட்டடவிரல்’ ஆகிய கதைகள் “எழுத்தாளனுக்கும் அவனது எழுத்துக்களுக்குமிடையே இருக்க வேண்டிய தொடர்பற்றியும் எழுத்தாளன சொல்லில் ஓன்றும் செயலில் ஓன்றுமாக தகிடுத்தம் பண்ணக்கூடாது என்பதை கூறுவதாக அமைகின்றது. ‘வெறி’ என்ற சிறுக்கை காமவெறி - ஜாதிவெறி, கொலை வெறியாகிய சம்பவத்தைச் சொல்லிச் செல்கின்றது.

‘சொல்லாதக்கதை’ உயர்ஜூநி ஆண்மகனுக்கும் - தாழ்ந்தஜாதி பெண்ணுக்கும் ஏற்படும் காதல் உறவு அப்பெண்ணை ஒர் ஆண் குழந்தைக்குத் தாயாக்கிவிட்டு, தனது பெற்றோர் விருப்பப்படி வேறு திருமணம் செய்வதாகவும், பின்னர் புதிய திருமண உறவு மூலம் பிறக்கும் பெண்குழந்தை வளர்ந்து வயதுவந்தபோது தன் தந்தைக்கு மகனாகப் பிறந்தவனையே காதலித்துத் திருமணம் செய்வதாகவும், இந்த உண்மையினை சொல்லமுடியாது தந்தை தவிப்பதனையும் இக்கதை விபரிக்கின்றது.

‘நெருப்பு’ என்ற கதை 1958 இனக்கலவரத்தைப் பின்னணியாக வைத்து எழுதப்பட்டது. 1961 ல் இக்கதை ‘சரஸ்வதி இதழிலும், 1983 ஜூலைக்கலவரத்தின்பின், தமிழகத்தில் இருந்து வெளிவந்த ‘இலக்கியப்பாலம்’ இதழிலும் மீன் பிரசரம் செய்யப்பட்டது. இக்கதை 1985 ல் சிங்களமொழியில் பிரபல எழுத்தாளர் கே.ஜி. அமரதாஸ் சாகித்திய மண்டல வெளியீடான் “நவசம்ஸ்கிருப்பு” (நவீனகலாசாரம்) என்னும் காலாண்சூச்சஞ்சிகையில் வெளியிட்டார்.

‘ஜென்மம்’ என்ற சிறுகதை ஒரு நாடோடிக் கதையின் எழுத்துருவமாக ‘சிரித்திரன்’ பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. ‘போர்வை’ என்ற சிறுகதை மகாபாரதத்தில் வரும் ஏகலைவன் கதை. இக்கதையை என்.கே. அவர்கள் புதிய பார்வையில் தந்துள்ளார். ‘குருபக்தி’ என்ற போர்வையில் ஆளும்வர்க்கமும், பிராமண ஆதிக்கவாதிகளும் ஏகலைவன் என்ற வேட்டுவத் தொழிலாளியை நயவஞ்சகமாக ஏமாற்றி அவன் கட்டைவிரலைக் காணிக்கையாக கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்ட சம்பவத்தை மையமாகவைத்து எழுதியுள்ளார். ஆனால் வர்க்கத் தின் அடாவாடித் தனங்களை இக்கதை அம்பலப்படுத்துகின்றது. இக்கதை பின்னாளில் மேடை நாடகமாகவும் தயாரிக்கப்பட்டு நாடகப்போட்டி ஒன்றில் வெற்றியீட்டியதுடன் தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பப்பட்டது. இக்கதை முதலில் தாயகம் என்ற மாத இதழிலும், பின்னர் தாமரையிலும் மறுபிரசரம் செய்யப்பட்டது.

மற்றும் ‘குடை’ என்ற சிறுகதை, இனம், மொழிக்கப்பால் உள்ள மனிதனேயத்தையும், ‘இரட்டைச்சல்லியுட்’ என்னும் கதை தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர் பற்றியதாகவும், ‘அரும்புகள்’ குழந்தை உளவியலை கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

வாழ்வில் திரைமறைவில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் அம்பலத்திற்குக் கொண்டுவந்து கற்பனை மெருகூட்டி இலக்கியமாக்கும் துணிவான் காரியத்தில் வெற்றிபெற்றுவர் என. கே. ரகுநாதன்.

சிறுகதைகள் எழுதுவதுடன் நில்லாது, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மாவிட்டபுர கந்தசாமி கோவில் ஆலயப்பிரவேசப் போராட்டத்தை மையமாகக் கொண்டு “கந்தன் கருணை” என்ற நாடகத்தை எழுதியுள்ளார். இந்நாடகம் இலங்கை முழுவதும் மேடை ஏற்றப்பட்டது. முதலில் ‘இளைய பத்மநாதன்’ காத்தான் கூத்துப் பாணியில் மேடை ஏற்றினார். இந்நாடகத்தின் சமூகப்பார்வையினால் ஈழத்தின் தலை சிறந்த நாடகக்கலைஞர்கள் பலரும் பங்குகொண்டு அதனை வடமோடி, தென் மோடி நாடகவடிவில் மேடை ஏற்றினார். இந்த நாடகம் நுற்பிரதியாகவும், ஒலிப்பேணையாகவும் பின்னர் வெளியிடப்பட்டது.

அடுத்ததாக என.கே. ரகுநாதன் அவர்கள்; “ஒருபளஞ்சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி” என்ற ஒருவரலாற்றுச் சித்திரநால் ஒன்றை டிசம்பர் 2004 இல் குமரன் பிரகரமாக வெளியிட்டார். இந்நால் ரகுநாதன் பிறந்து வளர்ந்த கிராமஙன் வராத்துப்பளையை மையமாக வைத்து தமது வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இணைத்து சம்பவக் கோவையாகத் தந்துள்ளார்.

இந்நாலின் பதிப் புரையில் ஈழத் தின் பிரபல எழுத்தாளர் செ. கணேசலிங் கன் அவர்கள் இந்நாலை எழுதிய ஆசிரியர் ‘வரலாற்றுச் சித்திரம்’ என்று கூறியபோதும் இது ஒரு ‘நாவலாக’ அலைந்துள்ளது எனக்கூறுவதில் தவறில்லை. ஒருவரின் (ஆசிரியரின் என்றும் சொல்லலாம்) சிறுபிராய் வாழ்வு தொடங்கி எழுச்சிபெற்றால் கட்டம் வரை கதை வளர்கிறது. வரலாற்றுச் சித்திரமாக எழுதப்பட்ட இந்நால் ஆசிரியரின் இலக்கிய வண்மையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

வடமராட்சியில் வராத்துப்பளை என்னும் பனஞ்சோலைக் கிராமத்தில் கந்தன் - வள்ளி தம்பதிகளின் மகனாகப் பிறந்த இவர் கற்கோளாம் மெதடிஸ் பாடசாலையிலும், பின்னர் “தும்பளை சிவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும் கல்விகற்றார். தும்பளை சிவப்பிரகாசவித்தியா சாலையில் கல்வி கற்றுகாலத்தில் அப்பாடசாலையில் நிலவிய சமூக ஏற்றுத்தாழ்வினால் வகுப்பில் கடைசி வரிசையில் தனிவாங்கும். தாகத்திற்குத் தண்ணீர் அருந்த

மற்றுய உயர்சாதிமாணவரின் தயவுக்குக் காந்திருக்க வேண்டிய குழலின் மத்தியில் ஒரு வைராக்கியத்துடன் கற்று கடைசி வாங்கு மாணவன், 'ஸென்.ஸென்.ஸி. (Senior School Certificate) பரிசையில் முதல் மாணவனாகச் சித்தி பெற்றார்.

பின்னர் கிரீஸ்தவ மிசனரியினால் நடத்தப்பட்ட நல்லூர் ஆசிரியர் பயற்சிக் கலாசாலையில் பயிற்சிப் பெற்று, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியராக பதுளை, கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் அரசாங்க பாடசாலைகளில் கல்விப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்று இன்று குடும்பத்துடன் கண்டாவில் குடியேறி வாழ்ந்துவருகின்றார். இதுவரை நூல்வடிவம் பெறாத தமது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதி தயாரிப்பதிலும் இம்முதிர்ந்த எழுத்தாளர் முயன்று கொண்டிருக்கின்றார். இவரது முயற்சி வெற்றிபெற நாமும் வாழ்ந்துகின்றோம்.

* * *

மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம்

மலையகம், மலையகத்தமிழர், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகிய சொற்பிரயோகம் 1960 களில் இருந்தே அரசியல், சமூக, இலக்கிய, பண்பாட்டுத் துறைகளில் முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றன.

சமுத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற பெரும் பரப்பில் யாழ்ப்பாண இலக்கியம், வன்னி இலக்கியம், திருக்கோணமலை இலக்கியம், மட்டக்களப்பு இலக்கியம், தென்னிலங்கை இலக்கியம் என நுண்பகுப்பாய்வு (Micro - Analysisce) செய்யும் முறை அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மகாநாடுகள் முதல் பிரதேச தமிழராய்ச்சி மகாநாடுகள், சாகித்திய விழாக்கள் வரை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இது போன்று மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தினை ஒரு பிரதேச இலக்கியமாகக் கொள்ள முடியாது எனவும், ஒரு தொழில் உற்பத்தி முறையில் பெருந்தோட்டம் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுகின்ற சுமார் பத்து இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர் சமூகத்தையும், அச்சமூகம் எதிர்நோக்கும், அரசியல் சமூக பொருளாதார நிலைமைகளையும், வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களே மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் எனப் போராதனைப் பல்கலைக்கழக, தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் க. அருணாச்சலம் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். இதன்றுலம் இலங்கையின் தேசிய இனங்களுள், மலையகத் தமிழ் இனமும் ஒன்று என்னும் கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றனர். கடந்த நூற்று எண்பது வருடங்களுக்கு மேலான மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியினை வசதியும், தெளிவும் கருதி மூன்று காலகட்டங்களாகப் பிரித்து மலையக இலக்கிய வரலாறு ஆய்வுக்குட்பட்டு வருகின்றது.

1. ஆரம்பகாலம் (ஏற்முத்தாழ் 1825 ம் ஆண்டு முதல் 1920 ஆண்டுவரை).

2. விழிப்புணர்ச்சிக்காலம் (ஏற்ததாழ் 1921 ம் ஆண்டு முதல் 1950 களின் இறுதிவரை)

3. எழுச்சிக்காலம் (1960 முதல் இற்றைவரை)

உலகின் எந்த ஒரு மொழியினதும் காலத்தால் முற்பட்ட இலக்கியம், நாட்டா பாடல்களே என்பதனையும் இவ்விலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஏனைய இலக்கியங்கள் எழுந்தன என்பதனை அறிஞர் உலகம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. இக்கருத்தினை மலையகத் தமிழ் முன்னோடிகளில் ஒருவரான சி.வி. வேலுப்பிள்ளை எழுதிய மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள் 1983 முன்னுரையிலும் நாடாற்றவர் கதை 1987 இலும் வலியுறுத்தியுள்ளார். இவரைத் தொடர்ந்து ஏ.பி.வி. கோமஸ். சி. அழகுப்பிள்ளை, சாரல்நாடான், சி.வே. இராமையா, அன்றனி ஜீவா, மாத்தனை வடிவேலன், பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், கலாநிதி. ந. வேல்முருகு, கவிஞர் முரளிதாரன் ஆகியோரும் இன்னும் சிலரும் மலையக நாட்டாரியல் பற்றிய பல நூல்களையும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளனர். எனவே மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றுவாயாகப் பல கருத்துக்கள் இலக்கிய உலகில் கூறப்பட்டபோதிலும் மலையக இலக்கியத்தின் தோற்றுவாயாக மலையகநாட்டார் பாடல்களே விளங்குகின்றன.

பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலட்சோபல்டசம் தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் அடிமைக் கலிகளாக கடல் கடந்து பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பல்வேறு நாடுகளிலும், தீவுகளிலும் குடியேற்றப்பட்டனர். அம்மக்களின் பரிதாப நிலைகண்டு உள்ளம் கொதித்து முதன் முதற் தமிழ் இலக்கியம் படைத்தவர் மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதியே ஆவார். இவர் பாடிய தமிழ்ச்சாதி, கரும்புத் தோட்டத்திலே என்னும் பாடல்களை அடிடூட்டி மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையும், அவர் மனைவியும், சுந்தரவாத்தியார் போன்றோர் தேயிலைத் தோட்டத்திலே... என்ற தலைப்பில் பாடல்களைப் பாடினர்.

பாரதியைத் தொடர்ந்து தமிழகத்திலிருந்து மலையகத்திற்குப் புலம் பெயர்ந்த தொழிலாளர்களின் அவைங்களை, அவர்களது பரிதாபகரமான நிலைகளை, புகழ்பூத்த சிறுகதை எழுத்தாளரான புதுமைப்பித்தன் எழுதிய ‘துன்பக்கேணி’ சிறுகதை மூலம் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

1920 க்கு முன்னும் பின்னும் மலையகத்தில் சில இலக்கிய கர்த்தாக்கள் வாழ்ந்துள்ளனரெனினும் அவர்களது பாடல்கள் இயற்கை, சமயம், கும்மி, நொண்டிச்சிந்து முதலியவற்றைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு அமைந்தனவே தவிர தொழிலாளர் பற்றிய அமிசங்கள் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. எனினும் இத்தகைய இலக்கிய முயற்சிகள் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் வளர்வதற்குப் பலமான அத்திபாரத்தையிட்டன. அடுத்து விழிப்புணர்வுக்காலத்தை நோக்கின். 1920 பின்னர் உலக அரங்கிலும் இந்தியாவிலும் ஏற்பட்ட புரட்சிகள், மாற்றங்கள் மலையகத்தையும் சிறிது சிறிதாகப் பாதிக்கத் தொடங்கியது. 1930 களின் பின்னர் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள், பாரதி, புதுமைப்பித்தனை அடுத்து மலையகத்திற்கு வெளியே வாழ்ந்த நிலையிலும், தோட்டத் தொழிலாளர் இந்திய வம்சாவழித் தொழிலாளர்களின் பரிதாப நிலைகளை கருப்பொருளாகக் கொண்டு சிறுக்கைகள் எழுதினர்.

அழுத்துத் தமிழ்ச் சிறுக்கையுலகின் முன்னோடிகளுள் ஒருவரான சி. வைத்திலிங்கம், 'களனி கங்கைக் கரையில்', 'பார்வதி' ஆகிய யகைதகளையும் 1940 களில் சிறுதையுலகில், பிரவேசித்த, அ.செ. முருகானந்தனின், 'காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை'. அ.ந. கந்தசாமியின் 'நாயிலும் கடையர்', 'காளிமுத்து இலங்கை வந்த கதை' வ.அ. இராசரத்தினத்தின் 'அன்னை', 'வீடு'. இ. நாகராஜனின் 'கமை' ஆகியன மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றிய கதைகளே ஆகும். 1950 களில் சிறுக்கையுலகில் பிரவேசித்த செ. கணேசலிங்கம், கே. டானியல், செல்வி நாகேஸ்வரி, நந்தி, சதாசிவம், ஞானசேகரன், பெண்டிக்பாலன் போன்றோரும் தோட்டத் தொழிலாளரை மையமாக வைத்துப்பல சிறுக்கைகள் புனைந்தனர். சிலர் நாவல்களையும், கவிதைகளையும் எழுதினர். 1961 - 62 களில் இராஜபாரதி, செ. யோகநாதன் ஆகியோரின் கவிதைகள், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனின் புதுக்கவிதை என்பன மலையகம் சார இலக்கியவாதிகளால் மலையக இலக்கியவளர்க்கிக்கு உறுதுணையாக அமைந்தது.

மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழிசைமத்த, மலையகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற வரிசையில் மாத்தளை அருணேசர், கே. கணேஸ், நடேசஸ்யா (1920 - 1947) சுந்தரவாத்தியார், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

விழிப்புணர்ச்சிக் காலத்தில் பாடல்கள், கவிதைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் மட்டுமன்றி கூத்து, நாடகம் போன்ற இலக்கிய வடிவங்களும் அரங்கேறின. பத்திரிகை வெளியீடும் இடம்பெற்றது. இலங்கையின் காலத்தால் முற்பட்ட முற்போக்குச் சஞ்சிகைகளில் ஒன்றான ‘பாரதி’ என்னும் சஞ்சிகையை கே. கணேஷ் ஆசிரியாக இருந்து வெளியிட்டார். இதேபோன்று நடேசப்யர் ஆக்க இலக்கியத் துறையுடன் பத்திரிகைத் துறைக்கும் தமது பங்களிப்பினை நல்கினார்.

அடுத்து மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் எழுச்சிக் காலத்தினை நோக்குவோம்.

1960 களிலிருந்து இலங்கையின் சகல இனங்களின் அடிநிலை மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட எழுச்சி, இலவசக்கல்வி, பஸ்கலைக்கழகம் வரை தாம் மொழியில் கற்கும் வசதிகள், உலக அரங்கில் மிக வேகமாக ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்கள், முற்போக்குச் சிந்தனைகள் பொதுவுடமைக் கருத்துக்கள் ஆகியவற்றால் மலையகத்திலும் கல்வி கற்றோர் தொகை அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது. இதனால் மலையகத் தமிழ் இளைஞர்கள் மலையக சமூகத்தைப் புதிய பாதையில் இட்டுச் செல்ல முயல்கின்றனர்.

இக் காலக் கட்டத் தில் ஆரம்பக் கல்வி அறிவுடன் தொழிலாளியாக வாழ்ந்து கொண்டே குறிஞ்சித் தென்னவன் அடக்கப்பட்ட மக்களின் உள்ளக் குழுநல்களை வெளிக் கொணரத் தன் படைப்புக்களைப் பயன்படுத்தினார். இவரைத் தொடர்ந்து தெனிவத்தை ஜோசேப், மாத்தளை வடிவேலன், பூரணி, மல்லிகை சி. குமார், சு. முரளீதரன், மு. நித்தியானந்தன், பெரி. கந்தசாமி அன்றனிஜீவா போன்ற இன்னும் பல இளைஞர்கள் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரைகள், புதுக்கவிதைகள் எனப் பல்துறைகளில் தடம் பதித்தனர்.

1960 களிலிருந்து மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாகத் தினசரிப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன.

வீரகேசரி, தோட்டவாரம், தோட்டமஞ்சரி, குறிஞ்சிக்குரல், குறிஞ்சிப்பரல்கள் எனப் பல்வேறு தலையங்களில் மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. தினகரன், தினபதி, சிந்தாமணி, தினக்குரல் என்பனவும் மலையக ஆக்க இலக்கியத்திற்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகை இதழும் தனது பங்களிப்பை வழங்கியது. மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் தீவிர ஆர்வம் கொண்ட இரா. சிவலிங்கம், திருச்செந்தூரன், பெரி. கந்தசாமி என்.எஸ்.எம். இராமமயர், தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடான், சு. முரளிதாரன், எம். வாமதேவன், மாத்தளை வடிவேலன், மு. நித்தியானந்தன், மொழிவரதன், மாத்தளை சோமு போன்ற இன்னும் பல இளைஞர்கள் மலையக இலக்கியத்திற்கு உரமும், உதவேகமும் ஊட்டினர்.

இந்த நிலை 1971, 1977, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் இடம்பெற்ற கிளர்ச்சிகள் இன வன்செயல்களால் மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியது. ஆயினும் 1980 களின் பின்னர் மலையக இலக்கிய உலகில் முக்கிய மாற்றங்கள் இடம்பெறத் தொடங்கின. உயர்கல்வி பெற்ற பெண்கள் பலரும், பல இலக்கிய மன்றங்களை அமைத்து மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கின்றனர். மாத்தளை இலக்கிய வட்டம், ஹட்டன் இலக்கிய வட்டம் எனப் பல்வேறு பிரதேச இலக்கிய வட்டங்களையும் மலையகத்தில் அமைத்து மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பல அரிய தொண்டுகள் புரிகின்றனர். கலை, இலக்கிய விழாக்கள், கருத்தரங்குகள், ஆய்வரங்குகள், நாடகப்பயிற்சிப் பட்டறைகள், சஞ்சிகை வெளியீடு எனப் பல இலக்கிய முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டு, இன்றைய இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மலையகத்தைக் கலையகமாக மாற்றி வருகின்றனர்.

இக்கட்டுரைக்கு ஆதாரமாக அமைந்தவை,

1. பேராசிரியர் க. அருணாசலம்
 2. அந்தனி ஜீவா
 3. கவிஞர் சு. முரளீதாரன்
- அவர்களின் ஆக்கங்கள்

* * *

மலையக இலக்கியச் செம்மல் தெளிவத்தை ஜோசப்

மலையக மக்களின் வாழ்வியலை இலக்கியமாக்கி ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் தலை நிமிர்ந்து நிற்பவர் தெளிவத்தை ஜோசப் படைப்பாளியும் விமர்சகருமான திரு.மு. நித்தியானந்தன் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “நாமிருக்கும் நாடே” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு வழங்கிய முன்னுரையில் “தாங்களே பாதையும் வெட்டிப் பயணமும் போக வேண்டிய மலையக இலக்கியச் சூழலைக் கவனத்தில் கொண்டால் தெளிவத்தை ஜோசப் ஒரு சாதனையாளர் என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவரது கூற்றுக்கு அமைவாகப் பாதை வெட்டி இலக்கியப் பயணம் போன மலையகப் படைப்பாளிகளுள் தெளிவத்தை ஜோசப் முதன்மையாளாக வெற்றிக் கம்பத்தைத் தொட்டு நிற்கின்றார். இவரது இலக்கியப்படைப்புக்கள் தனித்து “மலையக இலக்கியம்” என்ற பிரதேச எல்லையைத் தாண்டி ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வளமும் செழுமையும் சேர்க்கின்றன.

இக்காரணங்களால், இலக்கியஞானி எஸ். பொன்னுத்துரை, அவர்கள் “�ழத்து இலக்கியத்திற்கு மலையக எழுத்துக்கள் புது இரத்தம் பாச்சும் வல்லமை கொண்டவை” என எதிர்வு கூறுகின்றார். இதே போன்று “தெளிவத்தை ஜோசப் என்ற படைப்பாளி மலையத்திற்கு மட்டும் சொந்தமானவர் அல்ல. அவர் இலங்கை இலக்கியத்திற்குச் சொந்தமானவர். இவரது படைப்புக்கள் இலங்கை இலக்கியத்திற்குச் சொந்தமானவை. அவர் ஆட்ரோக்கியமான இலங்கை எழுத்தாளர். இலங்கையின் சிறந்த படைப்பாளிகளில் ஒருவர் எனச் செங்கையாழியான் குறிப்பிடுகின்றார். தெளிவத்தை ஜோசப் 16.02.1934 இல் பதுளை மாவட்டம் ஊவாகுட்டவளை தோட்டம் ஹாலிஸல-வில் சந்தனசாமிப்பிள்ளைக்கும் பரிபூரணம் என்பவர் கருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். ஆரும்பக்கல்வியினை ஊவாகட்டவளை தோட்டப் பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்த தமது தந்தையாரிடமும்,

பின்னர் தமிழ்நாடு கும்பகோணம் “Little Flower High School” லிலும், பின்னர் இலங்கை திரும்பி, பதுளை St. Bede's College ஸ் கற்று 1956 முதல் 1964 வரை தெளிவுத்தை தோட்டப்பாடசாலை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

இக்காலத்தில்தான் இவர் எழுத்துத்துறையில் பிரவேசம் ஏற்பட்டது. இவரது முதல் சிறுகதையான “வாழ்ப்பழத்தோல்” சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த “உமா” சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. இலங்கையில் வீரகேசரிப் பத்திரிகையின் “தோட்டாமங்குஶரி” பக்கத்திலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளிவரத்தொடங்கின. கொழும்பு கே.வி.எஸ். மோகனின் ‘கதம்பம்’ சஞ்சிகையிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. மலையகத்தில் வெளிவந்த ‘மலைமுரகு’ சஞ்சிகையிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளிவந்தபோது, 1963 ஆம் ஆண்டு மலைமுரக சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசினைப் பெற்றுக்கொண்டார். அத்துடன் அதே ஆண்டில் வீரகேசரி நடத்திய மலையகச்சிறுகதைப் போட்டியில் இவரது சிறந்த சிறுகதைகளில் ஒன்றான “பாட்டி சொன்னகதை” முதல் பரிசினைப் பெற்றது. இந்தச் சிறுதை பற்றி கலாநிதி துரை மனோகரன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “இலங்கைச்சிறுகதைத் துறையில் தமது கவடுகளை ஆழமாகப் பதித்தவர்களில் ஒருவராகத் தெளிவுத்தை விளங்குகின்றார். அவரது பல்வேறு சிறந்த சிறுகதைப் படைப்புக்களுள் ஒன்று “பாட்டி சொன்னகதை” இக்கதையில் ஒரு பாட்டியும் அவளது பேத்தியுமே முக்கிய கதாபாத்திரங்கள். பக்கத்துவீட்டுப் பரமசிவத்தின் பின்னள்களுக்குக் கதை சொல்லும் சாக்கில், தன் பேத்திக்குக் கதை சொல்கிறாள். தனது மகங்களுக்கு நேர்ந்தகதி, தன்னுடைய பேத்திக்கும் நிகழந்து விடக்கூடாது என்ற ஆதங்கமே பாட்டி கதை சொல்வதற்குக் காரணம். மகளை அறியாகமாக இழந்துவிட்டதான், பேத்தியையும் இழந்துவிடக்கூடாது என்ற அக்கறையும், அவசரமும் பாட்டிகதை, கூறிச் செல்கின்றது.

1965 இல் வீரகேசரி நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியிலும் ‘பழம் விழுந்தது’ என்ற இவரது சிறுகதை முதல் பரிசினைப் பெற்றுக்கொண்டதன் மூலம் நாடறிந்த ஒரு எழுத்தாளரானார். ‘பழம் விழுந்தது’ என்ற கதை பாட்டாளிவர்க்கத்தின் போராட்ட வாழ்க்கையில் ‘இல்லாமை’ என்னும் நிலைமை எப்படி உறவுகளை வஞ்சிக்கமுற்படுகின்றன என்பதனை, “இரண்டு நாளாவது கிழவியின் உயிரை நிறுத்திவைத்து” அவளது ஓய்வுதியப்பணத்தைப் பெற்றுவிட ஒடித்திரிந்த வீரன், கிழப்பழம் விழுந்துவிட செய்வது அறியாது நிற்கின்றான்” எனக்கதை முடிகின்றது.

1979 ல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்ற சிறுக்கைத் தொகுதியான “நாமிருக்கும்நாடே” என்ற நாவில் இடம்பெறும் சிறுக்கைத்தகள் வெறும் கற்பனைக்கதைகளாக அல்லாமல் மலையக மக்களின் வாழ்க்கைக்க கோர்வையாகக் காணப்படுகின்றது. இத்தொகுதியில் வரும் ‘தீட்டுரோட்டி’ மலையக சமூகத்தில் சாதிய அமைப்பின் கட்டுக்கோடுப் பெருமளவு சிதைந்து போனாலிலையிலும், சாதி உணர்வும், சாதித்தட்டும் இன்றும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. ‘மண்ணைத்தின்று’ என்னும் சிறுக்கை 1970 களில் ஏற்பட்ட பட்டினியுகத்தில், வருமானம் குறைந்த, நிலமற்ற பெரும்தோட்டத் தொழிலாளிகள் ‘சேமண்தண்டையும்’, பாதைஞரங்களில் வளர்ந்த புல்லுக்கீரையையும் உணவாக உட்கொண்டு பட்டினிச்சாலை எதிர்நோக்கினர் என்பதையும், நகரத்தை நோக்கி உணவுக்காக வந்த இளம் பெண்களை காழுகர்கள் காசுக்காக ஆசை காட்டியபோது “நாயே பசிதாங்காட்டி மண்ணைத் தின்னுட்டு செத்துப்போனாலும் போவேன்... இந்த நடத்தைக்கு வேறு ஆஸைப்பாரு” என்று கதை கூறிச் செல்கின்றது.

அடுத்துக் ‘குனல்’ என்ற கதை இஸ்டோரிலிருந்து இரவிரவாக தேயிலை மூட்டைகளை “இமேக்கர்”, அலுவலக ஊழியர்கள் கடத்தும் நிலையில், குடித்துப்பார்க்க எடுத்த நாலு அவுங்க பெனிங்தேயிலைக்காய் நாளெல்லாம் ‘இஸ்டோரில்’ நாயாய்ப் பாடுபடும் தொழிலாளியை வேலையைவிட்டு நிறுத்தி விடுகின்ற முரண்பாட்டு அவலத்தை ‘குனல்’ அநாயசமாகக் கித்தரிக்கின்றது. இக்கதைப்பற்றி விமர்சகர் மு. நித்தியானந்தன் குறிப்பிடும் இடத்தில் ‘சமுத்துச்சிறுக்கைத்தகளில் தரமான பத்துக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தால் “குனல்” அதில் நிச்சயம் ஒன்றாகி இருக்கும் என்கிறார்.

அடுத்து “மீன்கள்” என்ற சிறுக்கை ஒரு அற்புதசித்தரிப்பு. காலமெல்லாம் ‘லயம்’ என்ற ஒற்றையறைக்குள் ஆறேழு பிள்ளைகளுடன் குடியிருக்கும் தோட்டத் தொழிலாளிகளின் அவலத்தை சொல்கிறது. “இரவு பத்து மணிக்குமேல் வேலையில் இருந்து சற்று குடிபோதையில்வரும் குடும்பத்தலைவன் தன்மனைவி வழுமையாகப்படுத்திருக்குமிடத்தில் அவளையே எதிர்பார்த்துச் சென்று தனது உடலைச் சாய்க்கின்றான். ஆசையின் நிமிர்த்தம் அவளைத் துழாவிப் பார்க்குமிடத்து. அவள் எழுப்பும் குரலின் மூலம் அவள் தன்மனைவியல்ல அது மகள் என்பதனை அறிந்து, நடந்துவிட்ட சம்பவத்தையொட்டி எழுந்த பதற்றத்துடன் குற்ற உணர்வுடன் கொட்டும்பளியையும் பொருப்படுத்தாது அறையைவிட்டு

வெளியேறுகின்றான். இந்தநிலைக்கு முற்றுப்புள்ளிவைக்க பெரிய கங்காணிக்கு சாரயப்போத்திலை வாங்கிக் கொடுத்தாவது காலியாகும் இன்னுமொரு “காம்பிராவை” பெற்றுக்கொள்ளத் துடியாய் துடித்தவன் இறுதியில் அதுகூட நிறைவேறாது போனதைப் பார்த்து கரையில் பிடித்துப் போட்ட மீனாகத் துடிப்பதை கதை கூறிச் செல்கின்றது.

அடுத்தாக ‘நாமிருக்கும் நாடே...’ என்னும் சிறுகதை குருமான சுரண்டலுக்கும், அடக்குமுறைக்கும் ஆளாகி நிர்க்கதி அடையும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுள் ஒருவனான வீரமுத்து கிழவனின் ஆசை நிராசையாகிப் போனதை சித்திரிக்கும் கதையாக அமைகின்றது. தன் உழைப்பின் மூலம் சிறுகச்சிறுகச்சேர்த்த பணத்தில் இந்தியாவில் நிலம் வாங்கிய அவனால் அந்நிலத்தில் குடியேறி வாழமுடியாத ‘நாடற்றபிரசை’ ஆகின்ற அவலத்தைக் கூறுகின்றது. வந்தநாட்டிலும் வாழ முடியாமலும், சொந்த நாட்டிற்குச் செல்ல முடியாது தவிக்கும் தொழிலாளர் துண்பங்களைக் கூறுகின்றது.

1960 க்கு முன்னர் ஈழத்தின் அரசு பதவிகளில் பெருமளவு யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். இது அவர்கள் பெற்ற கல்வியும், ஆங்கிலமொழி அறிவும் காரணமாக அமைந்தன. மலையகப் பிரதேசங்களிலும் ஆசிரியர்களாக, அரசாங்க உத்தியோகத்தற்களாக, பெரும்தோட்டங்களில் அலுவலக உத்தியோகத்தற்களாக, வர்த்தகர்களாகப் பணிபரிந்தனர். இத்தகையோரில், பெரும்பான்மையன் யாழ்ப்பாணத்தவர்களால் மலையகப்பாட்டாளி மக்களுக்குச் செய்யப்பட்ட பாரபட்சங்கள் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சிறுகதைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டன. இத்தகைய கதைக்கு உதாரணமாக ‘நாமிருக்கும்நாடே....’ சிறுகதைத் தொகுதியில் “சோதனை”, “பாவசங்கர்த்தனம்” அமைகின்றன. இதனால் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சில இலக்கியக்காரர்களின் வெறுப்புக்கும் ஆளானார்.

“மலையக மண்ணோடுதான் இரண்டறக் கலந்துநிலையில் தெளிவத்தை ஜோசப் தனது கதைகளைச் சிருஷ்டத்துள்ளார். ஆயினும் ஏனோ தெரியவில்லை தொழிலாளர்களுடைய உடலுழைப்பினையும், போராட்ட உணர்வுகளையும் மனம் கொள்ளத் தவறிவிட்டார். தொழிலாளர் வர்க்க சிந்தனை என்பது இவரது

கதைகளில் இல்லாதது என்போன்ற விமர்சகர்களுக்கு சற்று மனைக்குறைதான்” என்றும் ‘யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி தெளிவத்தைக்கு வில்லான்’ என்றும், தெளிவத்தை ஜோசப்பின் ஒட்டுமொத்தமான எல்லாக் கதைகளிலும் பாலியல் வெகுநாக்காக வந்துள்ளது. படித்துக்கொண்டு போகும்போது எனக்குக் கூட ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது உண்மை தான் எனப் பேராசிரியர் கைலாசபதி கூறி இருப்பது ஒருவகை காழ்ப்புணர்வே ஆகும். முற்போக்கு இலக்கிய அணியில் இல்லாதவர்கள் எவரும் இலக்கியவாதிகள் இல்லை. இத்தகையோர் படைப்புக்கள் இலக்கியங்கள் அல்ல என்ற எண்ணப்போக்கே இத்தகைய விமர்சனங்களாகும்.

தெளிவத்தை ஜோசப் அரசியல் சக்தியில் நுழைந்து விடமாலும், இலக்கிய அணிகளிலும் சேராமலும், தனித்துவம் பேணி மலையக இலக்கியத்திற்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்து வாழ்பவர். இதனால் முற்போக்கு இலக்கியகாரர் சிலரின் காழ்ப்புணர்வுக் கருத்துக்களுக்கு ஆளானவர். “முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது எப்போதும் இடதுசாரி இலக்கியமாக அமைந்ததும் இல்லை, அமையவவேண்டியதுமில்லை. நாறிப்போன பழமைகளினின்று சமுதாயத்தை விடுவிக்கும் நோக்குடனும் அந்த்சாரந்த விழுமியங்களுடனும் அமையும் படைப்புக்கள் முற்போக்கு இலக்கியமே என முற்போக்கு அணியினைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதேபோன்றதொரு கருத்தினையே விமர்சகர் மு. நித்தியானந்தனும் முன்வைக்கின்றார். “மனித உறவுகளும் விழுமியங்களும் மதிப்பிழந்து சமூக இழை அறுந்துபோன அதேவேளையில் பாட்டாளிவர்க்க உணர்வு பூரணமாகக் கருக்கட்டாதநிலையில் தோட்டத்தொழிலாளி இந்தச் சுரண்டல் அமைப்பிற்கு எதிராகத் தனியாகவே நின்று போராடுகின்றான். தனது நடவடிக்கைகளும், தனது தலைவிதியும் தானும் என்ற நிலையில் அவன் இந்த அமைப்போடு நடத்தும் போராட்டம் கடுமையானது. தொழிலாளிகள் வர்க்க உணர்வுபெறும் ஒரு கட்டத்தின் முன்னிபந்தனையாக “தன்னந் தனியனாகும்” படிமுறை (Individualisation) அமைகிறது. இத்தன்னந்தனியனாகும் படிமுறையின் விளிம்பில் ஜோசப்பின் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் உலவுவதை நாம் காணலாம்.

மற்றுமோர் விமர்சகரான கே.எஸ். சிவக்குமாரன், “எல்லாவற்றிலும் அரசியல் கலந்திருப்பது உண்மையே, ஆயினும்வெறும் அரசியல் அடிப்படையில் கலை இலக்கியங்களைப்

படித்துச் சுவைப்பத்தில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. நான் இலக்கியத்தின் சமூகப் பின்னணியில் அதன் உறுதிப்பொருளின் அடிப்படையில் நூகரவிரும்புகின்றேன்” என இலக்கிய படைப்புக்கள் பற்றிய தமது கருத்தினைத் தெரிவிப்பதுடன், “தமிழ் இலக்கியச் செய்திகள் தொடர்பான அறிவுக்களான்சியமாக தெளிவத்தை ஜோசப் விளங்கிவருகின்றார் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஜோசப்பின் சிறுக்கைகள் ஒவ்வொன்றும் மலையக மக்களின் வாழ்வியல் யதார்த்தங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதை பொறுக்கமுடியாத தோட்டநிர்வாகிகள், மலையகபாட்டாளி வர்க்கத்திற்குப் பாதகம்செய்த யாற்பொணத்தார், முதலாளிகள் போன்றோர் இவரை நேரிலும், மறைமுகமாகவும் அச்சுறுத்தினர். “சோத்தாங்கை இருந்தால்தானே நீ எழுதுவாய்... வெட்டித் தொங்கவிடுவோம் என மொட்டைக் கடிதங்கள் எழுதினிர். கல் லெறிந்து அவர் வசித் த வீட்டின் கண்ணாடகளை உடைத்தனர். உயிர் அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டது. இத்தகைய சம்பவங்களால் ஜோசப்பின் அண்ணன், குடும்பத்தவர்களின் ஆலோசனையை ஏற்று 1964 ல் கொழும்புசென்று “ஸ்டார்டோபி” நிறுவனத்தில் கணக்காளராய்ப்பணி புரிந்தார்.

கொழும்புவாழ்க்கை இவரது இலக்கியப் பயணத்திற்கு பரந்த களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. சிறுக்கைகள், நாவல்கள், குறுநாவல்கள், ஆய்வுகள், வாணைவி, தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் திரைக்கதை உரையாடல் என பலதுறைகளில் தமது பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளார்.

இவரது சிறுக்கைகள், அடங்கிய தொகுதி “நாமிருக்கும் நாடே...” 1979 ல் வெளிவந்தது. அவ்வாண்டிற்குரிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்று முதல் மலையத்தமிழ் எழுத்தாளர் என்ற பெருமையினை பெற்றார்.

காலங்கள் சாவதில்லை என்ற இவரது நாவல் 1974 ல் வீரகேசரிப் பிரசரமாக வெளிவந்தது. அக்காலத்தில் “கலைச்செல்லிப்” பத்திரிகை ஆசிரியரான சிவசரவணபவன் (சிற்பி) அவர்களால் இந்நாவல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசுக்குப் பரிந்துரை செய்யப்பட்ட போதும், அப்போதைய இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய அணியினரின் கருத்துமுரண்பாடுகள் காரணமாகப் பரிசு பெறும் வாய்ப்பினை இழந்தது. இதனைவிட “காதலினால் அல்ல” 1967 லும், “நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கின்றோம்”. 1996 லும் வெளிவந்த இவரது நாவல்களாகும்.

1966 ஆம் ஆண் டு கலைக்கானில் வெளிவந்த “ஞாயிறுவந்தது”, 1967 ஆம் ஆண்டுக்கதம்பம்” தீபாவளி மலரில் வெளிவந்த “பாலாயி”, தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்த “மனம் வெளுக்க” என்னும் குறுநவால்கள் மூன்றையும் தொகுத்து 1997 ல் துரைவிபதிப்பக வெளியீடாக “பாலாயி” என்ற குறுநவால்கள் அடங்கிய தொகுதியினை வெளியிட்டார். 1995 ஆம் ஆண்டில் ‘சுபமங்களா’ சகுஞ்சிகை நடத்தியகுறுநாவல் போட்டியில் இவரது ‘குடைநிழல்’ இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்றது.

“இம் மூன்று குறுநாவல் களிலும் சிறந்ததாகவும் நெஞ்சயைள்ளும் படைப்பாகவும் ‘பாலாயி’ அமைந்துள்ளது. இக்குறுநாவல் - குறாவ் வடிவம் தாங்கி விஸ்வரூபமெடுத்து வாசிப்போரது நெஞ்சத்தை அள்ளுகின்றது. ஆகர்சிக்கின்றது. தெளிவத்தை ஜோசப் என்னும் அற்புத கலைஞரின் எழுத்தாற்றலையும், அவரது மாணி நீயத்தையும் பரந்துபட்ட சமூக நோக்கையும், வரலாற்றுப்பார்வையும், ‘அல்லந்தப்டு ஆற்றாது அழுது கண்ணீர் வடிக்கும்’ அப்பாவிச்சீவன்கள் மீது கொண்டிருக்கும் பரிவினையும், பாசத்தினையும்; தொழிலாளர்களை அத்தகைய நிலையக்காளாக்கிய குருசாக்திகளின் மீது கொண்டிருக்கும் வெஞ்சினத்தையும், நேரடியாகத் தாக்க முடியாதவிடத்து, அவற்றை எழுத்து என்னும் ‘சொல் ஈட்டியால்’ ‘குத்திக்கிளாறி, தயவுதாட்சணியமின்றிக் கண்டித்தும், நையாண்டிசெய்தும், போலிகளைச் சுட்டெரித்து அகரதுணிச்சலுடனும், அசாத்திய திறமையுடனும், உண்மைகளைப் புலப்படுத்தும் பாங்கினையும் இக்குறுநவாலில் ஒருங்கே நாம் தரிசிக்க முடிகின்றது” என பேராசிரியர் க. அருணாசலம் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

மலையக இலக்கியத்தில் தெளிவத்தை ஜோசப்பிற்கு கிருந்த பற்றுதல் காரணமாக தனித்து படைப்பாளராக மட்டுமன்றி துரைவி பதிப்பகத்தின் வெளியீடுகளுக்கு தொகுப்பாசிரியராகப் பணியாற்றி 33 கதைகளின் தொகுப்பாக மலையச்சிறுகதைகள் 1997 இல் வெளிவந்தது, மேலும் 55 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து “உழைக்கப்பிற்ந்தவர்கள்” என்னும் நாலை வெளியிட்டார். பரிசுபெற்ற 15 சிறுகதைகள் தொகுத்து “பரிசுபெற்ற சிறுகதைகள்” என்று தொகுதியை 1998 ல் வெளியிட்டார். இவற்றைவிட ஆய்வுநூல்களாக “இருபதாம் நூற்றாண்டு” சமூத்து ஜிதழியலும் இலக்கியமும்”, மலையகநாவல் வரலாறும் வளர்ச்சியும் “மலையகச்சிறுகதை வரலாறு” என்னும் நால்களை வெளியிட்டார். 2000-ஆம் ஆண்டில் “மலையகச்சிறுகதை வரலாற்று” நாலுக்காக

சாகித்திய மண்லப் பரிசினையும், அவ்வாண்டிற்கான சம்பந்தன் விருதையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

மலையக இலக்கியப் படைப்பாளர்களில் தம்மை மட்டுமே முன்னிலைப் படுத்தாது ஏனைய இலக்கியப்படைப்பாளிகளையும் அரவணைத்தும் அறிமுகப்படுத்தியும் வந்தார்.

வி.பி. கணேசனின் தயாரிப்பில் வெளிவந்த இலங்கைத் திரைப்படமான ‘புதியகாற்று’ என்னும் படத்திற்கு 1974 ல் திரைக்கதை உரையாடலை எழுதி இருந்தார். இத்திரைப்படம் எம்.ஜி.ஆரின் திரைப்படபாணியில் அமைந்திருந்தபோதிலும் இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்ட தமிழ்ப்படங்களில் சிறந்தபடங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது.

“சிறந்தபேச் சாளராக, விமர்சகராகவும் திகழும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் வாழ்வே ஒரு இலக்கிய வரலாறுதான். இலங்கையில் மலையக இலக்கியம் குறித்து ஒரு வெளிநாட்டவரோ அல்லது பல்கலைக்கழக மாணவனோ ஆராய்ப்புறப்படும் பொழுது அவர் களுக்கு உசாத் துணை ஆவணங்களாக இருப்பவை இவரது ஆய்வுகள்தான். அவர் இலங்கை இலக்கிய இதழ்கள் குறித்தும், சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பாகவும் விரிவாக எழுதிஇருப்பவர் தெளிவத்தை ஜோசப் என எழுத்தாளர் “முருக்பூதி” கூறுகின்றார்.

அண்மையில் தமது பவளவிழாவினை கொண்டாடிய தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் மென்மேலும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கவேண்டுமென எமது நல்லாசிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

* * *

பகுத்தறிவர் கலவன் செல்வா இலங்கையன்

2009 பங்குனித் திங்கள் 20 ஆம் நாள் எம் மத்தியில் பகுத்தறிவுச் சுடராம்சு சுற்றி வந்த செல்வா இலங்கையன் இயற்கை எய்தினார்.

கல்விப்பணி, சமூகப்பணி, தமிழ்மொழியில் பற்றுறுதி, ஆங்கில மொழிப்புல்லமை, நீதி, நியாயம், அடக்கம் ஆகியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு, போலித்தனமற்ற மானுடனேய வாழ்வு வாழ்ந்தவர் ஆசிரியர் செல்வா இலங்கையன்.

1930 ஆம் ஆண்டு மாசி மாதம் 28 ஆம் நாள் உடுப்பிட்டி நாவலடிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேலவன் தம்பதிகளின் மகனாகப் பிறந்தார். கல்வியில் E.V. செல்விரட்டினம் என அழைக்கப்பட்டவர்.

வறுமை, வசதிகள் அற்ற குடும்பநிலை, யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் சாபக்கேடான சாதி அடக்கமுறை, இவற்றின் மத்தியிலும் இவரது தந்தை உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன மிசன் கல்லூரியில் ஆரம்பக்கல்வி கற்க மகனைச் சேர்ப்பித்தார். கல்விமேல் கொண்ட ஆவர்த்தனாலும், விடாழுமயற்சியினாலும், அப்பாடசாலை அதிபரின் ஊக்கத்தாலும் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் தனது மேற்படிப்பினைத் தொடர்ந்து 1953 இல் விஞ்ஞானப்பட்டதாரியானார்.

பட்டதாரியான செல்வா முதன் முதலில் யாழ் “சென்பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இணைந்து தமது கல்விப் பணியினை ஆரம்பித்தார். செய்தொழில் நேர்த்தி, நெறிமுறை மாறுத தன்மை, திண்ணிய நெஞ்சம், தெளிவத்த நல்லறிவு கொண்ட இவர் கல்விப்பணி ஆனது கல்லூரி மாணவர்களினதும், நிர்வாகத்தினதும் ஏகோபித்த பாராட்டுதலைப் பெற்றது.

இக்கால கட்டத்தில் கல்விகற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாட்டுடன் சமூகசேவைகளிலும் ஈடுபட்டார். தீண்டாமை

ழிப்பு, சமூக சமத்துவம், சமூக மேம்பாடு, அடிநிலை மக்களின் கல்வி விருத்தி, புதிய தொழில் வாய்ப்பு, குடியிருப்புக்கான நிலங்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தல் போன்ற செயற்கரிய செயல்களைத் தான்சார்ந்த சமூகத்தாபனம் மூலமும், இலங்கை அரசின் அனுசரணையுடனும் பெற்றுக் கொடுக்க உழைத்த போதிலும், இலங்கை அரசின் பேரினவாத சிந்தனைகளுக்குத் துணைபோனவர் அல்ல. தமிழ் மக்களில் ஒரு சாராரை, தமிழ்மக்களே அடக்கி ஒடுக்கி உரிமைகளை மறுத்தபோது அவர் சார்ந்திருந்த சமூகத்தாபனத்தைச் சேர்ந்த சிலர் தமிழைத் தமிழர்களுக்குள்ளேயே தனி இனமாகப் பிரகடனப்படுத்த வேண்டும் என முன் மொழிந்தபோது அதனை வன்மையாக எதிர்த்து அம்முன்மொழிவை மீண்பெறச் செய்தார்.

செல்வா இலங்கையன் பொதுவுடமைக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தபோதிலும் கால மாற்றத்திற்கேற்ப அக்கொள்கைகளும் மறுபரிசீலனைகளுக்கு உட்பட வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயம் உடையவராகவும் இருந்தார். அத்துடன் தான் சார்ந்த சமூகத்தாபனம் சகல அரசியற்கட்சிகளின் நல்லாதரவைப் பெறவேண்டும். ஆனால் எந்த அரசியல் கட்சியின் ஆதிக்கத்திற்கும் உட்படக்கூடாது. சுதந்திரமான சமூகத்தாபனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்.

1960 ல் தனியார் பாடசாலைகள் அரசு பொறுப்பேற்றுதனால், 1961 இல் யாழ். வன்னை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் தமது கல்விப் பணியைத் தொடர்ந்தார். அவர் அங்கு ஆற்றிய சேவையைப் பழைய மாணவர் சங்கமும் பாராட்டி நினைவு கூருகின்றனர்.

1965 இல் இருந்து 1981 இல் அரசுமொழிக்கொள்கை அடிப்படையில் ஓய்வுபெற்ற வரை கல்வி அதிகாரியாக, பாட அபிவிருத்திக்குழு ஆலோசகராக, கல்வி அமைச்சின் பாடநூல் வெளியீட்டுச்சபையில் அங்கத்தவராக, இலங்கையில் பல தளங்களில் கல்விப் பணியாற்றினார்.

1981 இல் ஓய்வுபெற்ற பின் நெஜீரியா சென்று அங்கும் கல்விப்பணி ஆற்றினார். 1987 இல் கண்டாவுக்குப்புலம் பெயர்ந்தார். 2000 ஆண்டுவரை கல்விப்பணி செய்தார். ச.வே.ரா. பெரியார், ஆயிரகாம் கோவூர் ஆகியோரின் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளால்

கவரப்பட்ட இவர், பகுத்தறிவுக் கொவ்வாத மூடப் பழக்க மழுக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள் போன்றவற்றைக் கண்டித்து, அறிவியல் சார்ந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியில் எார். உயிரின் தோற்றம், கடவுட் கொள்ளள பற்றியெல்லாம் சமய நம்பிக்கைகள் கூறும் கருத்துக்களை மறுதலித்து விஞ்ஞானித்தியில் விளக்கங்கள் தந்துள்ளார். தமது நன்பர்களிடமும், பகுத்தறிவுக் கொள்கைக் கருத்துக்கள் பற்றிச் சர்ச்சைகள் எழும்போது அவற்றைத் தார்மீகக் கோபம் கொண்டு சாடுவார். அவர் கோபம் நிரந்தரமானதல்ல. குழந்தை உள்ளம் மேலிட வாய்விட்டுச் சிரிப்பார். மாற்றுக்கருத்தாளர்களையும் மதிக்கும் பண்பாளர். அன்றாடம் நடைபெறும் எமது தாயக நிகழ்வுகளினால் கழிவிருக்கம் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். தன்னுடைய சுயசரிதையாகவும், தான் வாழ்ந்த கால சமூகவரலாறாகவும் அவரால் எழுதப்பட்ட “வாழ்வும் வடுவும்” என்ற நூல் அவர் ஒரு கல்வியாளாக வளர்ந்து வந்த வரலாற்றில் பட்ட இடர்களைப் பறை சாற்றி நிற்கின்றன.

“உள்ளென்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசவார் உறவு கலவாமை வேண்டும்” என்ற கொள்கைப் பிடிப்பாளன், பகுத்தறிவுப்பகலவனை நாம் இன்று இழந்த நிற்கின்றோம். அவரது அறிவியற் கருத்துக்களையும் பகுத்தறிவச் சிந்தனைகளையும் கைக்கொள்வதே நாம் அவருக்குச் செய்யும் அஞ்சலியாகும்.

* * *

நெஞ்சத்தை தொட்டதும் கூட்டதும்

நான் ஆசிரியராக யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது என் நெஞ்சத்தைச் கூட்டதனை முதலிலும் தொட்டதனைப் பின்னுமாக இங்கு உங்களுக்குத் தருகின்றேன்.

கூட்டது :

1986 ம் ஆண்டு யூன் மாதம் யாழ்ப்பாணம் வண்ணெண் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலம் அது.

தமிழ்மீது தேசிய விடுதலைப் போரில் பல்வேறு பெயர்களில் பல இயக்கங்க் களம் இறங்கிய காலம்.

எங்கே? எப்போ? யார் தாக்குதல் நடத்தி விட்டு மனைகின்றார்கள் என்பதை ஊகிக்க முடியாத “கெரில்லாப் போர் மலிந்த காலம், திடீர் திடீர் என நகரத்தில் குண்டுகள் வெடிக்கும். துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் சரமாரியாகக் கேட்கும். ஷெல் வீச்சுக்கள் பலாவி, கோட்டை, நாவற்குழி இராணுவ முகாம்களிலிருந்து நகரத்தை நோக்கி வீசப்படும். திடீரென வானில் தோன்றும் விமானங்கள் தாழப்பற்றந்து ஒரு சில குண்டு வீச்சினை நடத்திவிட்டு மறையும். உலங்கு வானுர்தி வட்டமிட்டுத் துப்பாக்கிச் சூட்டினை நடத்தும். இவற்றிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்க மக்கள் படும்பாடு சொல்லில் அடங்காது.

இதனால் எந்தநேரம் என்ன நடக்குமோ? என மக்கள் அச்சத்துடன் நடமாட வேண்டிய நிலை. இயல்பு வாழ்க்கை பதிப்படைந்த பரித்திப்படி. பாடசாலைகளில் அடிக்கடி மாணவர் வரவு பாதிக்கப்பட்டது.

ஓண்பதாம், பத்தாம், பதினோராம் வகுப்பு மாணவர்கள் சிலர் திடீரெனக் காணாமல் போதல் போன்ற நிகழ்வுகள் மலிந்திருந்தன. பாடசாலையில் கல்விச் செயற்பாடுகள் திட்டமிட்டபடி நடத்த முடியாத குழப்பநிலை.

க.பொ.த. சாதாரணம் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் அவ்வாண்டில் நிகழவிருக்கும் பொதுப்பிர்டைசமில் தோற்ற இருந்தனர். அதனால் அவ்வகுப்பு மாணவர்களுள் பெரும்பாலானோர் பாடசாலைக்கு சமூகமளித்தனர்.

ஆசிரியர்களும் அவர்களுக்கு ஒழுங்காகப் பாடம் நடத்த முயன்றனர். ஆனாலும் பாடசாலை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது ஆங்காங்கே கேட்கும் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள் ஷெல் வீச்சுக்கள் உலங்கு வானுர் தி வட்டமிட்டு நடத்தும் துப்பாக்கிச் சூடு போன்றவற்றில் இருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் பாதுகாப்பிடங்களை நாடி ஓடி ஒழிவர்.

மீண்டும் சத்தங்கள் ஓய்ந்த பின்னர் பாடசாலைச் செயற்பாடுகளை மீண்டும் இயங்க வைக்க முயன்றாலும் ஏதுவுமே நிச்சயமற்ற சூனிய அமைதியில் கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் பூரணத்துவம் அடைய முடியாத நிலைகளே தொடர்ந்தது. இவ்விதமான சம்பவங்கள் நடைபெற்றும் போது பல மாணவர்களின் பெற்றோர் பாடசாலைக்கு வந்து தம் பின்னைகள் வீடுகளுக்கு அழைத்துச் செல்வதும் உண்டு.

இதை தவிர பணிப் புறக்கணிப்பு, ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள், கடையடைப்பு, ஹர்த்தால் போன்றவற்றாலும் பாடசாலைகளின் கல்விச் செயற்பாடுகளுக்கு இடையூறுகள் ஏற்பட்டன. அமைதியாக இருக்கும் சில நாட்களில் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் பாடங்களை நடத்திக் கொண்டிருந்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதை வீட்டிலே இயக்கப் போராளிக்குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் வந்து மாணவர்களிடம் பேச வேண்டும் என்று கேட்பார்கள்.

ஆசிரியர்களான நாங்கள் அனுமதி கொடுக்கவோ, மறுக்கவே முடியாது. தின்டாடுவோம். அவர்கள் எந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதையும் நாமறியோம்.

சிலவேளைகளில் ஸ்ரீலங்கா காவல் துறையினர், இராணுவத் தினர் பாடசாலைக்கு வருவார்கள். அதிபர் ஆசிரியர்களுக்கு சில அறிவுறுத்தல்களை வழங்குவார்கள். சந்தேகத்திற்குரிய யாராவது பாடசாலைக்கு வந்தால் தமக்கு உடனடியாகத் தகவல் தெரிவிக்கும்படி எச்சரிக்கும் தோரணையில் கூறிச் செல்வர்.

இவ்வாறான குழ்நிலையில் ஒருநாள் பாடசாலை இயங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது திடீரெனச் சில இளைஞர்கள் ஆயுதங்கள் சகிதம் பாடசாலை வளவுக்குள் மறைவிடங்களைத் தேடி நிலை கொண்டனர். அப்பொழுது நான் க.பொ.த. உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

பாடசாலையின் பிரதான வாயில் வழியாக நான்கு இளைஞர்கள் பாடசாலை மாணவர்கள் போல் சீருடையில் வந்தனர்.

எமது பாடசாலையின் பிரதான மண்டபம், பிரதான வாசலை அண்மித்தே அமைந்திருந்தது. அம்மண்டபத்தில் தான் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புகள் நடைபெறும். ஆண்களும் பெண்களுமாக முப்பது மாணவர்கள் வரை அவ்வகுப்பில் இருந்தனர். வந்த இளைஞர்களில் ஒருவன் எனது வகுப்பறைக்கு நேராக வந்தான். எங்கேயோ முன்பு பார்த்த முகம் போல இருந்தது. ஆனால் சரியாக இனம் காணமுடியவில்லை. வந்த இளைஞன் எனருகில் வந்து “நான் மாணவர்களுடன் சிறிது நேரம் பேச வேண்டும். நீங்கள் ஆசிரியர்கள் தங்கும் அறைக்குச் செல்லுங்கள்” என்றான்.

ஏதோ ஒரு இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞன் இவன் என்று அனுமானித்துக் கொண்டு “தமிழ் இன்னமும் சிறிது நேரத்தில் எனது வகுப்பு முடிந்துவிடும் அதன்பின்னர் இடைவேளை அந்த நேரத்தில் நீர் மாணவர்களிடம் பேசலாம்” என்றேன்.

அந்த இளைஞனுக்கு வந்ததே கோபம், “ஏய் வாத்தி! நீ படிப்பிச்சுக் கிழிச்சது போதும் நான் சொல்லிற்றை நீ செய். இல்லையென்றால் உன் மண்டையில் போட வேண்டுவரும்” என்று அடிக்காத குறையாகக் கூறினான்.

நான் அஞ்சம் கெட்டு அறிவும் கெட்டு மாணவர்கள் முன்கூடிக்குறுகி வகுப்பறையைவிட்டு வெளியேறி ஆசிரியர் அறையினை அடைந்து ஒரு நாற்காலியில் தொப்பென வீழ்ந்தேன்.

அந்திகழ்வு என் நெஞ்சத்தைச் சுட்டது. அதனை விடக் கொடுமை என்னவெனில் அந்த இளைஞனும் என்னிடம் முன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இதே பாடசாலையில் படித்தவன் என்பதை மாணவர்கள் மூலம் பின்னர் அறிந்தபோது நெஞ்சம் நெருப்பாய் ஏரிந்தது. இன்றும் ஏரிந்து என்னைச் சுட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

தொட்டதும் :

1990 ம் ஆண்டு இந்திய இராணுவம் தமிழ்முத்திலிருந்து வெளியேறிய பின்னர் எதுவித தீர்வுமற்ற ஓர் அமைதிநிலை. ஒரிரு மாதங்கள் ஓடிமறைய மீண்டும் இலங்கை இராணுவத்திற்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் மோதல் வெடித்தது.

விடுதலைப்புவிகள் கோட்டையை முந்றுகையிட்டு இருந்தனர். பலாலி, நாவற் குழி, மண்டைதீவு இராணுவ மூகம் களிலிருந்து அரசுபடைகளின் தரைவழி நகர் வு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

இதனால் கோட்டைக்குள் முடக்கப்பட்ட படையினரும் ஏனைய முகாம்களிலிருந்த அரசு படையினரும் யாழ்ப்பாணக் குடியிருப்புக்கள் மீது எறிக்கணைகளை வீசினர். இடையிடையே அதிகாலை வேளையில் வவுனியா விமானப் படைத்தளத்திலிருந்து பறந்து வரும் குண்டுவீசுக் விமானங்கள் தாழப்பறந்து புலிகளின் முகாம்களைத் தகர்ப்பதாகத் தம்பட்டமடித்து குடியிருப்புக்கள், வணக்கத்தலங்கள் மீது குண்டு வீசி மீஞும்.

நான் குடியிருந்த வீடு யாழ் நகரில் ஸ்ரான்லி வீதி தொடர்ச்சு கடவைக்கும் நாவலர் வீதி தொடர்ந்துக் கடவைக்கும் இடையில் தொடர்ச்சு பாதை அருகில் அமைந்திருந்தது.

விமானக்குண்டு வீசால் எமது அயலில் இருந்த பெருமாள் கோவில், வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோவில், பலாலி வீதியில் இருந்த குடிமணைகள் சில பாதிப்படைந்தன. இது மட்டுமன்றி உலங்கு வானுரத்திகள் இலக்கு இன்றி இயந்திரத்துப்பாக்கிகளை வானிலிருந்து இயக்கி வகை தொகையின்றிக் குண்டுமாரி பொழியும். இவ்வேளையில் மக்கள் சிதறுண்டு ஒடுவதும் பதங்கு குழிகளையும் பாதுகாப்பரண்களையும் நாடி ஒடுவதும் நாளாந்த வாழ்க்கையாகி விட்டது. அச்சம்பவங்களில் சிலர் குண்டிப்பட்டு காயப்பட்டனர். இறந்தனர்.

பல சமயங்களில் நானும் எனது குடும்பத்தினரும் நகரை விட்டு நல்லூர், கொக்குவில், ஆனைக் கோட்டை எனப்பாதுகாப்புக் கருதி இடம் பெயர் வேண்டியும் இருந்தது. இந்த வேளையில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பலர் அகதிகளாக கொழும்புத்துறை, பாசையூர், குருநகர், மண்கும்பாள் ஆகிய இடங்களிலிருந்து மீண்பிடி வள்ளங்கள் மூலம் தமிழ்நாட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

இச்குழந்தையில் எனது இளைய சகோதரி குடும்பம் அதிகத்தினாக இந்தியா சென்றுவிட முடிவு செய்து எங்களையும் அழைத்தனர். எனது இரு மகன்மாரும், எனது மாமனாருடன் மதுரையில் தங்கிப்படித்துக் கொண்டிருந்தமையால் என் மனைவியும் மகன்மாரைப் பார்க்க விரும்பினார்.

கடல்வழிப் பயணம் ஆபத்தானது என அறிந்த போதிலும் கூட அக்கரை சென்று உயிர் தப்புவோம் என்ற என்னம் மேல் எழுந்தது. பயண ஒழுங்குகளை செய்யப் பூர்ப்பட்டபோது கொழும்புத்துறை, பாசையூர், குருநகர் வழிகள் எல்லாம் தடைப்பட்டிருந்தன. மண்கும்பான் வந்தால் அழைத்துச் செல்வதாக ஒரு வள்ளக்காரர் கூறினார்.

யாழ்நகரிலிருந்து மண்கும்பான் செல்வதற்குப் பண்ணைப் பாலத்தை கடந்து போக முடியாதநிலை நாவாந்துறை வழியாகவும் வள்ளத்தில் போகமுடியாது. அராலித்துறை மட்டுமே ஒரேயொரு வழியாகக் காணப்பட்டது.

ஆகவே ஒருநாள் பிற்பகல் யாழ்நகரிலிருந்து காஸ்நடையாக ஆனைக்கோட்டை பூற்பட்டோம். எனது தங்கைக்கு இரண்டு குழந்தைகள். முத்தவன் நான்கு வயது. இளைய பெண் குழந்தை - எட்டு மாதம். ஒருவாறு ஆனைக்கோட்டையில் நண்பர் ஒருவர் வீட்டை இரவு சென்றடைந்தோம்.

மறுநாள் நண்பரிடம் எமது பயண விபரத்தைச் சொன்னேன். ஆனைக்கோட்டையிலிருந்து அராலித்துறைக்கு பகலில் போக முடியாது. இரவில் தான் போக வேண்டும். அதுவும் வீதி வழியாகச் செல்வது ஆபத்து. ஒழுங்கைகள் வயல்கரைகள் வழியாகத்தான் செல்ல வேண்டும். அன்றிரவு முன்னிருட்டு, இரவு உணவை நண்பர் வீட்டில் முடித்துக் கொண்டு அராலித்துறை நோக்கி ஒரு பெட்டி பூட்டிய இரண்டு சில்லு உழவு இந்திரத்தில் அராலித்துறை நோக்கி பயணப்பட்டோம்.

பல மணி பயணத்தின் பின்னர் அராலித்துறையை அடைந்தோம். அரைச் சந்திரன் ஓளி மங்கலாக உதயமாயிற்று. அந்த நடுநிசியிலும் அராலித்துறை திருவிழாக்கூட்டம் போல் சனக் கூட்டத்தினால் அமளிதுமளிப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அக்கரை செல்ல மக்கள் நீண்ட வரிசையில் காத்துக் கிடந்தனர். அராலித்துறை விடுதலைப்புவிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது.

போராளிகளே ஒரு சில மீண்டும் வள்ளங்கள் மூலம் மக்களை அக்கரைக்கு கொண்டு செல்லும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

ஓரிரு குடிசைகள் சிறுசிறு வெளிச்சத்துடன் காணப்பட்டது. போராளிகள் ஆயுதங்களுடன் ரோச்சலைட்டுடனும் காணப்பட்டனர். விடுவதற்குள் அக்கரை சென்றுவிட வேண்டும். இல்லையேல் மறுநாள் இரவுரை காத்திருக்க வேண்டும் என வரிசையில் நின்றோர் பேசிக்கொண்டனர்.

எங்களுக்கோ பிரயாணக் களைப்பு, தூக்கக் கலக்கம் குளிர் அத்துடன் தங்கையின் குழந்தைகள் அணைத்துக் கொண்டு சிறு பொதிகளைச் சுமந்து கொண்டு வரிசையில் கடைசியில் நின்று கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது ஒரு போராளி “தயவு செய்து சத்தம் போடாதீர்கள். அமைதியாக நில்லுங்கள் முடிந்தவரை விடுவதற்குள் எல்லோரையும் அக்கரைக்குக் கொண்டு செல்வோம்” என்று சுறுக்கொண்டு கையில் இருந்த ரோச் ஸைற் ஓளியை ஒவ்வொருவரின் மேல் பாய்ச்சி வண்ணம் வரிசையினை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு வந்தவன் என் அருகில் வந்ததும்.

“நீங்களா சேர்? என்றான்.

எனக்கு அவன் யாரென்றே இருளில் தெரியவில்லை.

“நான் உங்களிடம் படிச்சனான் சேர். நீங்கள் எங்கே தீவிப்பகுதிக்கு...” என்றான்.

நான் பாதுகாப்புக் கருதி வேலனை செல்வதாகக் கூறினேன். எங்கள் அனைவர் மீதும் ரோச் ஸைற் ஓளியைப் பாய்விட்டான். “என்ன சேர் கைக்குழந்தைகளோடு இந்தக் குளிரில் குழந்தைகள் விழைத்துப் போகப் போகுதுங்கள். சரி வாருங்கள் அந்தக் குடிசைக்குள் வந்து நில்லுங்கள்” என்று எங்களை அழைத்துச் சென்றான்.

குடிசைக்குள் இருந்த பெட்ரோல் மாக்ஸ் ஓளியில் அந்தப் போராளியைப் பார்த்தேன். ஆனாலும் என் நினைவுக்கு அந்த முகம் சரியாக விளங்கவில்லை.

இதற்குள், 'சற்று நில்லுங்கள்சேர் இதோ வருகிறேன்' என்று சொல்லிச் சென்ற அவன் மீண்டும் இன்னும் இரு போராளிகளுடன் வந்தான்.

சேர் இவர் களுடன் செல்லுங்கள். எங்கள் சிறு விசைப்படகில் உங்களைப் பத்திரமாக அக்கரையில் சேர்ப்பார்கள் என்று கூறிவிட்டு எனது பதிலை எதிர்பாராது மீண்டும் வரிசையில் நின்றவர்கள் பக்கம் சென்று மறைந்தான்.

எம்மை மற்ற இரு போராளிகளும் அழைத்துச் சென்று தமது விசைப்படகில் அக்கரையில் விட்டுச் சென்றனர். இப்படியும் ஒரு மாணவனா? என் நெஞ்சைத் தொட்டு நெகிழி வைத்தானே! அவன் யாரென்றே இன்னும் என் நினைவுக்கு வரவேயில்லை. ஆனால் அப்போராளியின் நினைவு என் நெஞ்சை விட்டு இறுதி வரை என்றும் அகலாது.

* * *

சாதிக்கொரு வீதியா இது சிவப்பிரான் வகுத்த நீதியா?“

“சோ” அவர்களின் துக்ளக் பத்திரிகையில் “ஹிந்து மஹாசமுத்திரம்” என்ற தொடரினை வாரந்தோறும் எழுதி வருகின்றார். 09.07.2008 வெளியான இத்தொடர் ஜந்தாம் பாகம் அத்தியாயம் 3 அதிலே.

.... குலசேகர பாண்டிய மன்னன் கனவில் சிவபெருமான் சித்தராகத் தோன்றி, “வேலினை ஏந்திய பாண்டியனே! கடம்பவனத்தில் உள்ள காட்டைச் சீர்செய்து அந்த இடத்தை ஒரு அழகிய நகராக மாற்றி அமைப்பாயாக!” என்று கூறினார்.

... குலசேகரபாண்டியன் கனவில் தனக்குப் பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றத் தொடங்கினான்.

பலவகைத் தொழிலாளர்கள் அழைத்து வரப்பட்டனர். மரங்கள் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டு கடம்ப வனத்தின் நிலப்பரப்பு சீர்செய்யப்பட்ட ஆரம்பித்தது. மன்னன் புதிய நகரை நிர்மாணிப்பது பற்றி அமைச்சர்களுடன் ஆலோசனை நடத்திக் கொண்டிருந்த போது சிவபெருமான், முன்பு பாண்டியன் கனவில் தோன்றிய சித்தர் வடிவில் நேரிலோயே வந்தார். பாண்டிய மன்னன் அவரை வணங்கி ஆசனம் அளித்து உபசரித்தான். சிவாகம வழியே தோன்றிய சிற்ப நூல் நூல் முறைப்படி ஆலயம் மண்டபம் முதலியவற்றை அமைக்கும் முறை பற்றியும் நகரத்தை நிர்மாணிக்கும் வகை பற்றியும் சித்தரான் சிவபெருமான் எடுத்துரைத்து மறைந்தார்.

கடைவீதி, திருவிழாக்காணும் வீதி, மாளிகைகள் கொண்ட பெருவீதிகள், நாற்சந்திகள், அரசர் வீதிகள் அந்தணர்வீதிகள், வணிகர் வீதிகள், வேளாளர் வீதிகள், குத்திரர்வீதி, ஓடைகள், கல்விச்சாலைகள் தோட்டங்கள்.....

எனச் சித்தராக வந்து நகர அமைப்பினை வகுத்த சோமசுந்தரக் கடவுள் திட்டப்பிரகாரம் நகரம் நிரமாணிக்கப்பட்டதாக திருவிளையாடற் புராணம் திருநகர்க் கண்ட படலம் தெரிவிப்பதாக மேலும் எழுதிச் செல்கிறார்.

என்ன கொடுமை இது? முழுமுதல் கடவுள் என்றும் ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரூட்பெரும் சோதிமயமான இறைவன், சாதிக்கு ஒரு வீதி! இதுவே இறைவனின் நீதி! என்று உரைப்பாரா?

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என உலகுக்கு உபதேசித்த பழம் தமிழ் மரபில் சாதி என்ற வியாதிக்கே இடமிருக்க நியாயமில்லை. இயற்கையொடு இயற்கையாக இசைந்து வாழ்ந்த இன்பத் தமிழர் வாழ்வில் பொய்யான புராணங்கள் பூர்ட்டுக்கள். புழுகு மூட்டைகள் மெய்யாக இருந்திருக்க நியாயமில்லை.

வீரமும், நெஞ்சினில் ஈரமும், அதனால் கொடைச்சிறப்பும், காதலும் காதலில், களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கம் என்ற நெறிகண்டு இயற்கையோடு ஒன்றித்து இயற்கையை வழிப்படு வந்த இன்பத்தமிழர் மொழியில், வாழ்வியலில் ஆரியரின் தமிழக வருகையினால் வடமொழி ஆதிக்கமும் வர்ணாச்சிரமும் உட்புகுந்து கொண்டமையினால் ஒன்று பட்டு வாழ்ந்த தமிழச் சமுதாயத்தைத் துண்டுபடச் செய்தது. சங்கச் செய்யின்கள் உள்ளதை உள்ளவாறே பாட்டுடைத் தலைவனாக முடியிடை வேந்தர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும், கடை ஏழ வள்ளல்களையும், வீரனை, பானை பாடினியை, புலவரைப் புரவலரை, மக்களையும், குறிஞ்சி மூல்லை மருதம் பாலை நெய்தல் என தமிழர் வாழ்ந்த மன்னையும் பாடுபொருளாக இலக்கியம் படைத்தனர்.

ஆனால் ஆரிய மாயைக்கு உட்பட தமிழகத்தில், அறநீதிக் கருத்துக்கள் என்ற தேன் கலந்த வார்த்தைகளை முன்னிறுத்தி, அமானுசப் பாத்திரங்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு புராண இதிகாசப் பூர்ட்டுக்களைப் பாடித் தமிழர்களின் தன்மான உணர்வுகளுக்கும் ஆப்பு வைத்தனர். இத்தகைய புராணப் புழுகுகளில் ஒன்று தான் இந்தத் திருவிளையாடற் புராணமுமாகும்.

இருபத்தியொராம் நூற்றாண்டிலும் இத்தகைய புழகுணிப் புராணங்களை அறிவுக்கு ஒவ்வாத கதை களைச் ‘சோ’ அவர்கள் தனது துகள்க்கில் வெளியிடும் நோக்கம் தான் என்ன? வர்ணாச்சிரம தர்மம் என்று கூறும் சாதிப் பிரிவினைக்கு வக்காலத்து வாங்கவா? அல்லது கட்டிக் காக்கவா?

அதிமேதாவியாக, அரசியல் ஆய்வாளராக தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளும் ‘சோ’ அவர்கள் அவரிடம் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்குச் சாதுரியமாகப் பதில் கூறுவதாக நினைத்துக் கொண்டு கோமாளித்தனமாக பதில்களை கூறுவதும் உண்டு.

சாதிபேதம், மதவாதம், பெண்களின் சமத்துவ நிலைக்கு எதிர்ப்பு, சர்வதேச சண்டியனாகத் தன்னை உலகுக்குக் காட்டும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிவருடியான சோவிடம் முற்போக்கான சமத்துவமான சமூகநீதிக்கான சிந்தனைகளை எதிர்பார்த்தல் நைகைப்பிற்கிடமாகும்.

தொன்றுதொட்டு இருந்து வரும் மூடப்பழக்க வழக்கங்களை இன்றும் நின்று நிலை பெறச் செய்ய வேண்டும் என்ற “சோ” போன்றவர்களின் செயல், ஒரு சமுதாயத்தை அழித்து வந்த நோய் ஆதியில் இருந்தே வருகிறது. ஆகவே அந்த நோய் இன்றுந் தொடர வேண்டும்’ என்று சொல்வது போல் இருக்கின்றது.

முன்னைய காலத்தில் தொழில் அடிப்படையில் சமூகக்குமுக்கள் இருந்திருக்கலாம். அவ் அவ் தொழில் செய்யும் சமூகங்களிடையே உறவுகள் மணவினைகள் ஒன்று கூடல்கள் இடம் பெற்றிருக்கலாம். நவீன பொருளாதாரத்திலும் தொழிற் பிரிவுகள் தொழில் தேர்ச்சிக்கும் உற்பத்தி பெருக்கத்திற்கும் வழிவகுக்கும் என்ற கோட்பாடு உண்டு. ஆனால் இவை சாதி அடிப்படையில் ஏற்பட்ட பிரிவுகள் அல்ல. ஏற்றத்தாழ்வுகள் அல்ல.

பிராமணியக் கல்வி மரபு கூறுவது போல் பிரமணின் தலையில் பிறந்தவன் பிராமணன், தோளிற் பிறந்தவன் சத்திரியன், உந்திக்கமலத்தில் பிறந்தோன் வைசியன் காலில் பிறந்தவன் குத்திரன் என உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்ற பாகுபாட்டுடனை ஏற்படுத்தினர்.

*

இந்தக் கட்டுக்கதைகள் உழைக்கும் வர்க்கத்தினை பிளவுப்படுத்தி சுரண்டி வாழுச் செய்த ஏற்பாடே தவிர உண்மையைல்ல.

இவர்களின் கூற்று எப்படி இருக்கின்றதெனின் பலாமரத்தின் கிளையிலும் கனி கிடைக்கும். மரத்தின் நடுவிலும் கனி கிடைக்கும். மரத்தின் அடியிலும் கனி கிடைக்கும் நாம் பலாமரத்தின் கிளையின் கிடைக்கும் கனியை பலாக்கனி என்றும், நடுமரத்துக்கனியை மாங்கனி என்றும், அடிமரத்துக் கனியை வேப்பம் கனி என்றா சொல்வோம்? அப்படிச்சொல்லும் மௌஷகங்கள் உண்டு என்றால் அது ‘சோ’ போன்று பிராமணியத்திற்கு வாக்கலத்து வாங்கும் பிற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களேயாகும்.

முன்னைய காலத்தில் செய் தொழில் அடிப்படையில் சாதிப்பிரிவினை தோன்றியிருக்கலாம். இருபதாம் நாற்றாண்டில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சியும் அதனால் ஏற்பட்ட தொழிற் பயிற்சி காரணமாகக் குறிப்பிட்ட தொழில் செய்த பரம்பரையில் வந்த பல தலை முறைகள் படித்துப் பட்டம் பல பெற்று நவீன பல தொழிற் தகைமைகளைப் பெற்று வாழுகின்ற போதிலும் இடம்பெற்றந்த நாடுகள் பலவற்றில் குடியேறப் பல்கலாச்சாரச் சூழலில் இணைந்து வாழும் போதும் கூட உலக மயமாக்கலும், மயமாகலும் இடம்பெறும் இன்றைய காலகட்டத்திலும் இன்னும் பலர் பழைய பஞ்சாங்கங்களாக பத்தாம்பசலிகளாக மூடப்பழக்கம் வழக்கங்களையே ‘முதுசொ’ எனக் கொண்டு அழுகுணி ஆட்டம் போடுகின்றனர்.

ஒருபுறம் தமிழ்தேசியம், மறுபுறம் பிரதேசவாதம், சாதிபேதம், சமயப் பிரிவினைவாதம், பெண் உரிமை மறுப்பு போன்றவற்றை நடைமுறையில் கைக்கொண்டு வாழுகின்றனர். ஆலங்களும் இறைவழிபாடும் இன்று வர்த்தக நடவடிக்கையாகிவிட்டது.

மனிதர்களின் மரணபயத்தையும் மூடநம்பிக்கைகளையும் மூலனமதாக்கி இறைவனின் பெயரால் நடைபெறும் பூசைகள், புனர்காரங்கள் எல்லாம் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் புதிய வழிகளில் பொருள்டும் நடவடிக்கைகளாய் வளர்கின்றன.

இறைவனின் அருளினை அன்பினை ஆசியினைப் பொன் பொருள் கொடுத்துப் பெற்றுண்டும் அறிவிலிக்கேளோ! ‘உள்ளக்கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது’ என அருளாளர்கள், சித்தர்கள் கூறியவற்றைச் சிந்தனையில் ஏற்க ஏன் மறந்தீர்கள்?

“ஆடு பறக்கின்றது என்று சொன்னால் அண்ணார்ந்து பார்க்கும் பகுத்தறியும் தன்மை இழந்த கூட்டமாக ஏன் மாறிவிட்டார்கள்.

இயற்கையையே இறைவனாகக் கண்டு வாழ்ந்த பழம் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இடையிலேயே ஆரியர் வருகையினால் இந்து மதமும் அதன் உட்பிரிவுகளான சைவம், வைணவம், சாக்தம் காணாபத்தியம் கெளமாரம் ஆகிய சமய வழிபாடுகளும் பின் பெளத்தம், சமணம், அராபியர் வருகையினால் இஸ்லாமும், போர்த்துக்கேயர் வருகையினால், கத்தோலிக்க மதமும், ஒல்லாந்தர் வருகையினால் புரட்டஸ்தாந்து மதமும், இன்று தமிழ்மக்கள் புலம்பெயர்வினால் ஜெகோவாவின் சாட்சிகள் என்று இறைவனைத்தேடி அலையும் கூட்டமாக மாறிவுட்டனர். ஒன்றே இறைவன், ஒற்றுமையே உயர்வு என்பதை ஏன் மறக்க வேண்டும். ஒன்றுபடுவோம்! நன்றே வாழ்வோம்!

* * *

2007 அமெரிக்க ஜனாதிபதித் தேர்தல்

ஜக்கிய அமெரிக்காவில் ‘ஆயிரகாம் லிங்கன்’ கண்ட கனவும் செய்த தியாகமும், ‘மாட்டின் ஹாதர்கின்’ நடத்திய உரிமைப் போராட்டமும் தியாகமும் இன்று வீண்போகவில்லை. காலம் கடந்தேனும் காரியம் கைகூடியுள்ளது.

2007 நவம்பர் நான்காம் திகதி ஜனநாயக வழியில் ஒர் அமெதிப்பூர்ட்சி நடைபெற்றுள்ளது. பண்நாயக நாட்டில் ஜனநாயகம் வெற்றி பெற்றுள்ளது.

ஆம்! ஆயிரிக்க அமெரிக்கரான ஜனநாயக கட்சியைச் சேர்ந்த ‘பராக்ஷூபாமா’ அதிகப்படியான வாக்குகளைப் பெற்று நாட்டின் நாற்பத்தி நான்காவது ஜனாதிபதியாக அமெரிக்க மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளார். இத்தேர்வு அமெரிக்க மக்களை மட்டுமன்றி முழு உலக மக்களையும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தியுள்ளது.

ஜனநாயகம் ஒர் அரசாங்க வடிவம் மட்டுமல்ல. அது ஒரு கூட்டுவாழ்க்கைமுறை. சகமனித்தர்களுக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் செய்யும் மனப்பாங்கு என இந்திய அரசியல் மேதை அம்பேத்கர் கூறியுள்ளார். இந்தக் கூற்று அமெரிக்க வாக்காளர்களால் இன்று நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

‘பராக்ஷூபாமா’ கடந்த பதினான்கு மாதங்களுக்கு மேலாக கட்சி அங்கத்தவர்கள், கட்சியின் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் போன்றோரால் பலத்த போட்டிகளின் மத்தியில் ஜனநாயகக் கட்சியின் ஜனாதிபதி வேட்பாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவர் நாடு முழுவதும் சுற்றுப் பயணங்களைச் செய்து கூட்டங்கள், கருத்தரங்களில் தனது கொள்கையை விளக்கியதுடன் தன்னை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட குடியரசுக்கட்சி வேட்பாளர் ‘ஜோன் மக்கேன்’ உடன் தொலைக்காட்சி விவாதங்களிலும் கலந்து தமது எதிர்காலத்திட்டங்களை அமெரிக்க மக்களுக்கு தமது வாதத்திற்மையால் விளக்கி வந்தார்.

குடியரசுக் கட்சியினராலும், வேட்பாளர்களாலும் பராக் கூபாமவுக்கு எதிரான கடுமையான பரப்புரைகள், விமர்சனங்கள் வைக்கப்பட்டன. வெள்ளை இன மக்களின் வாக்குகளை அதிகப்படியாகப் பெறுவதற்காக ஒபாமா, எதிர்த்தரப்பினரால் கறுப்பினத்தவர் என்ற வாதம் முன்வைக்கப்பட்டது. கறுப்பின மக்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்காக அவர் கறுப்பினத்தவர் அல்ல கலப்பினத்தவர் என்ற வாதம் முன் எடுக்கப்பட்டது. பராக் ஒபாமாவின் தந்தை ஆபிரிக்காவில் உள்ள கென்யா நாட்டினைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட கறுப்பின முஸ்லீம் என்ற வாதம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. இவரது தந்தைவழி மாமியார் அமெரிக்காவில் சட்ட விரோத குடிவரவாளர் என்ற பிரசாரமும் முன்வைக்கப்பட்டது.

பராக் ஒபாமா அரசியல் அனுபவம் அந்றவர். பயங்கரவாதத்தை எதிர்கொண்டு முறியடிக்கவோ, 'பின்ஸாடனை' கைது செய்யவோ இயலாதவர். யுத்த அனுபவங்கள் அந்றவர். அவர் முன்வைக்கும் கொள்கைளில் பலவற்றை அவராலேயே நடைமுறைப்படுத்தமுடியாதவை எனக் குடியரசுக் கட்சி வேட்பாளர் தமது தேர்தல் பிரசாரங்களில் கூறிவந்தார்.

ஆனால் இத்தகைய பரப்புரைகள் அமெரிக்க வாக்காளர் மத்தியில் பெரிதும் எடுப்பவில்லை. நாற்பத்தியேழு வயதான வசீகரமும், ஆளுமையும், தள்ளப்பிக்கையும் துணிவும் கொண்ட பராக் ஒபாமாவை கறுப்பினத்தவராகவோ, அன்றிக் கலப்பினத்தவராகவோ பார்க்காது மானிட நேயம் கொண்ட ஒரு மகத்தான் மனிதன் என்று பார்த்தே அமெரிக்க மக்கள் தமது நாட்டின் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்து புதிய வரலாறு படைத்துவானர்.

அமெரிக்கா மக்கள் மட்டுமன்றி முழு உலகமே இத்தேர்தலின் முடிவுகளை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

அமெரிக்காவின் அனுகுமுறைகள் உள்ளாட்டிலும், வெளிநாடுகளுடனும் நல்ல முறையில் மாற்றங்கள் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற பராக் ஒபாமாவின் முன்மொழிவை அமெரிக்கமக்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா? என்ற ஏக்கத்துடனேயே அமெரிக்காவும் ஏனைய உலகநாடுகளும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தன.

இந்த எதிர்பார்ப்பு இன்று வெற்றி பெற்றுள்ளது. இவ்வெற்றியை நடைமுறை சாத்தியமாக்குவதே பராக் ஒபாமா முன் உள்ள சவால்களாகும். சாத்தியமாக்குவாரா?

இன்று எதிர்நோக்கப்படும் அமெரிக்காவின் பொருளாதார வீழ்ச்சியும் ஏனைய உலக நாடுகளில் ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார மந்த நிலைகளிலிருந்து மீட்சி பெறுவதற்கு பெரும் அர்ப்பணீப்பு உணர்வுடன் செயற்படவேண்டும்.

இதற்காக பராக் ஒபாமா தேர்தலில் அளித்த வாக்குறுதிகளான அமெரிக்க மக்களின் வேலை இன்மையை குறைத்தல்.

வேலைவாய்ப்பினை அதிகரித்தல்.

கல்வியில் கூடிய கவனம் எடுத்தல்.

சுகாதார சேவைகளை அதிகரித்தல்.

வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெருக்குதல்.

போன்றவற்றை நிறைவேற்ற முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும். இதற்காக அமெரிக்க மக்கள் அவையிலிலும், சென்ட்சபையிலிலும் தமது கட்சியான ஜனநாயகக் கட்சியினர் பெரும்பான்மை பலத்தினைக் கொண்டிருப்பது இவருக்குச் சாதகமானதாகும். ஆனால் இவை எல்லாம் உடனடியாக நிறைவு செய்யப்பட்டு பயன்தரும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. இவை பன்றர் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாவது செல்லும்.

அடுத்து ஆப்கானிஸ்தானிலும், ஈராக்கிலும் அமெரிக்கா நடத்தும் போருக்கு முடிவு கட்ட வேண்டிய கடப்பாடும் பராக் ஒபாமா முன் உள்ளது. இதன் மூலம் மனித உயிர், உடமைகளின் அழிவினையும், யுத்தத்திற்குச் செலவிடும் பாரிய பணவிரயத்தையும் தடுத்து அபிவிருத்திகளுக்கு பயன்படுத்த முடியும்.

இதுவரை இருந்த அமெரிக்க ஆட்சியாளர்கள் பற்றிய கண்ணோட்டம், அமெரிக்காவை ஏனைய உலகநாடுகள் பல சர்வதேச சண்மியனாக அல்லது சர்வதேச போலீஸ்காரனாகவே கணித்து வந்தன. இந்த நிலையிலும் மாற்றம் கொண்டு வரப்படும் என பராக் ஓபாமா கூறியிருந்தார். ஆனால் அவரால் மாற்றம் கொண்டு வரமுடியுமா என்பது சந்தேகமே.

உலகில் வாழும் மனித சமுதாயத்தைப் பற்றிப் பொறுப்புடன் சிந்திப்பதும், உலக மக்கள் சமுகத்தின் உயர்வுக்கும் உதவுவதும், அதற்கான செயலில் இறங்குவதும் புதிய ஜனாதிபதியின் முன்னுள்ள சாவல்களாகும்.

உலகநாடுகள் பலவற்றில் நடைபெறும் போர்கள் போராட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் 'பயங்கரவாதம்' என்று நோக்காது, அடக்குமுறைக்கெதிரான சுதந்திரப்போராட்டங்களையும், தனித்துப் பயங்கரவாதப் போராட்டங்களையும் இனங்கண்டு அவற்றைத்தீர்த்து வைப்பதற்காகன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும் என பராக் ஓபாமா தமது தேர்தல் காலத்தில் பல மேடைகளில் கூறியுள்ளார்.

சுருக்கக் கூறின் எதிர்வரும் ஜனவரி மாதம் புதிய ஜனாதிபதி பதவி ஏற்கும் பராக் ஓபாமா அமெரிக்காவும் ஏனைய உலகநாட்டு மக்களும், சமூக அந்தஸ்த்தில், கல்வியியல், சுகாதாரத்தில் பொருளாதாரத்தில் ஏற்றம் பெற வேண்டும் என்ற அவரது சிந்தனை செயல்வடிவம் பெறுமா என்பதனைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

எல் லாவற் றிற் கும் மேலாக பராக் ஓபாமா எதிர்நோக்கவிருக்கும் பாரிய சவால் அவரது உயிருக்கு ஏற்படும் ஆயத்தே. ஒவ்வொரு அமெரிக்கரும் அவரின் உயிர் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதத்துடன் உழைக்க வேண்டும்.

* * *

வன்னியின் வாழ்வும், வளரும்

சமூத்தமிழரின் இருதய நிலம் வன்னிப்பெருநிலம், மூல்லை, மருதம், நெய்தல் என மூவகை நிலங்களை உள்ளடக்கிய நிலப்பரப்பு, காடும் காடு சார்ந்த நிலம் வயலும் வயல் சார்ந்த நிலம், எனத் திட்டவட்டமாக வரையறை செய்ய முடியாது மூல்லையும், மருதமும் கலந்தே காணப்பட்டது வன்னி.

மூல்லை நிலம் பற்றைக்காடுகளையும், ஓங்கி வளர்ந்த பாலை, முதிரை, கருங்காலி, வீரை, யாவறனை, காட்டாமணக்கு, விண்ணாங்கு, உலுவிந்தை, காயா, வெள்வரட்டை, முரலி, சீவிந்தை, புளி, தேக்கு, சமண்டலை, வேம்பு, காரை, வாகை, நிழல்வாகை, வெள்ளுருவை. அனிஞ்சில் போன்ற பலவகை மரங்களையும் கொண்ட பிரதேசமாகத் திகழ்ந்தது.

இக்காடுகள் யானை, பன்றி, சிறுத்தை, கரடி, நரி, ஒநாய், மான், முள்ளம்பன்றி, மரை, முயல், காட்டுமாடு (குழுவன்), எருமை, குரங்கு, உக்கிளான் போன்ற விலங்கினங்களும், பாம்பு, அழுங்கு, உடும்பு, சருகாமை போன்ற ஊர்வனவும், மயில், குயில், காட்டுக்கோழி, காட்டுப்பறா, காடை, கெளதாரி, கொக்கு, களி, மௌனா போன்ற பறவை வகைகளும், தேனீ, வண்ணத்துப்பூச்சி, சிலவண்டு, சக்கரைப் பாண்டி போன்ற இன்னும் பல்வகைப் பிராணிகளின் வாழ்விடமாக இருக்கின்றன.

மூல்லையில் தேனும், பாலை, வீரை, புளி, விளாத்தி, முரலி, அனிஞ்சில், இலந்தை, நாவல், ஈஞ்சு, உலுவிந்தை போன்ற மரங்களின் பழங்களும், பலவேறு வகையான மருத்துவ மூலிகைகளும், காட்டு விலங்களின் மாமிசம், தோல் போன்றவையும், கட்டிடத் தேவைகளுக்கான வைர மரங்களும், தளபாடத் தேவைகளுக்கான மரங்களும், ஏரிபொருள் தேவையினைப் பூர்த்தி செய்யும் விற்கும் காடு படுதிரவியங்களாக வன்னி வாழ்மக்களுக்குக் கிடைத்தன.

மருதநிலம் மக்கள் குடியிருப்புக்களைக் கொண்ட சிறுசிறு கிராமங்கள், சிறுநகரங்கள், வணிகமையங்களைக் கொண்ட விவசாயப் பிரதேசமாக விளங்கியது. பிரதான பயிராக நெற் பயிர்ச்செய்கை காலபோகம், சிறுபோகம் என ஆண்டிற்கு இருமுறையும், சில குளங்களின் கீழ் இடைப்போக்கம் உட்பட மூன்று முறையும், சிறுதானியங்கள், உபஜனவுப் பொருட்கள் பலவும் விளங்கியும் வளம் கொண்ட பகுதியாக மருதநிலம் விளங்கியது. காடுகள் பெருமளவு அழிவுக்கு உட்படாது இருந்த காலத்தில் பருவ மழை தப்பாது பெய்து வன்னிக்கு வளம் சேர்த்து மக்கள் வாழ்வினைச் சிறக்கச் செய்தது.

மருதநிலமக்கள் விவசாயத்துடன் ஆடு, மாடு, கோழி, ஏருமை போன்ற விலங்குகளையும் வளர்த்தனர். பால், முட்டை, இறைச்சி போன்ற போசாக்கான உணவு வகைகளை அவற்றில் இருந்த பெற்றுக் கொள்ளவும், விவாசய வேலைகளுக்கும், போக்குவரத்துத் தேவைகளுக்கும் ஏருதுகளையும், ஏருமைகளையும் பயன்படுத்தினர். வயலுக்கு வேண்டிய இயற்கை உரத்தினை விலங்குகளின் கழிவில் இருந்து பெற்றுக்கொண்டனர். மருதநிலத்தில் ஆங்காங்கே பனை, தென்னை, கழுகு போன்ற வான்பயிர்களும், மா, பலா, வாழை, தோடை, எலுமிச்சை போன்ற பழமரங்களைக் கொண்ட தோட்டங்கள், தோப்புக்கள், எனவும் காணப்பட்டன.

அடுத்து வன்னிப் பெருநிலத்தின் கிழக்கில் இந்துசமுத்திரக் கரையோரமும், மேற்கில் மன்னார் குடாவிள் கடற்கரையோரத்தையும் உள்ளடக்கி நெய்தல் நிலம் கடலும், கடல் சார்ந்த பகுதியாக விளங்குகின்றது.

மூல்லைத்தீவு, மன்னார் போன்ற நகரங்கள் வன்னிப் பெருநிலத்தின் வர்த்தக மையங்களாகவும், துறைமுகப் பட்டினங்களாகவும் விளங்கின.

கடல் படு திரவியங்களை நம்பி இங்கு வாழும் மக்கள் பல தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். முத்து, சங்கு குளித்தல், மீன்பிடித்தல், படகுகள், பாய் மரக்கப்பல்கள் கட்டுதல், மீன்பிடித்தொழில் சார்ந்த பல உப தொழில்கள், உப்பு விளைவித்தல், கடல்வழிப் போக்குவரத்து போன்றவற்றில் ஈடுபட்டனர்.

இவ்வாறு சீரும், சிறப்பும் பெற்ற வன்னிப் பெருநிலம் தேனும், பாலும் ஓடிய பூமியாகத் திகழ்ந்தது. கால ஒட்டங்களும், மாற்றங்களும் வன்னி மக்கள் வாழ்வில் பல தடைவைகளில் தடங்ககல்களையும், இடையூறுகளையும் ஏற்படுத்தின.

காடும் காடு சார்ந்த பகுதியான மூல்லையும், வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியான மருதமும் பண்டைய தமிழ்மன்னர்களின் இராசதானியாகவும், காவற்காடாகவும், களனி நிறைந்த பூமியாகவும் திகழ்ந்தது. அன்னியரான ஜோராப்பியர் வருகையினால் அன்னை பூமி அடிமையற்றது. வளம் கொண்ட களனிகளும், நீர்நிலங்களும், கால்வாய்களும், கவனிப்பார் அற்று மீண்டும் காடுகள் ஆயின.

அன்னியரிடம் இருந்து சுதந்திரத்தை இலங்கை பெற்றுக்கொண்ட பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த அரசுகள் இலங்கை மக்களின் சுய உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யப் பல ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கு அபிவிருத்தி திட்டங்களை வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் மேற்கொண்டன.

இத் திட்டத் தின் அடிப் படையில் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பிலும், கிழக்கு மாகாணத்தின் தமிழ்ப் பகுதிகளிலும் பல குடியேற்றத் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இதற்கான நிதி உதவிகளும், பல உடபகரணங்களும் அரசினால் வழங்கப்பட்டன. இக் குழியேற்றத் திட்டங்களில் சென்று குடியேறிக் காடுகளை வெட்டிக் களனிகளாக்கும் திட்டங்களில் ஆரம்பத்தில் பெருமளவு சுழுத்தமிழர்கள் ஆர்வம் காட்டவில்லை என்ற உண்மை இன்று பலருக்குக் கச்பானதாக இருக்கலாம்.

சுழுத்தமிழர்கள் ஆரம்பத்தில் இத்திட்டங்களில் தம் பங்களிப்பைச் செய்யாது போனதற்குச் சில காரணங்கள் இருந்தன. அவையாவன :

1. அபிவிருத்தி திட்டங்களும், குடியேற்றங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்களில் மலேரியா நோயின் தாக்கமும், பல ஆயிரக்கணக்கான குடியேற்ற வாசிகளின் மரணங்களும்.
2. கொடிய காட்டுவிலங்குகளினால் ஏற்பட்ட அச்சங்களும், அழிவுகளும்.

3. ஈழத் தமிழர் களின் மனோபாவம்: சூறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் பரம்பரை, பரம்பரையாக, வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட மக்கள் புதிய பகுதிகளுக்குச் சென்று வாழ விரும்பாமையும், அவசியமோ, நிர்பந்தமோ ஏற்படாத நிலையும்.
4. ஈழத் தமிழரின் இலக்கு: கல்வி கற்றவர்களானாலும், கல்லாதவர்களானாலும், தமது பிள்ளைகள் கல்வி கற்று அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர்ந்துவிடவேண்டும். “கோழி மேய்ந்தாலும் கொர்ணமேந்தில் (Government) மேய்க்கவேண்டும்” என்ற இலக்கும் சிந்தையும்.
5. யாழ்க் குடா நாட்டில் சாதி அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்டு, நிலமற்று, கல்வி அறிவற்று, ஏழை விவசாயக் குடியானவர்களுக்கும் கூட அங்கு சென்று குடியேறுவதில் பல தடைகள் இருந்தன. வன்னிப் பகுதியில் காணிகள் வழங்குவதற்காக, நடைபெற்ற “காணிக்கச்சேரிகளில்” பதவி வகித்த உயர் ஜாதித் தமிழர்கள் எனத் தமிழைக் கூறிக்கொண்ட பல அதிகாரிகள் இவர் களின் விண்ணப்பங்களை நிராகரித்தனம்.
6. யாழ். குடா நாட்டிலிருந்து வன்னிக்குக் குடியேறச் சென்றவர்கள் மீது ஏற்கனவே குடியேறி இருந்த மக்களால் காட்டப்பட்ட பிரதேசவாதக் காழ்ப்புணர்வு, (முந்திச் சென்று குடியேறிய யாழ் தமிழர்களால், பிந்தச் சென்று குடியேற விரும்பிய யாழ் மக்கள் மீது காட்டப்பட்ட வெறுப்புணர்வு)

இவ் வித காரணங்களாலும், அரசின் திட்டமிட்ட சிங்களத் குடியேற்றத்திட்டக் கொள்கையினாலும் தமிழ் மண்ணுக்கிரமிக்கப்பட்டது. ஈழத் தமிழர்களையிம் நாழும் மறைமுகமாக இந்நிலைக்குக் காரணமாகி விட்டோம். இந்நிலை 1960 கள் வரை தொடரந்தது.

1958 களின் பின்னர் இலங்கை அரசுகள் வெளிப்படையாகத் தெரிவித்த இன், மொழிப் புறக்கணிப்புக்கள் ஈழத் தமிழரிடையே ஒர் விழிப்புணர்வினைத் தோற்றுவித்தது.

அரசு உத்தியோக வாய்ப்புக்களில் தமிழ் இளைஞர்கள் ஒரும் கட்டப்பட்டனர். இதனால் படித்த இளைஞர்கள் புதிய குடியேற்றங்கள் நாடிச்சென்று விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இக்கால கட்டத்தில் மூன்றுவகையான குடியேற்றத் திட்டங்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டன. அவையாவன:

1. வசதி படைத்தோருக்கான நூறு ஏக்கர் திட்டம்.
2. மத்திய வகுப்பினருக்கான பத்து ஏக்கர் திட்டம்.
3. படித்த இளைஞர்களுக்கான ஐந்து ஏக்கர் திட்டம்.

இதில் இரண்டு ஏக்கர் மேட்டுநிலம் குடியிருப்பு, சிறுபயிர்ச் செய்கைக்கும் மூன்று ஏக்கர் பள்ளநிலம் நெற்பயிர்ச் செய்கைக்கும் வழங்கப்பட்டது.

பல குளங்கள் சீரமைக்கப்பட்டு, கால்வாய்கள் அமைக்கப்பட்டு நீர்ப்பாசனம் வழங்கப்பட்டது. இரண்ணமடுக்குளம், வவுனிக்குளம், பெரிய இராச்சதக்குளம், முத்தையன்கட்டுக்குளம் போன்றவை அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டன. வன்னி நிலப்பரப்பு மீண்டும் வளம் கொண்ட பகுதிகளாக மாற்ற தொடங்கின.

அரசாங்கத் தினணக்களாம், கிராமசேவையாளர் அலுவலகம், நீர்ப்பாசன இலாகா, விவசாய விஸ்தரிப்பு நிலையம், கிராமியக் கூட்டுறவு வங்கி, பாடசாலைகள், வைத்திய நிலையங்கள் போன்றவை வன்னிப்பகுதியில் பல இடங்களிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. சாலைப் போக்குவரத்துக்கள் விருத்தி செய்யப்பட்டன.

இவ்வாறு 1970 ல் வந்த அரசு ஒரு புறம் விவசாய அபிவிருத்தியல் பல திட்டங்களைச் செயற்படுத்திய போதிலும், அரசியல்ரீதியில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்குக் குந்தகம் வினைவிக்கும் பல செயற்பாடுகளை முன் எடுத்தது.

1. அரசியல் யாப்பில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்த சிறுபான்மை மக்களுக்கு இருந்த அற்ப சொற்ப சலுகைகளையும் அழித்தொழித்தமை.
2. தமிழ் மாணவர்களின் உயர்கல்வி வாய்ப்புக்களுக்குத் தரப்படுத்தல் மூலம் வைத்த ஆப்பு.
3. தமிழ்மொழி அமுலாக்கத்தில் அலட்சியத்தோடு செயற்பட்டமை.

- 4. சகல விடயங்களிலும் தமிழர் காங்கெதிரான அடக்குமுறை, உரிமை மறுப்பு என்பவற்றைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்தமை.
- 5. தமிழ்பிரதேசங்களில் திட்டமிடப்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றம்.

ஆகிய காரணிகள் தமிழ்மக்கள் குறிப்பாகத் தமிழ் இளைஞர்கள் தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போரினை, ஜனநாயகம், சாத்விகம் ஆகிய போராட்ட வடிவங்களிலிருந்து மாற்று வழிக்கு இட்டுச் செல்லக் காரணமாக அமைந்தன.

இவ்வாறான சூழ்நிலைகளிலும் வண்ணியின் வளம் 1970 - 1977 வரை பெருகிக்கொண்டே சென்றது. படித்த இளைஞர் குடியேற்றத் திட்டங்கள் மூலமும், விவசாய உற்பத்தி பல்கிப் பெருகி குடியேற்றவாசிகளின் வாழ்க்கைத் தரமும், வண்ணியின் வளமும் உயர்ந்தன.

இக்கால கட்டத்தில் வண்ணியில் குடியேறி விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட இளைஞர்கள் பலர், புதிய “கிப்ஸ்” (KIBS) சாரம் உடுத்து புதிய ‘நைலோன் சேட் அணிந்து அதன் “பாக்கட்டில்” வெளியே தெரியும்படி நாறு, நாறு ரூபா நோட்டூக்களை வைத்த வண்ணம், புத்தம் புதிய நலி சைக்களிலில் கையில் புதிய ‘நசனல் பண்சானிக்’ ரேஷ்யோவுடன் வலம் வந்தனர். குடியேற்றத் திட்டத்தில் புதிய புதிய கல்வீடுகள் கட்டப்பட்டன. பலர் உழவு இயந்திரங்கள் வாங்கிக் கொண்டனர். இந்நிலை இலங்கை அரசின் இனப்புறக்கணிப்புக்கு மத்தியிலும் காணப்பட்டது.

1977 இல் புதிய அரசு பதவிக்கு வந்ததும், உணவுப் பொருட்களின் இறக்குமதித் தடை நீக்கப்பட்டதும், தாராள பொருளாதாரக் கொள்கைகளை அமுலாக்கியதும் வன்னி மக்கள் விவசாய உற்பத்தியின் வீழ்ச்சிக்கு வழிகோலிற்று.

அதன்பினர் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா அரசின் தமிழ் இன அழிப்பு அரங்கேற்றமும், 1983 ம் ஆண்டு இலங்கை எங்கும் இடம்பெற்ற தமிழ் இனப் படுகொலைகள், பொருளாதாரச் சூழ்யாடல், பரம்பரையாக வாழ்ந்த இடங்களில் இருந்து மக்கள் அகதிகளாக இடப்பெயர்ந்தமை “போர் என்றால் போர், சமாதானம் என்றால் சமாதானம்” எனச் சிறிலங்கா ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா அவர்களால் தமிழ்களைப் பார்த்து விடப்பட்ட சவால், அனைத்தும் சேர்ந்து முழுநாடும் யுத்தகளமானது.

தமிழ் இளைஞர்களின் போர்ப் பாசறை ஒரு புறம், ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் முகாம்களில் காவல் அரண்கள், அதி உயர் பாதுகாப்பு வலையம் எனப் பல வழிகளில் ஈழத்தமிழரின் வாழ்வும் வளமும் சிதைந்தன. இலட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் அகதிகளாகி பூமிப்பந்தின் நாலா திசை நாடுகளிலும் புகலிடம் தேடி ஓடினர். பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள், போராளிகள் உயிரிழந்தனர். உறுப்புக்களை இழந்தனர், உடமைகளை இழந்தனர். ஜே.ஆர்.இன்பின் ஆட்சிக்கு வந்த பிரேமதாசா அரசு, சந்திரிகா அரசு, ரணில் அரசு, ராஜபக்ஶா அரசு ஆகியனவும் பேரினவாத சிந்தனைகளை முன்வைத்து யுத்தத்தைத் தொடர்ந்தன.

இந்நிலையில் வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பே அகதிகளின் புகலிடமாக, விடுதலைப் போராளிகளின் தலைமை நிலையமாக ஈழத்தமிழர்களின் பாதுகாப்பு அரணாக விளங்கியது.

மக்கள் அமைதி வாழ்வு குலைந்த நிலையில், எப்பொழுது எமக்கு விடிவு வரும்? யுத்தம் முடியும்? நீதியான நிரந்தர சமாதானம் ஏற்படும்? என ஈழத்தமிழர்கள் மட்டுமன்றி உலகத் தமிழர்கள் அனைவரும் ஏக்கத்துடன் காத்திருந்தனர். அப்பொழுது தான் அனைத்து மக்களின் வாழ்வும் நாட்டின் வளமும் சிறக்கும்.

மேற்கூறிய நிலைமைகள் 2009 மே வரை நீடித்தது. 2009 மே 18ல் ‘விடுதலைப்புவிளக்’ முற்றாகத் தோற்றுக்கடிக்கப்பட்டனர் என்று சிறிலங்கா அரசின் அறிவித்தலின் பின்னர் வன்னி நிலப்பரப்பு முட்கம்பி வேலியிடப்பட்டு அகதிமுகாங்கள் என்ற போர்வையில் தமிழ்மக்களின் திறந்தவெளிச்சிறைச்சாலைகளாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. மின்குடியேற்றம், புனர்வாழ்வு, அபிவிருத்தி, ஜனநாயகம் என்ற பல கோசங்களை ஸ்ரீலங்கா அரசு முன்வைத்து சர்வதேச சமுகத்தை திருப்திப்படுத்த முயன்றபோதிலும் தமிழர்களின் அடிப்படை அரசியல் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்ய எதுவித முயற்சிகளும் எடுப்பதாகத் தெரியவில்லை.

போராட்டம் அடக்கப்பட்டருக்கலாம், துப்பாக்கிகள் மௌனித்து இருக்கலாம். ஆனால் போராட்டம் எதனால் ஏற்பட்டது என்ற காரணத்திற்கான தீவு இன்னமும் கிட்டவில்லை. எப்பொழுது அதற்கான நிதந்தரத்தீவு வருமோ அப்பொழுதுதான் வன்னி வாழ்மக்களின் வாழ்வுமட்டுமன்றி முழு நாட்டு மக்களின் வாழ்வும் வளமும் சிறக்கும்.

* * *

ஜங்குறுங்கதைகள்

விபரீத விளையாட்டு:

அன்று வெள்ளிக்கிழமை, தொடர்ந்து வரும் சனி, ஞாயிறு, திங்கள் நீண்ட வார விடுமுறை அந்தச் சுரங்கத் தொடருந்து நிலையத்தின் மேடைகளில் இரு திசைகளிலும் செல்லும் தொடருந்துக்காக சில பிரயாணிகள் காத்திருந்தனர். மேடையிலிருந்து கடிகாரம் பிற்பகல் மூன்றார மணியைக்காட்டியது. திடீரென மாணவ மாணவிகள் புத்தகப் பொதிகளுடன் பாடசாலைகளில் இருந்து சிறுசிறு குழுக்களாக மேடையில் வந்து கூடினர். மாணவ, மாணவியர்களின் வருகையுடன் தொடருந்துநிலைய மேடைகளைக்கட்டத்தொடங்கியது. ஒரே ஆர்ப்பாட்டம், அட்டகாசம், கேலிகள், குறும்புகள், ஆட்டம் பாட்டம், கொண்டாட்டமாய்க் குதூகவித்தனர். மாணவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் விளையாட்டாகச் சன் டையிடுவதும், ஒருவரை ஒருவர் விரட்டுவதுமாக ஆரவாரப்பட்டனர்.

இருமேடைகளையும் நோக்கி எதிர்எதிராக தொடருந்து வருவதற்கு அறிகுறியாக தொடருந்தின் சப்தம் படிப்படியாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. அந்த வேளையில் ஒரு குழுவில் இருந்த மாணவி ஒருத்தி தன் சகமாணவியை விளையாட்டாகத் தள்ளத்தொடங்கினாள். இதனைச் சுற்றும் எதிர்பாராத் தள்ளப்பட்ட மாணவி தன்னைத் தள்ளிய மாணவியை தன் இருகைகளாலும் இறுகப்பற்றி தன்பக்கம் இழுத்தாள். இருவர் கால்களும் தடுமாறி கண் இமைக்கும் நேரத்துக்குள் தொடருந்துப் பாதையில் வீழ்ந்தனர். வேகமாக வந்த தொடருந்து இருவரையும் உழுது உடலைச் சின்னபின்னப்படுத்தி உயிர்களை எடுத்தபின் பேரிரைச்சலுடன் பெருமுச்சவிட்டு நின்றது. விளையாட்டு விபரீதமானது.

அவர் இன்றும் குமரி :

செல்லம்மாவுக்கு வயது எழுபத்திலைந்தைத் தாண்டிவிட்டது. ஊரில் அவரை யாராவது ஆச்சி என்று சொல்லிவிட்டால்

அவருக்குவரும் கோபத்தில் கெட்ட வார்த்தைகளில் அருச்சனை நடக்கும். வம்புக்குச் சிலர் அவரிடம் வாயைக் கொடுத்து வாங்கிக்கட்டிக் கொள்வார்கள்.

அன்று பகல் பங்குனி வெய்யில் பத்தி ஏர்ந்து கொண்டிருந்தது. செல்லம்மாள் மிக அலங்காரமாய் உடையுடேது வீட்டைவிட்டு வாசலுக்கு வந்தார். வீதியால் போய் கொண்டிருந்த ஆறுமுகம், “செல்லம்மாக்கா எங்கையெண் இவ்வளவு அலங்காரமாய், இந்தப் பத்தியெரியும் வெய்யிலிலை வெளிக்கிட்டுப் போறாய்? என்று கேட்டு முடிப்பதற்குள் “டேய் கட்டையிலை போவானே உன்றை கண் கெட்டுப் போகுமதா என்னைப் பார்த்து நாவறுபடுத்துகிறாய் போடா போடா போக்கத்தவனே” என்பதற்குத்தக் கொண்டு கடைத் தெருவுக்கு வந்த செல்லம்மாள் நகைக்ககடைகள் அமைந்துள்ள வீதி நோக்கி விரைந்தாள். நகைக்கடைப் பேரியிலிருந்த மிகப்பிரபல்யமான பெரிய நகை மாளிகை ஒன்றினுள் நுழைந்தார். நகைக்கடைக்காரர்கள் செல்லம்மாவை வரவேற்று உட்கார வைத்து “என் பார்க்கிறீர்கள் அம்மா?” எனப் பெளாவியமாகக் கேட்டனர். எனக்கு ஒரு சங்கிலி ஒன்று மூன்று பவணுக்குள் பார்ப்பதாகச் சொன்னாள். விற்பனையாளரும் பல சங்கிலிகளைக் காட்டனர். செல்லம்மாவுக்கு ஒன்றிலும் திருப்திப்படவில்லை. உங்களிடம் ‘சிங்கப்பூர்’, ‘டூப்பாய்யில்’ இருந்து வந்த புதிய டிசைன் சங்கிலிகள் இல்லையா?” என்று செல்லம்மாள் கேட்டார். “இவை எல்லாம் சிங்கப்பூரில் இருந்து வந்த புதிய டிசைன் நகைகள் தானம்மா உங்களைப் போன்ற வயதானவர்களுக்கு ஏற்றவை” என விற்பனையாளர் சொல்லி முடிக்கும்முன் “என்னடா! என்னைக் கிழவி என்று நினைத்தாயோ” என்று ஏசிய வண்ணம் கோபத்துஞ் செல்லம்மா அந்தக் கடையை விட்டு வெளியேறனாள். அவர் இன்னமும் தன்னை குமரியாகவே பாவனை பண்ணுகின்றார். மனத்தால் இன்றும் அவர் குமரியே.

இதுவும் காதலே!:.

சங்கர் வயது பதினெட்டு இருக்கும். யாழ்ந்கரில் மத்தியில் அமைந்திருந்த பிரபல்யமான ஆண்கள் பாடசாலையில் உயர்வகுப்பில் இறுதி ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பாடசாலைக்கு அருகே அமைந்திருந்த பிரபலமான பெண்கள்

பாடசாலையில் பதினாறு வயது நிரம்பாத சங்கவி பத்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒருசமயம் பாடசாலைகள் விட்டு வரும்பொழுது சங்கரும் சங்கவியும் வீதியில் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து மீண்டும், மீண்டும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படவே, இருவரும் பாடசாலை போய் வரும் நேரங்களை ஒரேநேரமாக்கி சுதாமல் சந்தர்ப்பங்களை அதிக்தித்துக் கொண்டனர். பேச்சுவார்த்தை இல்லை. கழிதப் பரிமாற்றமும் இல்லை. ஆயினும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப்புன்முறையில் செய்வது வாடிக்கையானது. அக்காலத்தில் ஒரு மாணவன் ஒரு மாணவியிடத்தில் பேசுவது அவ்வளவு இலகுவான காரியம் அல்ல. சமூகக் கண்களின் கண்காணிப்பு மிகமிக அதிகம். ஆகவே சங்கரும் சங்கவியும் கண்கால் காதல் புரிந்தனர்.

“கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கின் வாய்ச்சொற்கள் எது பயனும் இல்” என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழிக்கு இலக்கணமாக, அல்லது அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினாள் என்ற கம்பன் கவிதைக்கு இலக்கணமாகக் காதல் புரிந்தனர் போலும்! காலம் இவர்களுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. சங்கரும் பள்ளிப்படிப்படிடன் திரைகட்டோடித்திரவியம் தேட நாடு நாடாய் அலைந்து கனடாவந்து சேர்ந்து நல்ல வாழ்க்கை வசதிகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டான். பெற்றோர் விருப்புடன் திருமணம் செய்து இரண்டு பிள்ளைகளுடன் குடும்ப வாழ்க்கையில் இணைந்திருந்தான். சங்கவிக்கும் பெற்றோர் ரொரன்ரோவில் மாப்பிள்ளை பேசித்திருமணம் முடித்துவைவத்தனர். சங்கவியும் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயானாள். அன்மையில் ஒருநாள் ரொரன்ரோ மாநகரில் நடைபெற்ற பொதுநிகழ்ச்சி ஒன்றில் சங்கரும் சங்கவியும் சந்தித்தனர். ஆண்டுகள் இருபத்தி இரண்டு சென்ற பின்னரும் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்துகொண்டனர். முதன்முதலில் பேசினர். மீண்டும் மீண்டும் பேசும் சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கினர். தற்பொழுது இருவரும் தத்தம் குடும்பங்களைப் பிரித்து தனிக்குடித்தனம் நடத்துகின்றனர். முதல் காதல் என்றுமே மறக்க முடியாது என்பதற்கு இருவரும் சாட்சிகளா?

ஆளும் கட்சி:

திருவாளர் சந்தர்மூர்த்தி புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர். மேடைப்பேச்சாளர், சிறந்த பத்திரிகை ஆசிரியர். நேரத்தைப்

பொன் போல் மதிப்பவர். அரசியல் ஆய்வுக்கட்டுரைகள், அவ்அப்போது அவர் சார்ந்த அணிக்கே அகவுமாக நின்று ஆதரவு தெரிவிக்கும் அரசியல்வாதியின் கருத்துக்கள் போல் வருமே அன்றி, ஒரு அரசியல் ஞானிக்குறிய ‘புறவை’ நோக்காக நின்று விமர்சிக்கும் பாங்கு இவர் ஆய்வுகளில் இல்லை என்று குறைப்படுவோரும் உண்டு. இவரை நிலையான கொள்கை இல்லாதவன். கட்சிமாறி, சந்தர்ப்பவாதி என்ற விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படும்போது மேடைப்பேச்சில் எந்த விடயங்களையும் கோவைப்படுத்திப் பேசுவதில் சமர்த்தான இவர் இந்த விமர்சனங்களை எல்லாம் தமது சாதுரியப் பேச்சாலும், எழுத்துக்களாலும் மட்டம் தட்டிவிடுவார்.

ஒருமுறை இவருடைய நண்பர்களில் சிலர் இவரை அனுகி “உங்களை ஏன் எல்லோரும் ஆளும் கட்சி என்று அழைக்கின்றார்களே! நீங்கள் ஒரு கட்சியில் நிலையாக இருப்பதில்லை என்று கூறுகிறார்களே! ஏன்?” என்று கேட்டனர். சுந்தரமுர்த்தி அவர்களைப் பார்த்து ஒர் ஏனச்சிரிப்புடன் “நண்பர்களே நான் ஒரு ஜனநாயகவாதி, ஜனநாயகம் என்றால் என்ன? மக்களுக்காக மக்களால் எந்தக் கட்சியை பெரும்பான்மையாக ஆதரித்து ஆட்சி பீடம் ஏற்றுக்கின்றார்களோ அதுவே ஆளும்கட்சியாகும். எனவே பெரும்பான்மை மக்கள் விருப்பமே மகேசன் விருப்பமாக இருக்கும்போது ஜனநாயகத்தில் பற்றியுதி கொண்ட நான் அதனை விரும்பாமல் இருக்கமுடியும்? ஆகவே என் விருப்பமும் அதுவே ஆகும். என்னை விமர்சிப்பவர்கள் இந்த ஜனநாயகம் தத்துவத்தைக் கூடப் புரிந்து கொள்ளமுடியாத அறிவிலிகள். மக்கள் தான் கட்சி மாறி வாக்களிக்கின்றனர். நான் எப்பொழுதும் ஜனநாயகத்துக்கு மதிப்பளித்து ஆளும் கட்சிதான்” என்று கூறிமுடித்தார். நண்பர்கள் மொனமயினர்.

போலிகள்:

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?” நான் கூறுவதை நீங்கள் நம்பவில்லைப் போலும் என்று கூறி நிறுத்தினார் வேலாயுதம் மாஸ்டர். இவர் தாயகத்தில் சிறந்த ஆசிரியர் எனப்பல பாராட்டுக்களைப் பெற்றவர். நல்லதோரு ஆத்மா என்றும் அழைக்கப்பட்டவர். ஓய்வுபெற்றபின் கண்டாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து ரொரன் ரோ மாநகரில் வாழ் பவர். அனைவரின் மதிப்பு,

மரியாதையையும் பெற்ற அண்புக்குரியவர். அவர் கூறிய விபரங்களை கேட்டுக்கொண்டிருந்த நண்பர்களில் வயதில் குறைந்த ஒருவர் நீங்கள் கூறுவதை எப்படி நம்பாமல் இருக்க முடியும். ஆனால் இவர்கள் இப்படியானவர்களா என்று ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. இவர்கள் சம்பாசனை தாயகம் சம்பந்தமாக நடந்தது. தாயகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தப் போராட்டத்தை சிறுபிள்ளை செய்யும் வேளாண்மை விளைந்ததும் வீடு வந்து சேராது என விமர்சனம் செய்தோர். தம் வசதியான வாழ்க்கைக்கு இடையூராக இப்போராட்டம் அமைந்துவிட்டதே என வசைபாடியோர். படிப்பறிவில்லா முட்ரகளின் விவேகமற்ற செயல் எனத் தூற்றியோர், அதி தீவிரவாதம் சிறு பிள்ளைத்தனமானது என அங்காய்த்தவர்கள், கடுகளவும் விடுதலைப்போருக்கும் பங்களிப்புச் செய்யாதோர் தான் இன்று புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தாயக விடுதலையின் தளகர்த்தர்கள்! தீவிர ஆதரவாளர்கள் என்று காட்டிக்கொள்வதெல்லாம், தமது தொழில்துறை வளர்க்க, வருமானத்தைப் பெருக்க, வாழ்க்கை வசதிகளை அதிகரிக்க புலம்பெயர்ந்த மக்களிடையே தம்மை பிரமுகர்களாகக் கிருபலப்படுத்த கையாளும் விளம்பர உத்திகளே ஆகும். அத்துடன் மட்டுமன்றி விடுதலை போருக்கு ஆதரவு தெரிவிப்போருக்கிடையிலும் யார் உண்மையான ஆதரவாளர் என்ற போட்டிகளும், ஒருவருக்கொருவர் வசைபாடுவதும் உண்டு என்று வேலாயுதம் மாஸ்டர் கூறியதைக் கேட்டே நண்பர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர்.

நண்பர்களில் ஒருவர் “அப்படி என்றால் விடுதலைப்போரினை, தாயக விடுதலையை மானசீகமாக ஆதரிப்போர் புலம் பெயர்ந்தமிழர்களில் இல்லை. எல்லோரும் போலிகள் என்றா கூற வருகின்றீர்கள்” என்று கேட்டார். அதற்கு வேலாயுதம் மாஸ்டர் “நான் அப்படிச் சொன்னேனா? இல்லையே தாயகத்தில் வாழ்ந்தபோது விடுதலைப் போரில் தம்மையே ஆகுதியாக்கிய மாவீரர்கள் குடும்பத்தினர் பலர் உண்டு. விடுதலைப் போரில் நேரடியாகத் தம்மை இணைத்துக்கொண்டு ஜந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் களத்தில் நின்ற போராளிகள் சிலரும் தமது சொந்த விருப்பங்களின் பெயரில் இங்கு புலம் பெயர்ந்து வந்து குடியேறியிருள்ளனர். பல்வேறு வழிகளில் விடுதலைப் போருக்குப் பங்களிப்புச் செய்து இலங்கை காவல்துறை, இராணுவம், இந்திய அமைதிப்படை என்பவற்றால் பல்வேறு சித்திரவதைகளுக்கு

உள்ளாகி உயிர்தப்பிப் புலம்பெயர்ந்தவர்களும் இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் இன்றும் தங்கள் பங்களிப்பினை ஆற்பாட்டங்களின்றி, அமைதியாக வழங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றனர். ஆனால் நான் குறிப்பிடுவது சந்தர்ப்பத்தைத் தமக்குச் சாதமாகப் பயன்படுத்தும் போலிகளை பற்றியேயாகும். இதனைவிட இங்கு நடைபெறும் இன்னுமோர் விடயத்தையும் நான் உங்களுக்குக் கூறுவேண்டும். தாயகம், தமிழ்ப்பண்பாடு, தமிழ்த்தேசியம் என்று கூறுவோரும், ஊடகங்கள் பலவும், ஸ்ரீலங்காவில் இருந்து இறக்குமதியாகும் பல பொருட்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டும். தமிழ்ப் பண்பாட்டைச் சீர்கெடுக்கும் வெள்ளித்திரை, சினிமாத்திரை, சினிமாக் களைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் வேண்டுகோள் விடுகின்றார்களே? ஆனால் இவற்றையெல்லாம் இறக்குமதி செய்து, விளம்பரங்கள் செய்து சந்தைப்படுத்துவது யார்? இன்னுமொரு வேடிக்கை என்னவெனில் சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய நல்ல பல கருத்துக்களைக் கூறும் பெரியார் திரைப்படம் ரொரன்ரோவில் திரைக்கு வந்ததே தெரியாமல் ஓடி மறைந்தது. ஆனால் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும் என்று பெரிதாகப் பரப்புரை செய்யப்பட்ட “சிவாஜி” திரைப்படம் ரொரன்ரோவில் நான்கு, ஐந்து அரங்குகளில் மாதக்கணக்கில் காண்பிக்கப் படவில்லையா? இதுதான் இவர்கள் காட்டும் தமிழ் உணர்வா? தாயக நேசமா? இனம் காணுங்கள். உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளங்கள்” என்று வேலாயுதம் மாஸ்டர் பேசி முடித்தார்.

அப்பொழுது அங்கிருந்தர்களுள் ஒருவர் “ஆசிரியர் அவர்களே! நீங்கள்கூட அப்படியான பிரமுகர்கள் ஏற்பாடு செய்கின்ற கூட்டங்களில் எல்லாம் கலந்துகொண்டு மேடையில் அவர்களை புகழ்ந்தும், பாராட்டியும் பேசுகின்றீர்களே! ஏன்?” என்று கேட்டார். “என்ன செய்வது நானும் இந்த நாட்டில் எமது சமுதாயத்தின் மத்தியில் எனது பெயரையும், புகழையும் தக்கவைத்துக் கொள்ள வேண்டுமல்லாவா?” என்றார் வேலாயுதம் மாஸ்டர். இப்பொழுது யார் போலி என்று அவர் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோர் குழப்பமடைந்தனர்.

* * *

‘மாறுகின்ற புறமும் மாறா அகமும்’ (சிறுகதை)

பத்து ஆண்டுகள் ஒடி மறைந்தன. மீண்டும் மதுரைக்கு மனைவியுடன் சென்றேன். தாயகத்தில் ஏற்பட்ட இனப்படுகொலைகள், உள்ளாட்டு யுத்தம், இராணுவத்தின் கெடுபிடிகள் போன்றவற்றால் அகதிகளாகத் தமிழ்நாட்டில் குடியேறிய குடும்பங்களில் எமது உறவினர்களின் சிலரின் குடும்பங்களும் மதுரையில் தான் இன்னமும் வசித்து வருகின்றனர். நானும் எனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் இவ்வாறு அகதிகளாக வந்து மதுரையில் குடியிருந்தோம்.

ஏதோ அதிர்ஷ்டவசத்தால் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் கண்டாவில் வதிவிட குடிவரவாளர்களாக எனது குடும்பம் குடியேறும் வாய்ப்பினைப் பெற்றது. இன்று கணேடியப் பிரசைகள் என்ற அந்தஸ்ததில் வாழ்ந்து வருகின்றோம்.

இந்தியாவில் சுற்றுலா மேற்கொள்ளும் நோக்கிலும், உறவுகளை மீண்டும் சந்திக்கலாம் என்ற ஆர்வத்திலும் நேற்றுப்பகல் சென்னை வந்து சேர்ந்து அங்கிருந்து ‘வைகை எக்ஸ்பிரஸ்’ தொடருந்தில் பகல் புறப்பட்டு இரவு ஏழு மணியளவில் மதுரை வந்து சேர்ந்தோம். மதுரை தொடருந்து நிலையத்திலிருந்து தமது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல எனது சகலன், முர்த்தியும் மகன் அருணும் வந்திருந்தனர்.

முர்த்தியின் வீடு மதுரை மாநகரிலிருந்து பத்துக் கிலோமீற்றர் தொலைவில் அலங்காரல்லூர் செல்லும் பிரதான பாதையில் அமைந்திருந்த சாந்திநகரில் ‘ரோஜா’ வீதியில் இருந்தது. பத்து ஆண்டுகளில் பின்னர் வருவதால் இரவு வேளையிலும் கூட பாதை ஓரங்களில் பல மாற்றங்களைக் காணமுடிந்தது. நாளை காலையில் பழைய இடங்களை எல்லாம் பார்க்க வேண்டும் என்ற

ஆவஸ் மேலிட மூர்த்தியின் வீட்டைச் சென்றுடைந்தோம். முன்பு கூலி வீட்டில் குடியிருப்பாளர்களாக இருந்த மூர்த்தி குடும்பம் ரோஜா வீதியில் ஒரு கிரவுண்ணிலம் வாங்கிப் புதிதாகப் பல வசதிகளுடன் புதிய வீடு ஒன்றினை அமைத்து வசித்து வருகின்றார்கள். வீட்டு வாசலில் எனது மனைவியின் இளைய சகோதரி குணாவும் மகள் திவ்யாவும் எம்மை அன்புடன் வரவேற்றனர்.

ஆயிரத்துத்தொளாயிரத்து எண்பத்தி மூன்றில் இலங்கையில் இனாழிப்பு சொத்துக்கள் குறையாடல் போன்றவற்றில் பதுளை நகரில் பிரபல வர்த்தகராக இருந்த எனது மாமனார் நடராஜசிங்கம் அவர்கள் அகதியாக மதுரையில் குடியேறினார். அவரிடமிருந்து மிச்சம் மீதிப்பணத்தில் மதுரை சாந்தி நகரில் ‘புஷ்பா மெடிக்கல்ஸ்’ என்னும் சிறு பாமஸி ஒன்றை ஆரம்பித்திருந்தார். மாமனாரின் மரணத்தின் பின்னர் அந்தத் தாபனத்தை பொறுப்பேற்று நடத்தி வந்த மூர்த்தி அந்தத் தாபனத்தின் வருாவய மூலமும், மேற்குநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் இரத்த உறவுகளின் உதவிகள் மூலமும் மூர்த்தியின் குடும்ப வாழ்க்கை உயர்ந்தது. இவற்றைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். அன்று இரவு பலமணிநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்றோம்.

மறுநாள் காலை கண் விழித்ததும் காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு குணா தந்த ‘புறு’ காப்பியை சுவைத்தவண்ணம் அவர்கள் விட்டு வாசலுக்கு வந்தேன். சுற்றுமுற்றும் பார்த்ததில் ஒரே அதிசயமாக இருந்தது. முன்பு வெட்டவெளி முட்புதர்கள், ‘கம்மாய்’ என்று அழைக்கப்படும் பெரிய நீர் தேக்கம் என்பன எதனையுமே அங்கே காணமுடியவில்லை. எல்லாம் கட்டடக்காடுகளாகி தொடர்மாடிக் குடியிருப்புக்கள், வர்த்தக நிலையங்கள் பேருந்து நிலையம், ‘மினிபஸ்’ நிலையம் எனப் புதுப்பொலிவுடன் காணப்பட்டது.

என்ன? திகைப்புடன் நிற்கின்றிர்கள் என்று மூர்த்தி கேட்டுக்கொண்டே எனதருகில் வந்தார். இந்தப்பத்து ஆண்டுகளுக்குக்குள் இப்படி ஒரு மாற்றமா? ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது என்றேன். இதென்ன ஆச்சரியம் இன்னும் பல ஆச்சரியங்கள் உங்களுக்காக காத்திருக்கின்றன. வாருங்கள் காலை “டிபனை” முடித்துக்கொண்டு கடைக்குச் செல்வோம் என்றார்.

காலை பத்து மணிக்கு நானும் மூர்த்தியும் பிரதான சாலையில் அமைந்திருந்த ‘புஷ்பா மெடிக்கலஸ்’ சென்றைடந்தோம். அலங்காநல்லூர் பிரதான வீதி முன்பு குன்றும் குழியுமாய்’ புழுதியை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆணால் இன்றோ சாந்திநகரின் மேலாக ஒரு மேம்பாலம் அமைக்கப்பட்டுப் பேருந்து, பாரஹனர்த்திகள், ‘பிளசர்’ எனப்படும் மோட்டார் கார்கள் மட்டும் செல்லத்தனி வழியும் பாலத்தின் கீழாக பாதசாரிகள், ஆட்டோ, சைக்கிள்ஸிக்கோ, மாட்டு வண்டிகள் செல்ல எனத் தார்சீமேந்து போன்றவற்றால் இரு வீதிகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தன. முன்பு சாந்தி நகரில் எதிரும் புதிருமாய் வீதியின் இருமங்கிலும் மூன்று நான்கு கடைகள் கொண்ட ஒரு மாடிக் கட்டடம், பேருந்து தரிப்பிடம், ஆவின் பால்நிலையம், ஒரு சிறு நூல்நிலையம், சிறிய தபாற்கந்தோர் சுற்று தூரத்தில் ‘ரேசன்கடை’ ஒரு தனியர் மருத்துவநிலையம் இரண்டொரு சிறு சிறு கோவில்கள் ஒரு ‘சர்ச்’ ஆகியனவே காணப்பட்டன. கீத்துக்கொட்டகைகளில் ஹகடை, மரக்கறிக்கடை, கோழி, ஆட்டுக்கறிக்கடைகள் காணப்பட்டன.

‘புஷ்பா மெடிக்கலஸ்’ நான்கு கடைகளைக் கொண்ட கட்டடத் தொகுதியில் ஒரு கடையில் அமைந்திருந்தது. ஏனைய கடைகளில் பலசரக்குக்கடை, காப்பி, கோதுமை, அரிசி, உளுந்து அரைத்துக் கொடும் மில், ஒரு தையல்கடை என்பனவே காணப்பட்டது. இருநூற்றிற்ஜம்பது, முந்நாறு குடும்பங்களைக் கொண்டு பெயரளவில் நகர் என்றும் அழைக்கப்பட்ட சாந்திநகர் இன்று பல ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களையும் முன்பு வெட்டவெளியாக இருந்த வீதியின் இருமங்கும் பலபல மாடிகள் கொண்ட கட்டடத்தொகுதிகள், அதில் பல பல்பொருள் அங்காடிகள், தொழில்நுட்பக் கம்பெனிகள் பல அரசாங்க அலுவலகங்கள் என உண்மையிலேயே சாந்திநகர் ஒரு மாநகரமாகக் காணப்பட்டது.

இத் தனை மாற்றங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு ‘புஷ்பா மெடிக்கலஸ்’ இல் உட்கார்ந்திருந்து வீதியை அவதானித்துக்கொண்டிருந்த பொழுது உடல் தளர்ந்து தள்ளாத வயதுடைய பெண்கள் பலர் கலைகளில் கீரை காய்வகை தானியம் பழங்கள் போன்ற பொருட்களை வேகாத வெயிலில் சுமந்தவணம் கூவிக்கவி விற்றுக்கொண்டு செல்லும் நிலை இன்றும் மாறாமலே இருந்தது.

முன்பிருந்த நிலையை விட இன்னமும் மோசமான நிலையில் பலர் பிச்சை கேட்டுக் கடை கடையாக ஏறி இறங்குவதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. 'புதுபா மெடிக்கல்ஸ்' கடைக்கு வந்த பிச்சைக்காரர்களுக்கும் மூர்த்தி சில்லறைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

முன்பு போலவே சந்திக்குச்சந்தி பல வர்ணக்கட்சிக் கொடிகள் உயர்ந்த கொடிக்கம்பங்களில் பறந்து கொண்டிருந்தன. முன்னரை விட கட்சிக்கொடிக்கம்பங்களும் அதிகரித்திருந்தன.

'ஒருபூறும் நாகரிகம் நாட்டியம் ஆடுகின்றது, மறுபூறும் தரித்திரம் தாண்டவமாடுகின்றது. ஏன்? இந்த விபரீதம்?' என்று மூர்த்தியிடம் கேட்டேன். சகலபாடி இதையெல்லாம் நீங்கள் கண்டுகொள்ளக்கூடாது. இது இந்த நாட்டின் தலையெழுத்து; பதவிமேகம் ஊழல் இவைதான் இன்று இங்கு ஆட்சி அதிகாரத்தில் இன்னமும் அமர்ந்திருக்கின்றது.' என்றார்.

'இருந்திடலாம் நாட்டில்பல வர்ணக்கொடி
எத்தனையோ கட்சிகளின் எண்ணப்படி
பழந்திட வேண்டும் ஏரே ஒரு சின்னக்கொடி - அது
பஞ்சம் இல்லையெனும் அன்னக்கொடி'

இவ்வாறு சினிமாவில் பாட்டுக்கு வாயசைத்து நடித்தவரும் பத்து ஆண்டுகள் ஆட்சி அதிகாரத்தில் அமர்ந்திருந்தார். இருவருக்கு முன்னும் பின்னும் இவர் ஆதரித்த கழகங்களே ஆட்சியில் இருந்தன, இருக்கின்றன. ஆனால் என்ன இன்றும் மாநாதநிலையில் உயர்ந்த கொடிக்கம்பங்களில் பல வர்ணக்கட்சிக் கொடிகள் தான் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் நாட்டில் வறுமையும் ஊழலும் இன்றும் அம்மணமாக நின்று ஆட்டம் போடுகின்றன என்று மூர்த்தி கூறிமுடித்தார்.

* * *

நூர்சனம்

ஏழைகள் சிரிப்பினிலே...

ஏழைகள் சிரிப்பினிலே
இறைவனைக் காண்கிறேன்,
என்றான் அரசியல்வாதி!
ஏழைமக்கள் வாக்களித்து
ஏற்றினோம் ஆட்சிபீடும் அவனை.
இன்னமும் எமது ஏழ்மை
நீங்கவில்லையே ஏன் என்று
கேட்டோம் அரசியல் வாதியிடம்
உங்கள் ஏழ்மை ஒழிந்தால்
இறைவன் சிரிப்பை எங்கே காண்பேன்
என்றான் அரசியல்வாதி

பாலுக்குப் பாலகள்

பிள்ளைகள் பாலுக்காய் அமுதனர்
பாற்கடலீந்த பிரான்பார்த்துக் கொண்டுஇருந்தான்.
தர்மகர்த்தா குடங்குடமாய்
அடியவர்களிடம் பாலைச் சேகரித்தார்
பூசகர்பரமன் தலையில் பால்வார்த்தார்
பால் சாக்கடையில் சங்கமானது!

பெண்ணுரிமை

பெண்ணுரிமை வேண்டிப்
பேசுகின்றார் அலமேலு அம்மா
ஆண்கள் கருத்தெல்லாம் ஆணாதிக்கக்
கருத்தெனச் சாடுவீர் சும்மா
எழுத்திலும் பேச்சிலும் தொடுத்திடுவார்
கடும் கண்கள் ஆண்களுக்கெதிரா - ஆனால்
அயல் வீட்டுப் பெண்களைப் பற்றி
நாளும் நாக்கு வளைத்திருவார்
வக்கணையாய்ப் பல கதைகள்!

பரலோக சாம்ராஜ்யம்

பரலோக சாம்ராஜ்யம் காணலாம்.
வார்ரீ என்றழைத்தார் குருவானவர்
பக்த்தர்கள் அணி அணியாய் திரண்டனர் -
அவர்பின்னே
காட்டினார் குருவானவர்
பரலோக சாம்ராஜ்யம் அல்ல
பாலியற் சமாச்சாரம்!

* * *

வாசிந்ததும் யோசிந்ததும்

புத்தகங்கள் வாழ்க்கையாகவும்
வழிகாட்டியாகவும் இருக்கின்றன.
உண்மையான நல்ல நண்பர்கள்.
அழிமையாமையை அகற்றும் ஆசாங்கள்
வாசிக்கவும், யோசிக்கவும் என்
சவாசத்துடன் கலந்துவிட்ட தோழர்கள்.

* * *

ஒருவன் தன் சிந்தனைகளை, சித்தாந்தங்கள்
கோட்டாடுகளுக்குள் சிறைவைத்துவிடக்
கூடாது. அறிவு - ஆற்றல் - அனுபவம்
மூலம் சிந்தனைச் சிறையை உடைத்துப்
புதிய சிந்தனைகளை நாடி நகரவேண்டும்
பள்ளத்தீல் தேங்கியுள்ள நிர்போல்
இல்லாது, பாய்ந்து செல்லும் புதுவெள்ளமாக
அறிவு ஊற்றெடுத்துப் பாய வேண்டும்.

* * *

திறமையைக் கூட்டு
தவறுகைளக் கழி
உழைப்பினைப்பெருக்கு
காலத்தை வகுத்துச் செயற்படு
வாழ்வில் வெற்றி நிச்சயம்!
- சுகி. சிவம்

* * *

மனிதனால் முடியாத எதுவுமே இல்லை! - ஆனால்
மனிதனாக வாழ்வதே அவனால் முடியாத காரியமாக இருக்கின்றது.
சவாமி. விவேகானந்தர்

* * *

திறமையின் திறவுகோல் முயற்சி
எவ்வளவுதான் திறமையிருந்தாலும்
அதனை வெளிக்கொண்டுவரும் முயற்சி இல்லையேல்
திறமை வெளிப்படாது. முயல் + ஆழமைக்கதை
இதற்கு நல்ல உதாரணம்

* * *

சமுதாயத்தைப் புரிந்து கொள்வது
மட்டுமல்ல தத்துவத்தின் பணி
நல்லதோர் சமுதாயத்தை அமைப்பதற்கு
உதவுவதும் தத்துவத்தின் பணியாகும்

* * *

திறமையான தலைவர்களை உருவாக்குவதில்
இன்றைய உயர்கல்வித்துறை தோல்வி
அடைந்துவிட்டது! தலைமைப்பண்பு
எல்லாத்துறைக்கும் பொதுவானது. ஆனால்
அரசியலில்தான் அதிகவெளிச்சம் போட்டுக்
காட்டப்படுகின்றது. ‘கட்டவட்ட’, விளம்பரம்
மின்விளக்குத்தோரங்கள் என்று அரசியல்
தலைவர்கள் வலிந்து தமக்குத்தாமே
குட்டிக்கொள்ளும் புகழ்மாலைகளின் அடியிலி
நிஜசாதனையாளர்கள் புதைந்து போய்விடுகின்றார்கள்
ஆனால் கட்சியாக இருந்தால் விமர்சனங்களைப்
பற்றிக் கவலைப்படாமல் முடிந்தவேகத்தில்
சுருட்டுவதும், எதிர்க்கட்சியாக இருந்தால்
தங்கள் நேறைய கொள்ளையை
அடியில் புதைத்துவிட்டு, ஜீயோ கொள்ளை
போகிறதே என்று யோக்கிய சிகாமணிகளாக
அலறுவதுதானே இன்றைய தலைவர்களுக்கு
இலக்கணமாக இருக்கின்றது.

- முன்னெணாள் இந்திய குடியரசுத்தலைவர் -
பேராசிரியர் அப்துல்கலாம்

* * *

மனித சமுதாய நல்வாழ்வுக்காக
பட்டம், பதவி, பணம் எனவற்றிற்கு
விலை போக பண்புடனும்
சொல்லிலும் செயலிலும் நேர்மை
பொது வாழ்வில் தூய்மை
இலட்சியத்தில் பற்றுக்கொண்டு
சேவை புரிபவனே சிறந்ததலைவனாவான்.
ஒரு சிறந்த தலைமையானது அதன்
செயற்பாடுகளால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

பேச்சாளர்கள் சமுதாயத்திற்கு
உண்மையைப் பேசவேண்டும் - ஆனால்
பெரும்பாலும் மேடைப் பேச்சாளர்கள்
மற்றையோர் உள்ளாம் குளிரப்பேசுகின்றனர்.
* * *

அடக்கப்பட்ட மனிதனுக்காக இரக்கப்படுவதோ,
அனுதாபப்படுவதோ, அம்மனிதனை
அவ் அடக்குமுறையிலிருந்து விடுபட உதவாது.
அவனை அடக்குமுறைக்கு எதிரான
போராளியாகக்க வேண்டும். உண்மையான
மனிதாபிமானம் போர்க்குணம்பிக்கத்தாகும்.
அநியாயங்களை அழித்தொழிக்கப்
போர்க்கொடிதாக்கும் ஆனால் மனிதகுல
அழிவுக்கான பயங்கர ஆயுதங்களைத் தூக்காது.
* * *

ஒவ்வொருவர்நாவும் உண்மையை - உரைக்கட்டும்
ஒவ்வொருவர் கரங்களும் உழைப்பினில் - திழைக்கட்டும்
ஒவ்வொருவர் கண்ணிலும் காருணியம் - மலர்ட்டும்
ஒவ்வொருவர் உள்ளங்களும் நன்மையே - நாட்டும்
ஒவ்வொருவர் உணர்விலும் மனிதம் - தழைக்கட்டும்
ஒவ்வொருவர் கால்களும் நன்மையை நாடி - நடக்கட்டும்
* * *

அன்பும் அரசியலும் வேறுவேறு அல்ல.
உலகம் முழுமைக்கும் அன்பும் சமாதானமும்,
சுதந்திரமும், சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும்
நிலவேண்டும் என்பதே உண்மை
அரசியல் தத்துவமாகும். ஆகவே அன்பினை
அழிக்கக்கூடிய எதுவும் அரசியலாக
இருக்கமுடியாது. இருக்கவும்கூடாது.

- தோழர். ப. ஜீவானந்தம் -
* * *

ஏற்றுத்தாழ்வுகள் அகலட்டும்
வன்முறைகள் அழியட்டும்
ஆயுத கலாசாரம் ஓழியட்டும்
அடக்குமுறைகள் ஓயட்டும்
அமைதி எங்கும் நிறையட்டும்
எல்லோரும் எல்லாம் பெறுவேண்டும்.
* * *

திந்துவளசிரியர் திரு.எஸ். சந்திரபோஸ் அவர்களுடைய நூற்று ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நட்பு எனக்கு நல்ல நன்மைகள் உடன்பிறவார் சுகோதாங்க என்றும் அன்புடன் பழகி வந்பவர் அவர். ஒவ்வொரு முறை அவர்கள் என்ற அறைப்படி போலவே நானும் அறைப்பிழக்கு அந்த இரண்டு எழுந்தக்களின் அவர் பேரியதொரு சாம்ராஜ்யத்தையே தவக்குவின் வைத்திருக்கின்றார். தனிக் கல்வி உலகிலும், இலக்கிய உலகிலும் தமக்கெண் ஒரு நடத்தைப் பதித்துள்ளதுத், தொடர்ந்தும் அவற்றின் உயர்வுக்காக உழைத்து வருகின்றார்.

திரு. போஸ் அவர்கள் பகுத்திறவர் திந்துவளசிரியர், தரமான எழுத்தாளர், ஆசிரியாகப் பதிப்பாற்றிய காலத்தில் சிறந்த ஆசிரியர்களும், கவாச்சியான பேச்சாளராகவும், நாகைச்சுவை உணர்வும், யாராகவும், நாடக நயாரிப்பாளர் - தீயக்குறுஞராகவும் விளங்கினார். இவை அகங்கத்துக்குத் தேவை மேலாக, மாநில நேரமுள்ள நல்ல மனிதர். ஆகவேதான் அவருக்குள் ஒரு சாம்ராஜ்யம் உண்டு என்று கருவிடுன். அவர் அக்காலத்தில் வரிசாழுதும் நன்மீகள் புகுத்துப் பயன்விடுவார்.

திரு.போஸ் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியின் பழைய மாணவர், நான் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர், என்கள் இருவருமிடம் தீண்ணத்துவ பல்கலைக் கழக பட்டப்பாடுபுற், பட்டப்பின் பழையமொழுதும், இன்று வரை இந்த உறவு தொடர்விட்டது.

இவருக்கும் எண்கதும் இருக்கும் பெரியதொரு ஓற்றுமை எமக்குக் கல்வி ஒரி தந்து வழிக்கடிய ஆசான் பேரூபரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களை என்றும் மதியத்தும், போற்றிப் புகழ்வுகளும் ஆக. திரு.போஸ் அவர்களுடன் வர்மோது தொடர்பு கொண்டாலும் எங்கள் ஆசானைப் பற்றி ஒரு சில நிமிட நேரம் உரையான மறங்கமாட்டோம்.

போஸ் அவர்கள் தாம் கற்றுக் கொண்டவற்றிறுயும், அனுபவர்தியாக பேற்றிக் கொண்ட அறிவினையும், தாம் சிந்தித்தவற்றிறுயும் எதை சமுகத்திற்கு வழங்கிய வளர்ணாம் இருக்கின்றார். இவரது விடாமுயற்சி கண்டு மனமகிழ்ச்சி மட்டுக்கிடுவேன். அந்த வரிசையில் “எண்ணாழும் எழுத்தும்” என்றும் இந்தால் வெளிவருவது பாராட்டுக்குரியது.

ஆக்க முயற்சிகள் கைவந்த போஸ் அவர்கள் ஆராக்கியத்துடன் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து மேன்மேலும் இப்பணி தொடர எல்லாம் வல்ல நல்லூர் முருகப் பொருமானை இறைஞக்கின்றோன்.

25-08-2011

நாயக்கர்க்கட்டு
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்

அன்புடன்

கலாநிதி. திருநாவுக்கரசு கமலநாதன்.
தகைசார் போதிப்பி
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி
நிபுணத்துவ ஆலோசகர்
கல்வி அமைச்சு - இலங்கை

 Astan Publications, 92 Manning Place, Colombo-06